

ΠΑΙΝΟΥΕΟΝ

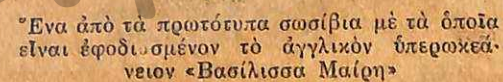
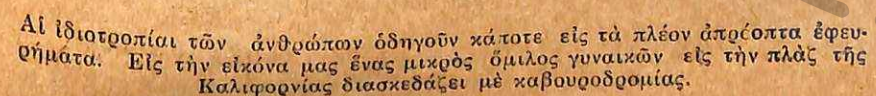
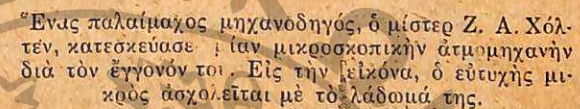
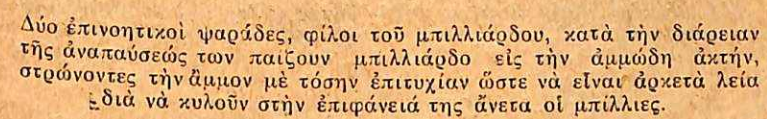
ΕΤΟΣ Γ!
ΔΡΙΘ.134

“ΑΣΠΙΟΤΗ-ΕΛΚΑ,”

Εὐρώπη	Λίρ.	1.10.0
Ἀμερική	Δολ.	6

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ :
Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ & ΣΙΑ

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφοντο

Νέα και πάλιν κινήσεις κομμάτων
 υπέρ μισθών και ρουσφετιών καί... ξεροκομαμάτων.
 Την μιά ο κ. Ράλλης μās αποχωρεί
 την άλλη ο Θεοτόκης δέν... αποχωρεί!
 Την επομένη διαφωνούν για το εκλογικό
 ο μὲν ζητά σφαιρίδιο, ο άλλος αναλογικό!
 Κατόπιν συμφωνούν διά τους εκθαλασθέντας
 μὰ ἔχουνε διαφορὰς για τοὺς ἀποταχθέντας!
 'Ο ένας πάει ψηλά, άλλος στὸν πάτο
 θένε τὴν πῆττα ἀκέρηα καὶ τὸ σκυλί χορτάτο!
 Μαλώνουν, κι' ἀγαπῶνται τὰ μῦτια
 τὰ κόμματα τους γίνονται κομμάτια!
 'Εδῶ ζητοῦν στενὴ, ἐκεῖ εὐρεία,
 ἔδῳ φωνάζουν σύνταγμα, ἐκεῖ... δικτατορία!
 'Ενας τραβάει δεξιά, ο δὲ ἀριστερίζει
 πάγο ἐδῶ ζητοῦν κι' οἱ ἄλλοι... βράσε ρύζι!
 'Εδῶ λένε : διάλυση, τίς ἐκλογές πολλοὶ
 ζητοῦνε νὰ συνέλθῃ καὶ νὰ... διαλυθῇ ἡ Βουλὴ!
 Φωνάζουν, δέρονται, ἔχτυποῦν, πηγαίνουν, ἐρχονται
 καὶ μοναχὰ αὐτοὶ ποτὲ τους δέν... συνέρχονται!

Κοκκινιώτισσα

'Ο κάθε μάρτυρας στῆς Κοκκινιάς τὴ δίκη
 τόσες ἀλήθειες φρόντισε νὰ πῇ,
 ποὺ μέσα στὸ πρωτοφανές τῆς ρεζίλι
 κοκκίνισε κι' ἡ... Κοκκινιά ἀπὸ νεροπή!

Ρεῖδα, Ρόδος καὶ κοροῖδα

Μιά ποιητικέσσα τοῦ 'Ιράκ τᾶψσε μ' ἕνα καμαριέρη
 καὶ μ' ὅλο τὸ πρωτόκολλο αὐτὴ δέν ἀπελπίστη
 'Ο ἔρωτάς τῆς ἔκανε φτερά για ξένα μέρη
 τὴν ἔφερε εἰς τὰς Κλεινὰς καὶ τὸ' ἄλλαξε τὴν πίσση!

Λυποθυμᾷ ὁ βασιληᾶς, φωνάζ' ἡ Ραχίτσα
 μὰ ἡ ἔρωτευμένη μας ἀπ' τὴ χαρὰ τῆς λάμπει.
 'Απ' τὸ πλάφι προτιμᾷ 'Ελληνικὸν πατσᾶ
 καὶ μιά βραδυὰ παντρεύεται ἐδῶ τὸ Χαράλαμπε!

Κι' ἀφοῦ πιά τὰ κατὰφερε,
 καὶ τὰ καμὲ ὅλα ρεῖδα,
 Τὸν πῆγε μὲ τ' ἀεροπλάν
 καὶ κάνει... τὴν κοροῖδα!

'Ο Μᾶης

(*'Οπως θὰ τὸν τραγουδοῦν στὸ ἐξῆς στὰ σχολεῖα*)

'Ο Μᾶϊος μᾶς ἔφθασε,
 ἔμπροσ βῆμα ταχὺ
 Φορέστε τ' ἀδιὰβροχα
 κι' ἐπίασεν ἡ βροχή.

'Ο Μᾶϊος μᾶς ἔφθασε
 ἔμπροσ καλὰ παιδιὰ,
 Θὰ πλημμυρίσῃ ἡ 'Ελλάς
 ὅλη σὲ μιά βραδυὰ!

'Ο Μᾶϊος μᾶς ἔφθασε
 Μωρ' τί κακό ναι τοῦτο;
 ἔσπασαν τὰ σιτηρὰ
 σκουλήκισσε τὸ φροῦτο!

'Ο Μᾶϊος μᾶς ἔφθασε
 παιδιὰ, χαιρετισμὸ!
 Φέρνει τὸ Δευκαλῶνα
 μὲ τὸν κατακλυσμὸ!

—'Ο Γ'νωστός οἰκογενειάρχης κύριος Χ. ἀπεφάσισε νὰ πωλήσῃ
 μίαν οἰκίαν του γιὰ ν' ἀγοράσῃ μιά ὁκὶα κεράσια γιὰ τὰ παιδιὰ του!

—Νέα ἀπεργία μᾶς ἀπειλεῖ. Οἱ γιατροὶ μᾶς ἀπεφάσισαν νὰ
 κηρύξουν εἰκοσιτετράωρον ἀπεργίαν, λόγω τῆς κακοήθους υγείας
 ἡ ὁποία ζημιώνει ἐφέτος τὰ συμφέροντά τους!

—Μεγάλη συμπλοκὴ μπεμπηδων εἰς τὸ Ζάππειον γιὰ μίαν μι-
 κρὰν μπεμπέκαν 8 μηνῶν ἡ ὁποία χαμογέλασε μέσα ἀπὸ τ' ἄμα-
 ξάκι τῆς, στὸν διερχόμενον μετὰ τῆς νταντᾶς του πενταετῆ Τοτόν.
 'Ο ἀδελφός τῆς τετραετῆς Κοκός, θεωρήσας τὴν τιμὴν του προ-
 σβεβλημένην ἐπετέθη ἐναντίον τοῦ Τοτόν μὲ ἀμφίστομον μάχαι-
 ραν καὶ τὸν ἐτραυμάτισε σοβαρότατα εἰς διάφορα μέρη. 'Αλλὰ καὶ
 ὁ Τοτός μὲ μίαν φαλτσέταν ἀπέκοψε τοὺς δακτύλους τῆς δεξιᾶς
 χειρὸς τοῦ ἐπιτεθέντος. Οἱ τραυματίαι μετεφέρθησαν παρὰ τῶν
 νταντᾶδων τῶν εἰς τὸ Πολιτικὸν Νοσοκομεῖον. 'Ανακρίσεων ἐπε-
 λήφθη ἡ 'Αστυνομία διὰ τὰ περαιτέρω.

—'Η φαρμακευτικὴ ὑπηρεσία τοῦ Κράτους σκέπτεται νὰ εἰσαγάγῃ
 ἐφέτος διπλάσιαν κινίνην διότι ἡ κατανάλωσις τῆς ἤρξεσε λόγω
 τῶν... αὐτοκτονιῶν.

—Αἱρετὶ ὁ νόμος τῶν μειοδοσιῶν δι' ὅλας τὰς προμηθεῖα-
 γῶν. 'Ετσι θὰ μπορῇ καθέννας, χωρὶς ἔλεγχον, νὰ κάνῃ τὴ δου-
 λίσσα του.

'Ο τρίτος

...*'Ο φίλος τοῦ κ. Μ... ἀπήγαγε τὴν σύζυγόν του καὶ κομ-
 πάραν του μετὰ τῆς ὁποίας συνεδέετο ἰδιαίτερος. 'Ο δυστυχῆς
 Μ. εἶναι ἀπελπισμένος διότι ἔχασε φίλον καὶ σύζυγον ταῦτο-
 χρόνος.*

'Εφημερίδες

Στὴν σημερινὴ τὴν κρίση
 εἶναι πράγματι ἐξαιρετικὸν
 ἕνας τρίτος νὰ ὑπάρχῃ
 εἰς τὸ κάθε συνοικέσιο

Ὅσο κι' ἂν εἶσαι
 στῆς νιότης τὸν ἀνθρὸ
 στὸ γάμο πάντα
 νὰ παίρνῃς βοηθό.

Γιατ' ἡ Κυρία
 σὰν ἔχει δυὸ προστάτες
 δέν θὰ ζητᾷ
 ἐδῶ κ' ἐκεῖ πελάτες.

Πὼς μπορεῖς νὰ κατορθώσῃς
 νὰ σηκώσῃς τόσο βάρος
 ἂν τυχὸν δέν βοηθήσῃ
 ἕνας φίλος ἡ κουμπάρος;

Χίλιες φροντίδες
 μωρὰ, περισπασμοὶ
 ρᾶφτρες καὶ νοίκια
 μικρολογαριασμοί!

Τότε σὲ δείχνουν
 μέσα στὸν κόσμον ὅλοι
 σὰν ἔχῃς φίλο
 μὲ κάργα πορτοφόλι.

'Ο γάμος εἶν' ἑυγὸς βαρὺς
 ἕνας μονάχος δέν μπορεῖς
 θὲ νάχῃς γρίνια ὀλημερίς!
 ἀνάγκη νάστε δυὸ καὶ τρεῖς
 ἔτσι... αὐξάνει κι' ἡ... πατρις!

Ἔχουν τόσο καθαρή
 καρδιά μερικαῖ, ποὺ δέν
 ξέρουν τί θὰ εἰπῇ κακό.
 Περιπατοῦν πάντα μὲ τὸ χα-
 μύγελο στὸ χεῖλη, βυθισμένοι μέσα σὲ ἕνα ἀόριστο σκοτάδι, ποὺ
 τὸ σπλίζει ἡ φαντασία τους μ' ὅλα τὰ λουλούδια τῆς ἀγάπης, τῆς
 φιλίας καὶ τῆς ἀνύπαρκτης ἀρετῆς.

Τέτοιος ἦταν καὶ ὁ 'Ιάκωβος Λορέξ, πρῶτος ταμίας στὴν ἐ-
 ταιρία «Μάλ-Τρόμπ». Χονδρός, ψηλὸς καὶ ροδοκόκκινος, δέν
 εἶχε παρὰ ἕνα ἐλάττωμα. Μίαν ἀνεξάντλητη υπερηφάνεια ποὺ μ'
 ἐπείραζε στὰ νεῦρα. Ὅσες φορές δέ, μοῦ μιλοῦσε γιὰ κανέναν
 φίλο του, δέν παρέλειπε νὰ προσθεῖ : «Εἶναι ὁ καλλίτερος ἀπὸ
 τοὺς ἀνθρώπους».

Οἱ Μάλ καὶ Τρόμπ, ἦσαν κατὰ τὴ γνώμη του οἱ «καλλίτεροι»
 προϊστάμενοι καὶ ἡ γυναῖκα του ἡ «καλλίτερη» ἀπ' ὅλες. Κι' ὅταν
 ἡ γυναῖκα του ἡ Παολίνα ἄρχισε νὰ βήχῃ καὶ ν' ἀδυνατίζῃ σὲ
 σημείον ποὺ μοῦ προκαλοῦσε μιά εὐλογη ἀνησυχία, ὁ 'Ιάκωβος
 μοῦ εἶπε, ἐπειδὴ τὸν παρακαλοῦσα νὰ φωνάξῃ κανένα γιατρό.

—Μπᾶ! Δέν εἶναι καὶ τόση ἀνάγκη. Μιά
 μικρὴ καταρροή ποὺ θὰ περάσῃ. Ἄλλωστε
 ἡ Παολίνα μου ἔχει γερὴ κράση.

Ἄλλ' ὅταν πιά ἀποφάσισε ν' ἀκούσῃ τὰ
 λόγια μᾶς, ἦταν ἀργά : Ἡ Παολίνα εἶχε
 προσβληθῇ ἀπὸ φθίση, κι' ὕστερ' ἀπὸ ἄ-
 γωνία δεκαπέντε ἡμερῶν, πέθανε. Ὅλοι
 μᾶς ἔχουμε ἰδίᾳ νὰ μαθαίνονται μέσα σὲ λί-
 γες ἡμέρες, πλάσματα ποὺ λές κι' ἦσαν
 γεννημένα γιὰ νὰ μᾶς τέρπουν μονάχα τὴν
 καρδιά. Κι' ὅλοι μᾶς ἔχουμε δοκιμάσει τὸν
 πόνο μιᾶς τέτοιας ἀπώλειας.

Ἦταν μιά φθινοπωρινὴ βραδυὰ, τότε
 ποὺ πέθανε ἡ Παολίνα. Ὁ Λορέξ στὴ μο-
 ναξιά ἐκείνῃ ποὺ βρέθηκε μοῦ ζήτησε νὰ
 πάω νὰ τοῦ κάνω συντροφιά, γιατί φοβέ-
 τανε μὴν τρελλαθῇ. Δέν μποροῦσε νὰ πα-
 ραδεχθῇ πὼς ἡ τύχη ἦταν τόσο σκληρὴ.
 Ὅτι τοῦ συνέβη τοῦ φαινόταν ἀπίστευτο
 καὶ μέσα στοὺς λυγμοὺς του ἀδιακόπα τοῦ
 ἐρχόταν στὰ χεῖλη του ἡ φράσις : Εἶναι ἀ-
 δικία αὐτὸ ποῦ μοῦ γινε!

Ἐκλαίγε πολὺ. Ἐγὼ δέν μποροῦσα νὰ
 κλάψω, ἂν καὶ ἡ λύπη μου ξεπεροῦσε τὴ
 δική του, γιατί τὴν ἀγάπησα πολὺ, μὰ πά-
 ρα πολὺ, καὶ τὴν ζήλευα τρομερά, σὲ ση-
 μεῖο ποὺ χίλιες φορές τῆς εἶχα προτείνει
 νὰ φύγομε μακριὰ, καὶ νὰ παντρευτοῦμε.
 Ἡμουν βέβαιος πὼς δέν εἶχε ἄλλο φίλο
 καὶ πὼς ἐγὼ ἤμουν ἡ αἰτία γιὰ τὰ ψέμ-
 ματα ποὺ ἦταν ἀναγκασμένη νὰ λήθῃ δια-
 κῶς στὸν ἄνδρα τῆς. Ἐ, λοιπόν, μπερδεύ-
 στὸν Λορέξ, ποὺ ἦταν σκυμμένος ἐπ' αὐτὸ
 φέρετρό τῆς καὶ μὲ λυγμοὺς μιλοῦσε στὴ
 γυναῖκα του γιὰ ἕνα σωρὸ τρυφερὰ ἐπεισό-
 δια τῆς περασμένης ζωῆς τῶν, στὸν Λορέξ

ποὺ ζέσταινε μὲ τὰ δάκρυά του τ' ἀναίσθητα κοινένια χερᾶκια τῆς
 ἐγὼ δέν μποροῦσα νὰ κλάψω. Ἐνοιωθα ἕνα βάρος νὰ μοῦ πιέζῃ
 τὴν καρδιά, μίαν ἀπερίγραπτη ντροπὴ γιατί ἔκλειπα ἀπ' αὐτὸν τὸν
 δυστυχισμένον ἕνα μέρος τῆς εὐτυχίας του.

Ὡρα πολλὴ ἔμεινε ἔτσι σκυμμένος ὁ Λορέξ πλάι στὸ
 φέρετρό τῆς γυναῖκας του. Ἐξαφνα τινάχτηκε ἀπὸτομα καὶ γυρί-
 ζοντας σὲ μένα μὲ μάτια βουρκαμένα, μοῦ εἶπε :

—Θὰ μοῦ κάνῃς συντροφιά νὰ τὴν ξενυχτήσωμε μαζί, ἀπόψε;
 Δέν μπόρεσα ναῦρω καμμιὰ δικαιολογία γιὰ ν' ἀποφύγῃ αὐτὸ
 τὸ μαρτύριο. Μὲ εἶδε πὼς ἐδίσταζα νὰ δώσω ἀπάντησιν κι' ἀμέσως
 μοῦ ἔξαναεἶπε.

—Ἄν κρυώνῃς, εἶναι φωτιά μέσα. Πήγαινε νὰ ζεσταθῇς. Μὰ
 σὲ παρακαλῶ μὴ μ' ἀφήσῃς μονάχον ἀπόψε. Μὴ φύγῃς!

Καθήσαμε τότε καὶ μοῦ διηγήθηκε πὼς ἐπέθανε. Ὅταν τε-
 λείωσε τὴν ἀφήγησίν του, σκέφτηκα πὼς μποροῦσα πιά νὰ εἰμαι
 ἡσυχος μὰ ἀπατήθηκα. Ὑστερ' ἀπὸ λίγο, πλησίασε σ' ἕνα γρα-
 φεῖο καὶ ξαφνιάστηκα σὰν τὸν εἶδα νὰ ψάχνῃ, γυρεύοντας ναῦρη
 κατὶ μέσα στὰ χαρτιά τῆς Παολίνας.

—Τί γυρεύεις αὐτοῦ; τὸν ρώτησα δειλὰ-δειλὰ.

Δέν μοῦ δωσε καμμιὰ ἀπάντησιν. Ἡ σιωπὴ του αὐτὴ μ' ἐφόβισε
 Φαντάστηκα πὼς προσπαθοῦσε ναῦρη τὸ γράμματά μου καὶ μ'
 ἐπίασε ἕνας παράξενος φόβος. Ἡ ἀλήθεια ἦταν πὼς δέν εἶχε

καμμιὰ ὑποψία μὰ αἰσθα-
 νοῦνα τὸν ἑαυτὸ μου τό-
 σο ἔνοχο.

Ἡ Παολίνα ἄραγε νὰ
 εἶχε καταστρέψῃ τὴν ἀλληγογραφία μου; Ποιὸς ξέρει ἂν
 εἶχε σκεφθῇ, ὅταν ἀρρώστησε νὰ κάνῃ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα.

Ὑστερ' ἀπὸ λίγα δευτερόλεπτα εἶδα τὸν Λορέξ νὰ μὲ πλησιά-
 ζῃ, κρατώντας στὸ χεῖρι του ἕναν ὀγκώδη φάκελλο. Μοῦ τὸν ἔδειξε
 κι' ἐδιάβασα ἐπάνω αὐτὲς τίς λέξεις, γραμμένες ἀπὸ τὴν ἰδία τὴν
 Παολίνα.

«Νὰ καοῦν ἀμέσως μετὰ τὸ θάνατό μου».

Καὶ μοῦ ἐξήγησε τότε πὼς ἡ γυναῖκα του τὸν ἐπεχρώσε νὰ
 ὀρκισθῇ πὼς θάκαιε τὸ φάκελλο αὐτὸ σὰν θὰ πέθαινε καὶ πὼς
 τὸν διεβεβαίωσε ὅτι ὁ φάκελλος ἐκείνος ἔκλεινε τὸ μυστικὸ κά-
 ποις φίλης τῆς.

—Περιμένε μὲ μιά στιγμὴ—μοῦ εἶπε—πάω νὰ τὰ κάψω

Κι' ἐπῆγε στὴν ἄλλη κάμαρα ὅπου ὑπῆρχε ἡ θερμάστρα ἐνῶ
 ἐγὼ βασανίζομουν ἀπὸ τὴν ἀμφιβολία μήπως ὁ φάκελλος ἐκείνος

εἶχε μέσα τίς δικές μου ἐπιστολές.

Πρὶν τίς κάψῃ, δέν θὰ τοὺς ἔρριχνε
 τάχα καμμιὰ ματιά;

Ὡσπου νὰ γυρίσῃ κοντὰ μου πέρασα τίς
 πρὸ τραγικὲς στιγμὲς ἀγωνίας. Κι' ὅταν ἔ-
 γυρσε ἤμουν πιά χλωμὸς κι' ἀπ' αὐτὴ
 τὴ νεκρὴ Παολίνα. Γι' αὐτὸ καὶ δέν σήκω-
 σα τὸ κεφάλι μου νὰ τὸν κυτᾶω κατὰ-
 ματα, γιατί καταλάβαινα πὼς εἶχε ἀνακα-
 λύψῃ τὴν ἐν χῆ μου.

Γιὰ νὰ βεβαιωθῶ καλλίτερα, τοῦ εἶπα
 σιγανὰ νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ πάω νὰ ζεστα-
 θῶ λίγες κοντὰ στὴ θερμάστρα. Μοῦ τὸ
 ἐπέτρεψε. Ἡ θερμάστρα ἔκαιγε ἀκόμα.

Ξέρετε, φυσικὰ τὴ φόρμα τοῦ παίρνουν τὰ
 καμμένα χαρτιά. Οἱ ἄκρες τοῦ φακέλλου εἶ-
 χαν καὶ καὶ μέσα του διεκρίνετο ἕνα μά-
 τσο μισομαυρισμένων ἐπιστολῶν.

Ἐσκυψα στὴ στάχτη καὶ παρατήρησα
 πὼς δέν ἦταν τὸ δικό μου γράφημο, γιατί
 μπόρεσα καὶ διάβασα μερικὲς γραμμὲς προ-
 τοῦ ἀποκαοῦνε.

Ἦσαν ἐρωτικὲς ἐπιστολὲς ποὺ εἶχε στεί-
 λει στὴν Παολίνα κάποιος ἄλλος. Ναι, ἕνας
 ἄλλος ποὺ τὸν ἀγάπησε πρὶν πολὺ ἀπὸ μένα.
 Ἐκπῆα τὸ δάκρυά μου σκαλίζοντας στὴ
 φωτιά ν' ἀνακαλύψω τ' ὄνομα ἐκείνου τοῦ
 ἄλλου, μὰ τοῦ κακοῦ.

Ἀπὸ τὸ μῖσος καὶ τὴ λύσσα μὲ πῆραν
 τότε οἱ λυγμοί, γιατί δέν μπόρεσα νὰ ξε-
 φωνήσω δυνατὰ τὸν πόνο μου, τὴν ἀγανά-
 κτησί μου. Μὰ σὲ λίγο ἡσυχᾶσα δίνοντας
 θάρρος στὸν ἑαυτὸ μου.

Ἐπρεπε νὰ πνίξω τὸν πόνο μου, νὰ ὁ-
 ποκηθῶ, καὶ νὰ γυρίσω στὴ νεκρικὴ κρεβ-
 βατοκάμαρα. Μὲ ποῖα καρδιά θ' ἀντίκριζα

τὴ νεκρὴ Παολίνα στὸ φέρετρό τῆς;

Ὁ 'Ιάκωβος, γονατισμὸς πλάι στὸ φέρετρό τῆς ἐκύτταξε τὴν
 νεκρὴν ποὺ τοῦ χαμογέλουσε μὲ τὸ χαμόγελο ἐκείνο τῶν πεθαμμέ-
 νων ποὺ εἶχε τόση τραγικὴ εἰρωνεία.

—Κύτταξε πόσο εἶναι ὁμορφὴ, ψιθύρισε ὁ 'Ιάκωβος.

Κούνησα τὸ κεφάλι χωρὶς τ' ἀπαντήσω. Τί νάλεγα στὸν φτω-
 χὸν αὐτὸν ἄνθρωπο ποῦταν παραδομένος στὸ σπαραγμὸ τοῦ γιὰ
 τὸ χαμὸ τῆς γυναῖκας του, τῆς γυναῖκας ποὺ λάτρευε, τῆς γυναι-
 κας ποὺ τὴν νόμιζε σὰν μιά ἁγία;

Κι' ὅμως ἦταν εὐτυχής, γιατί στὴ συνειδήσιν του ἡ Παολίνα
 ἦταν ἀθάνατος τὴν τελευταία τῆς στιγμὴ.

Ἦταν μιά γυναῖκα πονόφυχη, ἀφοῦ μάλιστα εἶχε φροντίσει νὰ
 κρύψῃ σπῆτι τῆς κάποια μυστικὴ ἀγάπη μιᾶς καλῆς φίλης
 τῆς.

Εἶχε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στὴ γυναῖκα του καὶ γι' αὐτὴν ἔδωσε
 στὸν κόσμον.

Ἦταν τὸ ἐλάττωμά του νὰ εἶναι πολὺ εὐπιστος. Κι' αὐτὸ τὸν
 ἔκανε εὐτυχισμένο.

Μ' εὐλάβεια ἔπειτα ἔσκυψε καὶ φίλησε τὸ χεῖρι τῆς Παολίνας
 γιὰ στερεὴ φορὰ.

...Κι' ὅταν ἡ γυναῖκα του ἄρχισε νὰ
 βήχῃ καὶ ν' ἀδυνατίζῃ...

Τ' ΑΓΡΙΟΛΟΥΛΟΥΔΟ...

ΥΠΟ ΣΥΛΒΙΟΥ

Από την ημέρα που ήρθαν οι «έκδρομεις» στο μικρό έσοχο χωριό, η μικρή Μαριώ είναι άνορεξη. Τίποτα πια δεν την ευχαριστεί. Ούτε οι δημορφες γαρυφαλιές της, που τις περιποιόταν με τόσην αγάπη, ούτε η κληματαριά της αύλης, που δεν της άφηνε ξερό φύλλο, γιά να μην την άσχημιζε, ούτε κι' αυτή η καρδερίνα που της χάρισε ο θεός της, που την έβλεπε σαν τα μάτια της άλλοτε.

Μιά μελαγχολία την είχε πιασει από την ημέρα του Πάσχα, που εκεί στην πλατεία του χωριού, ενώ χόρευε με τις φίλες της, είδε το καρσάβι των πρωτευουσών να τις τριγυρίσει με χαμόγελα, με φωνές και να τους παίρνει φωτογραφίες.

Τα μάτια της, χωρίς να θέλει, προσηλωθήκαν σ' ένα νέο ζωγράφο, ένα όρατο παλληκάρι από την πρωτεύουσα με κάποιο αινιατικό χαμόγελο, και μία στιγμή κοκκίνησε σαν παπαρούνα, γιατί την έδειχνε σε μία κομψή νέα που συνώδευε και κάτι είχαν ανάμεσ τους. Τους ξανάειδε στην έκκλησή και κατόπιν στην άγορά του χωριού. Και πώς την έτρωγε με τα μάτια εκείνος!

—Ε! Μαριώ! Σύρε να φέρεις νερό, παιδί μου! Ήταν η φωνή του πατέρα της.

Σηκώθηκε από το πεζούλι της πόρτας, πήγε μέσα, φόρεσε ένα κίτρινο τσεμπεράκι γιά τον ήλιο, έφριξε μία κλέφτικη ματιά στο γυαλί του καθρέφτη, άρταξε το σταμνί και ξεκίνησε γιά τη βρύση.

Στην αύλη ο πατέρας της—ένας χωριάτης ροδοκόκκινος—την σταμάτησε.

—Ρε παιδί μου, γιατί δεν πότισες τις γαρυφαλιές; Κοίταξε πώς λυγισαν έξω από τη γλάστρα τα κλωνιά τους σαν μαρμαμένα. Και στην καρδερίνα σου δεν έβαλες καναβούρι. Μπὸ σέ καλό σου!

Δεν είπε τίποτα μὰ ντροπήθηκε πολύ. Μά που είχε λουπόν το μυαλό της; Ούτε με τα κορίτσια της γειτονιάς δεν πήγε τώρα δυο μέρες. Όλα, όλα, μέσα στο χωριό της φαινότουσαν τόσο ταπεινά, τόσο πρόστυχα!

Στη βρύση περίμενε τη σειρά της.

—Καλώς τή Μαριώ! της είπε η θειά της, μία χοντρή γυναίκα με γελαστό πρόσωπο. Τί κάνει, μωρή, ο μπαμπάς σου; Δεν τόνειδα από το σπῆτι μου το Πάσχα.

—Έλεγε στις άδελφές μου, που γέννησε, είπε ξερά, ξερά. Έκανε άγοράκι.

—Α! να σ' άξηση. Θα περάσω να την δω. Μά εσύ τί έχεις; Σ' έβλεπω σαν χλωμή, σαν άνημπορη.

—Α! μπά! Δεν έχω τίποτα, θειά...

Γέμισε το σταμνί της και πήρε το δρόμο πάλι γιά το σπῆτι.

Στη γωνιά της πλατείας, καθώς ανέβαινε στην άνηφορική σκάτα, άκουσε κάποιον να την φωνάζει με τ' όνομά της.

—Μαριώ, Μαριώ!

Γύρισε να δῇ. Η φωνή πνίγηκε στο λασυγγί της και το σταμνί ξέφυγε απ' τα χέρια της και γίνηκε χίλια κομμάτια. Ήταν τ' όμορφο παλληκάρι από την πρωτεύουσα. Κόκκινη σαν τριαντάφυλλο στάθηκε μπροστά στο σταμνί της σαν όμορφο άγαλμα από χρωματισμένο μπισκιούλι.

—Νά με συμπαθάς, κοπέλλα μου. Εγώ φταίω, τώρα άμέσως θα τρέξω να σου πάρω άλλο σταμνί. Μη φύγεις θέλω να σου μιλήσω.

Κ' ενώ εκείνος έτρεχε τόν κατήφορο ή μικρή χωριατοπούλα έμεινε εκεί, σαν πουλί που τόχει μαγνητίσει το φεϊδι και δεν μπορεί να κινήση τὸ φτερά του. Έσκυψε και μάζεψε τα κομμάτια ένα, ένα, και τὰ σώριασε σε μία γωνιά κ' ύστερα κάθισε σε κάποιο πεζούλι και περιμενε.

—Νά με συμπαθάς, κοπέλλα μου. Εγώ φταίω, τώρα άμέσως θα τρέξω να σου πάρω άλλο σταμνί. Μη φύγεις θέλω να σου μιλήσω.

Κ' ενώ εκείνος έτρεχε τόν κατήφορο ή μικρή χωριατοπούλα έμεινε εκεί, σαν πουλί που τόχει μαγνητίσει το φεϊδι και δεν μπορεί να κινήση τὸ φτερά του. Έσκυψε και μάζεψε τα κομμάτια ένα, ένα, και τὰ σώριασε σε μία γωνιά κ' ύστερα κάθισε σε κάποιο πεζούλι και περιμενε.

—Νά με συμπαθάς, κοπέλλα μου. Εγώ φταίω, τώρα άμέσως θα τρέξω να σου πάρω άλλο σταμνί. Μη φύγεις θέλω να σου μιλήσω.

Κ' ενώ εκείνος έτρεχε τόν κατήφορο ή μικρή χωριατοπούλα έμεινε εκεί, σαν πουλί που τόχει μαγνητίσει το φεϊδι και δεν μπορεί να κινήση τὸ φτερά του. Έσκυψε και μάζεψε τα κομμάτια ένα, ένα, και τὰ σώριασε σε μία γωνιά κ' ύστερα κάθισε σε κάποιο πεζούλι και περιμενε.

—Νά με συμπαθάς, κοπέλλα μου. Εγώ φταίω, τώρα άμέσως θα τρέξω να σου πάρω άλλο σταμνί. Μη φύγεις θέλω να σου μιλήσω.

Κ' ενώ εκείνος έτρεχε τόν κατήφορο ή μικρή χωριατοπούλα έμεινε εκεί, σαν πουλί που τόχει μαγνητίσει το φεϊδι και δεν μπορεί να κινήση τὸ φτερά του. Έσκυψε και μάζεψε τα κομμάτια ένα, ένα, και τὰ σώριασε σε μία γωνιά κ' ύστερα κάθισε σε κάποιο πεζούλι και περιμενε.

—Νά με συμπαθάς, κοπέλλα μου. Εγώ φταίω, τώρα άμέσως θα τρέξω να σου πάρω άλλο σταμνί. Μη φύγεις θέλω να σου μιλήσω.

Κ' ενώ εκείνος έτρεχε τόν κατήφορο ή μικρή χωριατοπούλα έμεινε εκεί, σαν πουλί που τόχει μαγνητίσει το φεϊδι και δεν μπορεί να κινήση τὸ φτερά του. Έσκυψε και μάζεψε τα κομμάτια ένα, ένα, και τὰ σώριασε σε μία γωνιά κ' ύστερα κάθισε σε κάποιο πεζούλι και περιμενε.

—Νά με συμπαθάς, κοπέλλα μου. Εγώ φταίω, τώρα άμέσως θα τρέξω να σου πάρω άλλο σταμνί. Μη φύγεις θέλω να σου μιλήσω.

Κ' ενώ εκείνος έτρεχε τόν κατήφορο ή μικρή χωριατοπούλα έμεινε εκεί, σαν πουλί που τόχει μαγνητίσει το φεϊδι και δεν μπορεί να κινήση τὸ φτερά του. Έσκυψε και μάζεψε τα κομμάτια ένα, ένα, και τὰ σώριασε σε μία γωνιά κ' ύστερα κάθισε σε κάποιο πεζούλι και περιμενε.

—Νά με συμπαθάς, κοπέλλα μου. Εγώ φταίω, τώρα άμέσως θα τρέξω να σου πάρω άλλο σταμνί. Μη φύγεις θέλω να σου μιλήσω.

Κ' ενώ εκείνος έτρεχε τόν κατήφορο ή μικρή χωριατοπούλα έμεινε εκεί, σαν πουλί που τόχει μαγνητίσει το φεϊδι και δεν μπορεί να κινήση τὸ φτερά του. Έσκυψε και μάζεψε τα κομμάτια ένα, ένα, και τὰ σώριασε σε μία γωνιά κ' ύστερα κάθισε σε κάποιο πεζούλι και περιμενε.

Μπροστά της όνοιγότανε ο καταπράσινος κάμπος, εκεί που έτρεχε μικρούλα δὴ χαρά να μαζέψη χόρτα γιά το σπῆτι και δεξιά, στην άκρη του χωριού, το μικρό ταπεινό νεκροταφείο με την χαμηλή έκκλησοῦλα του και τούς ξύλινους σταυρούς των τάφων του. Εκεί μέσα ήτανε θαμμένη ή μαυούλα της και το μικρό της τ' άδερφακι που πέθανε από διφθερίτη. Έβλεπε τα κόκκινα κεραμῆδια των χωριάτικων σπητιών, τις καινούλες ποῦ αν σκεπασμένες με ξερά χόρτα και τις καπνοδόχες που στέλνανε στὸν οὐρανὸ το γαλάσιο θυμιάμα τους.

—Νάμαι; Το σταμνάκι σου καινούργιο και γιομάτο! Σῆπνεσε από τ' όνειροπόλημά της. Ήταν εκείνος.

—Ευχαριστώ! είπε, μά γιατί να πάρετε τόσον κόπο;

—Όποιος κάνει μία ζημιά, πρέπει να την πληρώνη κοπέλλα μου.

Μιά σκέψη την άσπασόλουσε. Του είπε:

—Πώς ξέρετε τ' όνομά μου;

—Τὸ ρώτησα από το χωρικό που με φιλοξενεί στο σπῆτι του. Νίς από τ' όμορφο χωριό σου.

—Τὸ βρίζετε όμορφο;

—Τὸ βρίζω άριστουργηματικό. Δεν έχει τίποτα άσχημο. Και μερικά βήματα μαζύ την κοίταξε καθώς κρατούσε το σταμνί, με τις δυο μακρινές πλεξίδες δεξιά κι' άριστερά, τ' αμυγδαλωτά καιλι, σαν μπουμπούκι μισανοιγμένου γαρυφαλου.

—Είσαι πολύ όμορφη, Μαριώ, της είπε. Στην Αθήνα θα μπορουσες να χαλάση κόσμο ή όμορφιά σου.

Χαμογέλασε φιλάρεσκα.

—Έχετε τόσες όμορφιές εκεί, όπως λένε.

—Είναι τα φορέματα, τα λούσα, ή περιποίηση... θα ήθελες να ζήσης στην πρωτεύουσα Μαριώ;

Τὸν κοίταξε με τα δυο μεγάλα της μάτια δάανοιχτα, σαν να της άνοιγε μία πόρτα στὸν Παράδεισο.

—Και ποιος δεν θα 'θελε, είπε ταπεινά. Αλλά πὸς θα πάω εγὼ εκεί; γιά ποῖο λόγο;

—Αὐτὸ κανένας δεν τὸ ξαίρει, είπε χαμογελώντας εκείνος.

Είχαν φθάσει στη γωνιά του δρόμου της. Στάθηκε φοβισμένη.

—Νά με συμπαθάτε. Τὸ σπῆτι μου εἶν' ἔδω κοντά. Αν σὰς έβλεπαν μαζί μου...

—Καταλοβαίνω. Στο χωριό, ο κόσμος παρεξηγεί. Εμείς εκεί κάτω έχουμε πολλήν έλευθερία.

Γιά σου, Μαριώ. Αἰorio θαμὰ στη βρύση να σου πάρω ένα σκί.

Δεν τὸν έννόησε.

—Νά σ' ζωγραφίσω, είπε.

—Δεν είναι ντροπή;

—Μπὰ! Καθόλου.

Καθὼς την άποχαίρετοῦσε, της χάρισε ένα μεταξωτὸ κόκκινο μαντήλι.

—Γιά τὴ ζημιά που σου έκανα.

—Όχι, ὄχι, άφου μου πήρατε τὸ σταμνί.

—Κράτα το να με θυμάσαι τότες.

—Ευχαριστώ.

Κόπηκε ή άναπνοή της. Έφθασε σπῆτι της σαν τρελλή. Δεν ήξιασε τί έκανε. Έβαλε διπλό καναβοῦρι στην καρδερίνα, πότισε δυο φορές τις γαρυφαλιές, έφριξε όλο τὸ κριθάρι στις κόττες.

—Ε! Μαριώ! Τί κάνεις εκεί.

—Ε! Μαριώ! Τί κάνεις εκεί.

—Ε! Μαριώ! Τί κάνεις εκεί.

—Ε! Μαριώ! Τί κάνεις εκεί.

—Ε! Μαριώ! Τί κάνεις εκεί.

—Ε! Μαριώ! Τί κάνεις εκεί.

Θά σapisουν τα λουλούδια, φθάνει το νερό!

Τὴν άλλη μέρα τὸν είδε καθισμένο σε μία γωνιά του καφε-νείου, ενώ γέμιζε τὴ σταμνα της στη βρύση, να την σκιτσάει. Έκανε πὸς δεν βλέπει μά πήρε πόζα, ύφος, γελοῖος δὴ.

Στὸ ίδιο μέρος που έσπασε τὸ σταμνί την έσταμάτησε πάλι.

Τὸν κοίταξε μελαγχολικά, σαν κάτι να ήθελε να της πῇ, Σὲ λίγο ψιθύρισε:

—Μαριώ... από τὸ σκίτσο που σου πήρα θα κάνω τὸ πορτραίτο σου, ένα πορτραίτο που θα τὸ θαυμάσει όλη ή Αθήνα.

—Ποῖος με γνωρίζει ἐμένα στην Αθήνα, μουρμούρισε ή χωριατοπούλα.

Της έσφιξε τὸ χέρι με δοῦή, την άένισε στα μάτια και της είπε:

—Μαριώ, θα ήθελες ναρθῆς μαζί μου στην Αθήνα;

—Ενα ρίγος πέρασε τὸ κορμί της.

Τὰ πόδια της δεν την στήριζαν. Τὰ μάτια της θαμπώθηκαν.

—Μαζύ σας... εγὼ;... είπε. Καί τὸ σπῆτι μας;... ο μπαμπάς μου;... τὸ χωριό;...

Μπροστά της ώρθῶθ' καν οἱ πολλήφεις σαν βουνό, υποχωρῶν... καθήκοντα...

—Τί σε μέλει ἐμένα γιά τὸν κόσμο, γιά τούς άλλους; θα ζήσης ευτυχισμένη κοντά στην αγάπη μου, μέσα στις όμορφιές και τὰ φῶτα της μεγάλης πρωτεύουσας, θα γίνης κυρία με λούσα, με διαμάντια, με ύτηνέτες...

Και θα είμαστε πάντα μαζί, αγαπημένοι, άχώριστοι. Τὸ μπαμπά σου θα τὸν μνησίωμε, μία μέρα ναρθῇ κοντά μας και θα ξεχαστὸν όλα μέσα στην εὐτυχία και σπῆ χαρά.

—Ενα ρόδινο σύ νερό ανέβηκε στὸ πρόσωπό της. Η φαντασμαγορία μιάς όμορφης ζωῆς, άναψε τὸν πόθο μέσα στὸ χωριάτικο κεφαλάκι. Στριμώθηκε κοντά του με ήδυπάθεια κι' ήταν έτοιμη να τὸν πῇ τὸ ναί.

Η καμπάνα τοῦ μικροῦ χωριού έσήμανε εκείνη την ὠρα. Η Μαριώ τινάχτηκε σαν να ξυπνοῦσε από ένα όνειρο.

—Όχι, ὄχι! είπε δεν είναι σωστό. Δεν είναι σωστό.

Και τραβήχθηκε απότομα από την άγκαλιά του.

Χαμογέλασε εκείνος σαν άνθρωπος που ξαίρει καλά τὸς χαρακτήρες και τὰ αἰσθήματα.

—Καλά, Μαριώ, είπε παραπονοίρικά, άφου θέλεις να μείνεις, μείνε, θα φύγω μονάχος πρῶτῃ, πρῶτῃ.

Τὰ πόδια της λυγισαν τὸν κοίταξε δα' ρυσμένη. Εκείνος κατάλαβε τὴν άδυναμία της και με πολλή πειστικότητα έξακολούθησε:

—Θά σ' περιμένω πρῶτῃ, πρῶτῃ, στην άκρη τοῦ χωριού, κοντά στὸ μεγάλο δρόμο, μέσα σ' ένα αυτοκίνητο. Θέλω ναρθῆς, άκοῦς; σ' ε περιμένω...

Έσκυψε τὴ φίλησε απότομα κ' ύστερα πήρε τὸν κατήφορο. Η καρδιά της πήγε να σπάση. Τὸ φιλι τοῦ της άναψε στην καρδιά τὴ φωτιά μιάς πρωτόγονης δρυῆς. Τὸν παρακολούθησε ὡς πὸν τὴ σιλουέττα του δεν φαινότανε πιά. Ύστερα γύρισε άργά, κουραμένα, μελαγχολικά στὸ σπητάκι της. Μπήκε μέσα και ρίχθηκε σ' ένα εἰκόνα χλωμῆς Παναγίας. Τὰ δαχτυλάκια της έμειναν στα ματωσίνορά της σαν διαμαντόπετρες κι' ένας λυγμός σπαραχτικός έβγαίνει από τὰ χείλη της.

—Θά φύγῃ! θα φύγῃ! έλεγε σὸν παιδί που τὸ πνίγει τὸ πάρονο.

—Όλα γύρω της φαινότουσαν άσχημα, ψυχρά, ἔρημα. Κάθισε σε μία γωνιά τοῦ σπητιοῦ σ' αλλοτισμένη, μελαγχολική κι' έβλεπε τὸν ήλιο που βασίλευε πέρα στὸν κάμπο κατακόκκινος. Τὸ ίδιο ματίβο έβγαίνει με τρέμολο από τὰ χείλη της.

—Θά φύγῃ! αἰorio... θα φύγῃ αἰorio...

Τὸ μελαγχολικό αὐτὸ ρεφραῖν βοῦτζε μέσα σ' αὐτιά της. Πλησίασε τὸ παράθυρο και κοίταξε τὸν ὀρίζοντα. Ο ήλιος τυλιγμένος τώρα σε πορφυρῆς γάζες με χρυσά κρόσια, κατέβαινε σιγά σιγά, στη δύση. Μία τελευταία ματιά του έχρυσωνε τις κορυφές των κυπαρισίων τοῦ μικροῦ νεκροταφείου των ταπεινών. Τὰ ματια της προσπαθοῦσαν να σκίσουν τὸ παραπέτασμα που σκέπαζε τὸν ὀρίζοντα, γιά να δῇ μακριά εκεί πέρα, μία μεγάλη πολιτεία με

ήλεκτρινά, με εἶρα, με σύτοκίνητα, με θόρυβο, με γλέντια. Η νύχτα κατέβαινε και χρωμάτιζε τὸν οὐρανὸ μῶβ, γκριζο, βαθυγάλανο και ύστερα μαῦρο. Τώρα μονάχα τ' άστέρια και τὰ φτωχά καντήλια τοῦ νεκροταφείου έφεγκαν στὸν ὀρίζοντα τοῦ χωριού. Ένα γαῦγισμα σκύλου, ή φωνή τοῦ γαῖδουριού, δυὸ κοινοῦνια και τσικιών, τὸ τραγούδι τοῦ γρύλλου ήταν οἱ μόνοι θόρυβοι που άνηχοῦσαν στὸ μικρὸ χωριό.

—Μπαμπάς της γύρισε και κάθισε πλάι της κουρασμένος με τὸ τσιγάρο στὸ στόμα. Πολλήν ὠρα δεν μιλοῦσε κανένας. Μία στιγμή έκείνη τὸν ρώτησε:

—Είναι μακριά απ' ἔδω ή Αθήνα, πατέρα;

—Όχι, πολύ μακριά, παιδί μου.

—Είναι όμορφη ή Αθήνα, πατέρα;

—Πολύ όμορφη... μά δεν είναι γιά μὰς...

Σὲ λίγο ο γέρος άποκοιμήθηκε. Η Μαριώ καθισμένη εκεί σαν άγαλμα της θλίψης, άναζητοῦσε έσπαστὸ σκοτάδι, που ήταν άπλωμένο μπροστά της, τὸ φωτεινό μονοπάτι που οδηγεί στις μεγάλες πόλεις. Μία στιγμή επανέλαβε μ' άναφυλλητό:

—Πολύ όμορφη, μά δεν είναι γιά μὰς!

Δεν μπόρεσε να κλείση μάτι. Μόλις γλυκισάρεσε σηκώθηκε και βγήκε στὸ πεζούλι της πόρτας. Ήταν πολύ πρῶτῃ κ' ή κάμαρα φωτιζόταν ακόμα από τὸ καντήλι της Παναγίας. Ο μπαμπάς της κοιμότανε τὸν ὕπνο τὸν κουρασμένων. Κάτι πέρασε από τὸ μυαλό της ενώ νυιότανε.

—Όχι, ὄχι... δεν πρέπει... Παναγία μου, βοήθα με!

Ξαφνικό άκούσθηκε μία σειρήνα αυτοκινήτου. Κλονίστηκε. Παρά λίγο να πέση.

—Φεύγει... Φεύγει... ψιθύρισε με δάκρυα.

Σαν τρελλή άρπυξε ένα μάλλινο κάλυμμα τοῦ κεφαλιού, τὸρριξε ἔπάνω της, γύρισε κι' είδε ὅλο τὸ σπῆτι σαν να ήθελε να κλείση τὴν εἰκόνα του μέσα σπῆ μνήμη της και βγήκε σπῆ αἰλή.

Η καρδερίνα της άρχισε τὸ κελάδημά της. Ξεκρέμασε τὸ κλουβί, τὸκρυψε κάτω απ' τὴν ποδιά της και μέσα στὸ ἀμφιβολο φῶς της χαρηνῆς, χάθηκε στὸ δρόμο που φέρνει στην άκρη τοῦ χωριού.

Β'.

Στην κομψή ρὸς κρεββατοκάμαρα ο γιατρός κρατοῦσε τὸ σφιγμό της χλωμῆς ὠραίης κυρίας που φαινότανε πὸ χλωμή μέσα στὸ κατάσπρω μεταξωτὸ κιμονό.

—Εἰσθε καλλίτερα σήμερα. Σὲ λίγες μέρες θα μπορῆτε να βγῆτε περίπατο με τ' αμάξι.

—Ευχαριστώ, γιατρέ μου.

Τὰ καπνά μάτια της άρρωστης τὸν κοίταξαν συμπαθητικά και χαμηλώσαν κατόπιν τὸ βλέμμα ἔπάνω στὰ χλωμά χέρια της.

Αγνώριστη ή Μαριώ, ήταν δυὸ χρόνια ή ματρέσσα τοῦ ζωγράφου. Κανένα δεν θα μπορούσε να άναγνωρίση στην κοσμική κυρία Μαίρη, με τὴν άριστοκρατική χλωμάδα, τ' ὠραίο κορίτσι τοῦ χωριού ποῦ ήταν πλημμυρισμένο ζῶη, χαρά, χρῶμα.

Τὰ δυὸ χρόνια πέρασαν μέσα σε χίλιες δυὸ άπογοιεύσεις και πίκρες. Ο γέρο πατέρας πέθανε απ' τὸν καῦμό του και στὸ ρημαγμένο σπητάκι τοῦς έμεινε τώρα μόνη μία γοῆ θειά της χήρα μ' ένα άγόρι της. Η ζῶη της στην Αθήνα είχε καταντήσει άνοποφορη. Εκείνος άπασχολημένος από τις δουλειές του, τὰ γλέντια του, τις γνωριμιές του, μόλις πέρασε ή πρώτη δοῦή τοῦ πάθους, άρχισε να τὴν ξεχνάει και νὸ τὴν παραμελῇ. Κλεισμένη μέσα στην κομψή γκαρμπονιέρα, σαν πουλάκι σε χρυσωμένο κλουβί. Πολύ γοῆ γοῆ καταλάβε πὸς τὸ ἐλεύθερο ἀηδονάκι τοῦ κάμπου δεν ήταν κατάλληλο γιά τις κοσμικές συγκεντρώσεις και γιά τὰ γλέντια τῶν νόμψ. Μία δυὸ φορές μάλιστα τὸν τὸλμησε νὸ τὴν πᾶη σε τέτοιους κύκλους, άναγκάστηκε να τὴν πάρη και να φύγῃ γρήγορα μαζί της γιά τὴ φοβήθηκε μὴν τὴν θίξουν οἱ άστοχες κοροϊδιές των κοσμικῶν κυριών. Τὸ άγριολούλουδο δεν ταιρίαζε στὰ χιού.

(Συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 1594)

1555

Η κομψή νέα κοίταζε και χαμογελοῦσε αἰνιγματικά.

Κατά τὰ τέλη Αὐγούστου μερικοὶ νέοι ἦσαν συγκεντρωμένοι στὴν ἐπαυλὴ τῆς κομητείας Χαίντε. Καθόνταν γύρω ἀπὸ ἓνα δρύινο τραπέζι, γεμάτο κανάτια, μπίρα καὶ μπουκάλες οἰνόπνευμα. Οἱ καπνοὶ τῶν τσιμπουκιῶν περιέβαλλαν μὲ σύννεφα τὰ νεανικά κεφάλια, ποὺ τὰ μεθοῦσαν ὁ ἐνθουσιασμός καὶ τὰ σπινάρια.

Ἦσαν στρατιῶτες ποῦεχαν, πρὸ ὀλίγου γυρίσει σπίντια των, κι' ἐνθουσιάζοντο μὲ τὴν ἀφήγηση τῶν κατορθωμάτων της. Ἐμοιαζαν ὡς μέλη τῆς ἰδίας οικογενείας, μὲ τὶς ἰδίες συνήθειες, τὶς ἰδίες ὁρῆσεις καὶ τὶς ἰδίες σκέψεις. Ὁ πόλεμος εἶχε κάνει ἀγριώτερα τὰ πρόσωπά των κι' εἶχε ἀφήσει ἐπάνω τους ἴχνη πληγῶν καὶ ἀμυχῶν. Μερικοὶ εἶχαν δεμένο ἀκόμη τὸ χέρι τους.

Κάτοικοι ὅλοι τῆς περιφέρειᾶς Χαίντε, συνεδέοντο, ἐν τούτοις, σὰν γείτονες, ἂν καὶ τὰ κτήματά των, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπείχαν μεταξύ τους πολὺ. Εἶχαν ὅλοι ὅτι τοὺς ἐχρειάζετο γιὰ νὰ ζήσουν. Καὶ μάλιστα ἐμαθὰν τὴν πρόσκληση τοῦ βασιλέως ἐξεκίνησαν ὅλοι, ἐφωδιασμένοι μὲ δικὰ τους ἔξοδα, χωρὶς νὰ λυπηθοῦν ἂν εἶχαν ἀναγκασθῇ γι' αὐτὸ νὰ πουλήσουν καὶ τὸ τελευταῖο σακί ἀλεύρι ποὺ τοὺς ἔμενε.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς νέους ξεχώριζε ἀπὸ τοὺς ἄλλους, καὶ φαινόταν ἕξνος. Καθότανε στὴ μοναδικὴ πολυθρόνα τοῦ δωματίου καὶ μόνον αὐτὸς εἶχε ἐμπρὸς τοῦ μπουκαλὶ χρυσοῦ. Τὰ χαρακτηριστικά του ἦσαν λεπτὰ καὶ τὰ μισοκλεισμένα ματια του εἶχαν ἐξαιρετικὴ ζωηρότητα. Ἄν καὶ νεώτερος ὢλων—φαινότανε μάλιστα 22 ἔτων—ἦταν δύσθυμος καὶ ἡ μορφή του δὲν ἔδειχνε καμμιὰ χαρὰ. Ἀγρία ἐνεργητικότης ζωγραφιζότανε στὸ εὐρὸ μέτωπό του καὶ τὰ βλέμματά του ἦσαν πλημμυρισμένα ἀπὸ θέληση.

Κατὰ ἀπὸ τὰ σταχτιά ροῦχά του φαινότανε χονδρὴ φανέλλα τριμμένη καὶ στὸ στρατιωτικὸ του πλίκιο ἔλαμπε ὁ σταυρὸς τῆς ἐθνοφυλακῆς, τὸ μόνον διακριτικὸ σημεῖο τοῦ στρατιώτου, ποὺ εἶχε. Τὸ φοροῦσε δὲ ῥιγμένο πρὸς τὰ πίσω γιὰ νὰ μὴν ἐνοχλή τὴν πληγὴ, ποὺ, ἀνοικτὴ σχεδόν, διακρινόταν στὸ ἐπάνω μέρος τοῦ μετώπου του.

Κοντὰ του καθότανε ἓνας ρωμαλέος νέος, ὁ οἰκοδεσπότης, λίγος μεγαλειότερος τοῦ στὴν ἡλικία, ὁ ὁποῖος τὸν παρατηροῦσε μὲ ἀνήσυχη στοργή. Λευκὸς ἐπίδεσμος ἐσκέπαζε τὸν δεξιὸν του κρόταφον, καὶ ἡ εὐθύμη φυσιογνωμία του ἐπλαισιώοντο ἀπὸ ἀφθονὰ ξανθὰ μαλλιά.

—Δὲν πίνεις, ὑπολογαγέ; εἶπε σπρώχνοντας τὸ μπουκάλι πρὸς τὸν σύντροφό του. Δὲν εἶσαι συνηθισμένος στὴν μπίρα μας, οὔτε στὸ ρακί, ἀλλὰ γιὰ δοκίμασε αὐτὸ τὸ ρακί... Ἐξέρεις ὅτι δὲν εἴμαστε πλούσιοι, ἀλλ' ἂν θέλης νὰ μείνεις κοντά μας θάχουμε νύ σου δίνουμε καθε μέρα, γιὰ ὅλη σου τὴ ζωὴ, μιὰ μπουτίλλα ρακί. Δὲν εἶν' ἔτσι, φίλοι;

Μὲ ζωηρὲς ἐπεφυμίσεις οἱ στρατιῶται σήκωσαν τὰ ποτήρια τους, γιὰ νὰ τσουγκρίσουν μὲ τὸν ξένον, τὸ ὄχρὸ πρόσωπο τοῦ ὁποίου ἐφώτιζε γιὰ μιὰ στιγμή ἐκφρασις εὐγνωμοσύνης.

—Ἦξερα, εἶπε, ὅτι θαῦρῃσκα νέα πατρίδα κοντά σας. Ἀλλοῖως δὲν θὰ σχώμουνα.

—Αὐτὸ ἔλεπε. Ψεύτικα λοιπόν, ἐσφαγίσαμε τὴ φίλια μας μὲ τὸ αἷμα μας στὴν ἐκκλησία τοῦ χωριοῦ ἐκείνου, τοῦ ὁποίου δὲν θυμάσαι τὸ ὄνομα;

—Τοῦ Δονιγκόφ! εἶπε ἐκεῖνος, ποὺ τὸν ὀνόμαζαν ὑπολογαγέ.

—Τὸ θυμάσαι ἀκόμη; κι' ἐν τούτοις περνώντας ἀπὸ δῶ, λίγο ἔλειψε νὰ μὴν μῆς μέσα. Γι' αὐτὸ σ' ἐπροτιμήσαμε γι' ἀξιωματικὸ μας στὸν πόλεμο καὶ σ' ἀκολουθήσαμε πάντοτε, στὰ χριστιμώτερα σημεῖα τῆς μάχης. Ὁ θάνατος καὶ τὸ αἷμα εἶναι μεγάλος δεσμός, Ἦταν δύσθυμος ἡ μορφή του δὲν ἔδειχνε καμμιὰ χαρὰ

ΕΡΜΑΝ ΣΟΥΔΕΡΜΑΝ ΣΑΡΚΑ Κ

Μπάουμγκαρτ. Ἀκουσέ με καὶ μείνε κοντά μας.
—Μὴ λὲς ἀνοησίες, σύντροφε! εἶπε ὁ ὑπολογαγὸς σηκώνοντας τὸ ποτήρι.
—Ὁ ἄλλος ἐπέμεινε.

—Νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι ποτὲ δὲν θὰ σ' ἐνοχλήσωμε μ' ἀδιάκριτες ἐρωτήσεις. Συνηθίσαμε νὰ σὲ θεωροῦμε ζωντανὸ αἰνίγμα. Κάθε φορὰ ποὺ μαζεύομαστε στὸ στρατό-

πεδο καὶ μιλοῦσαμε γιὰ τὴν πατρίδα μας, γιὰ τοὺς γονεῖς μας καὶ γιὰ τοὺς ἑρωτες, ποὺ ἀφήσαμε, σὺ ἐσφίγγες τὰ χεῖλη, ὅπως καὶ τώρα. Κι' ἂν κανεὶς ἐπαίρει τὸ θάρρος νὰ σ' ἐρωτήσῃ, σηκώνω-συνα κι' ἔφευγες. Τὸ πῆραμ' ἀπόφαση νὰ μὴ σὲ ξαναρωτήσωμε καὶ ἐσχημάτισαμε τὴν ἰδέα, πὼς κάποιος φαρμάκι ἐπύκραινε τὴ ζωὴ σου... σὸ κατώ—κάτω δὲν εἶχαμε τὸ δικαίωμα νὰ μάθουμε τὰ μυστικά σου. Ἦσουν καλὸς σύντροφος, μεγάλη καρδιά καὶ ἀγαθὴ... Φτάνει νὰ ἔλεγες σ' ἓναν ἀπὸ μᾶς νὰ κόνη τὸ χέρι του γιὰ σένα καὶ θὰ τόκανε μ' εὐχαρίστηση. Δὲν εἶν' ἔτσι, φίλοι; Χειροκροτήματα ἄρχισαν γύρω ἀπὸ τὸ τραπέζι.

—Σὼπα λοιπόν! εἶπε συγχρινόμενος ὁ ὑπολογαγὸς. Μ' ἔσκα-σες μὲ τοὺς ἐπαίνους σου.

—Ἐχε ὑπομονή, γιατί δὲν ἐτελειώσω!.. Εἶναι καὶ μιὰ ἀναποδιά στὴ μέση... Μᾶς ἐγκατέλειψες ἑαφνικά, μιὰ ἡμέρα, τὴν ἐποχὴ ποὺ ἐνοηθήκαμε μὲ τοὺς Λιθουανούς τοῦ Πλάτεν καὶ τοῦ Μπύ-λαφ. Μᾶς ἔλipes, ἑαφνικά, πὼς ἡ ἐνθουσιαστικὴ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἀξιωματικούς καὶ πηγαίνει σὸ σῶμα αὐτό. Δὲν εἶναι ἔτσι, Μπάουμγκαρτ;

—Ὁ νεαρὸς ὑπολογαγὸς ἐκοῦνησε κεφατικὸ τὸ κεφάλι, ἐνῶ τὰ χεῖλη του συνεσπῶντο μὲ πικρία.

—Εἶδαμε τότε τὰ δάκρυα, ποὺ εἶχες στὰ μάτια σου καὶ γι' αὐτὸ κανεὶς μας δὲν σοῦ εἶπε: «Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἀνταμείβεις χριστιμώτερη στιγμή τοῦ πολέμου;...» Σ' ἀφήσαμε νὰ φύγεις, χωρὶς παράπονα. Κι' ἀπὸ τότε δὲν εἶχαμε πιά εἰδήσεις σου. Σ' ἀναζητήσαμε, μὴ ἀδικα. Μῆνες ὁλόκληρους δὲν ἐπαύσαμε νὰ μι-ἐφυγες. Καὶ, τώρα ποὺ σὲ ξαναεἶδαμε, θέλεις πάλι νὰ μᾶς ἀφή-στὸ Βιστούλα γιὰ νὰ τὸν κἀνη κανεὶς περὶ καὶ τὸν Μάρνη του ἀνοικτὲς ἀκόμη... Μείνε ν' ἀναπαυθῇς καὶ μὲ τὶς πληγές πὼς τὰ πέρασες μὲ τοὺς γέροντες τῆς ἐθνοφυλακῆς καὶ διηγῆσαι μας βῆ νὰ πέρσης αἰχμάλωτος; Κάτι θαῦμα θάγινε!

Καὶ ἔρριξε βλέμμα ἀφελούς υπερφανεῖας στὸν σταυρόν, ποὺ ἐπτόλιζε τὸ στήθος του καὶ ποὺ τοῦ ἐδόθη ἀκριβῶς γιὰ τὸ θάρ-ρος, μὲ τὸ ὁποῖον ἀπέφυγε αὐτὸς τὴν αἰχμαλωσίαν.

Ὁ ὑπολογαγὸς δὲν εἶχε κανένα παράπονο. Ἦταν αἰχμάλωτος ἀκόμη, τὸν καιρὸ ποὺ ἐδόθησαν ἀμοιβὲς στοὺς γεν-ναίους. Κάποια στενοχώρια τὸν ἐτάραξε. Ἐξαφνα κατέβασε τὸ πλίκιό του καὶ ἐσπρώξε πρὸς τὰ πίσω τὴν πολυθρόνα του.

—Σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὶς καλὲς σας διαθέσεις! εἶπε. Ἀλλὰ πρέπει νὰ πάω στὴ Καϊνίξμπεργ γιὰ νὰ παρουσιασθῶ στὸν ταγματάρχη τῆς φρουρᾶς.

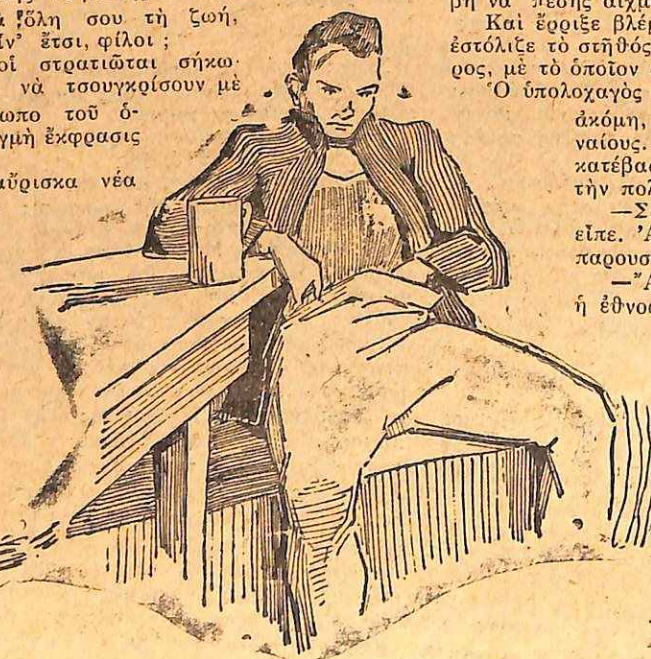
—Ἀδίκᾳ θὰ τὸν γυρῆψης. Δὲν ξέρεις λοιπόν ὅτι ἡ ἐθνοφυλακὴ διελύθη;

—Καὶ τὸ ἐπιτελεῖον θὰ διαλυθῇ, ἐ-πρόσθεσε ἄλλος.

—Τότε θὰ πάω μέχρι τοῦ ὑποστρα-τέρους λόγους νᾶχω τὰ χαρτιά μου ἐν τά-κοτε, ὅτι ἐνῤῥα κρυφὰ ἀπὸ τοὺς κανεὶς. Θέλω λοιπόν νὰ μάθω, φίλοι μου, ἂν θὰ βρεθῇ κανένα ἀμᾶξι νὰ μὲ μεταφέρῃ, αὐ-ριο, στὴν Καϊνίξμπεργ.

Ψιθυρὸς δυσανεξικίας ἔσφυγε ἀπὸ τὸ στόμα ὅλων, τὸν ἐπερικύκλωσαν.

—Περίμενε τουλάχιστον λίγες μέρες, νὰ μὴν πᾶνε χαμένες οἱ ἐτοιμασίες μας!

ΚΑΡΔΙΑ

εἶπεν ὁ Κάρολος Ἐγγελμπερτ.

—Ὁ Μπάουμγκαρτ ξαφνιάσθηκε.

—Ἐτοιμασίες! εἶπε. Πρὸς τιμὴν μου; Μὰ εἶ-σθε τρελλοί!

—Ἐτοιμάζονται ἀπὸ προχθές! Μόλις ἐφθάσες, πρὸ τριῶν ἡμερῶν, ἔβαλα τὸν Γιόχαν Λάδκε σὲ δο-λεῖα. Ἐπῆρε τὸν κατάλογον ὅλων τῶν παλαιῶν ἐθε-λοντῶν τῆς περιφερείας καὶ ἐπῆγε πρῶτα στοῦ Μέρ-κελ ὁ ὁποῖος ἐπίσης ὑπερέστηεν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Πλάτεν στὴν ἐθνοφυλακὴν. Ἀλλ' αὐτὸς κατετάχθη μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ ὑπολογαγοῦ.

Ὁ Μπάουμγκαρτ ἐφρικίασε ἀκούγοντας τὸ ὄνομα τοῦ Μ'ρχελ, ἀλλὰ συνήλθε γρήγορα καὶ ἄκουγε ἀμίλητος τὶς περιγραφὰς τῶν ἐτοιμασιῶν ποὺ ἔγιναν.

—Ἀργεὶ ὅμως ὁ Γιόχαν νὰ γυρίσῃ. Ἀλλὰ καὶ τὸ Σράντεν ἀπέχει ἄρκετά.

—Εἶμαι περίεργος νὰ μάθω τί ἔκαναν οἱ κάτοικοι τοῦ Σράν-τεν στὸν ἄρχοντά τους! εἶπε κάποιος.

Ὁ Μπάουμγκαρτ ἐνέτεινε τὴν προσοχήν του.

—Τὸν ἔχουν ἀπορίσει! Πέντε χρόνια, τώρα, ζῇ σὰν κουκου-βάγια μέσα στοὺς καπνισμένους τοίχους τοῦ πύργου του.

—Γιατὶ δὲν τὸν ἐξαγατίζεις; ἐρώτησε κάποιος.

—Γιατὶ οἱ χωρικοὶ τοῦ Σράντεν δέρνουν ὅποιον τολμήσῃ νὰ ἐργασθῇ γιὰ τὸν βαρὼν τους. Μία φορὰ ἔφερε ἐργάτες ὁτὸ τὴν Βαρσοβία, Ἐνὸμίει, ὅτι θὰ κἀνη κάτι μ' αὐτοὺς. Ἀλλὰ κι' ἐκεῖνοι ἀναγκάσθηκαν νὰ φύγουν. Ἀπὸ τότε οὔτε τὰ χωράφια του καλλ-σργεῖ.

—Μὰ πὼς ζῇ, λοιπόν;

—Λίγο τοὺς μέλλει κι' ἂν φοβήσῃ τῆς πείνας!

Τὴν στιγμή ἐκεῖνη ἐμπῆκε ὁ Γιόχαν καὶ ἔφερε εὐχάριστα γέμ. «Ὅλοι ἦσαν ἐνθουσιασμένοι γιὰ τὴν γιορτῇ, ποὺ ἐτοίμαζαν. Μόνον γιὰ τὸ μέρος, ὅπου θὰ γινώτανε, δὲν εἶχε ληφθῇ ἀπό-φασις.

Οἱ κάτοικοι τοῦ Σράντεν μὲ τὸν ὑπολογαγὸν Μέρκελ ἐπὶ κε-φαλῆς, ἤθελαν τὴν γιορτῇ σὲ χωριὸ τους.

—Τί ἀνθρωποὶ κι' αὐτοὶ τοῦ Σράντεν! Κάθε Κυριακὴ ἔχουν γλέντι, μεθύσι καὶ χορὸ.

—Τὰ ἔχουν ὅμως, πάντα, μὲ τὸν ἄρχοντά τους, ποὺ τὶς ἐν-ντροπίασε... Κάθε Κυριακὴ, στὴν ἐκκλη-σίᾳ, ψάλλουν. Ὁ Θεὸς νὰ στείλῃ πα-νούκλα στὸν μεγάλο καὶ τρανὸ βαρὼν μας καὶ στὰχτη του νὰ μὴ μείνῃ». Καὶ φαίνεται πὼς ἡ εὐχή τους θὰ ιάσῃ, για-τί ἀρξίσθηκαν νὰ τὸν ἀφήσουν νὰ πεθάνῃ μέσα σὸ γάλασμά του.

—Ὅλοι ἐσπενσαν νὰ ρωτήσουν.

—Πέθανε λοιπόν; Τὸν ἐπῆρε ὁ διά-βόλος!

Μέσα σὸ γυνικὸ θόρυβο ἀκούσθη τρυ-γμὸς ξύλου ποὺ ἔσπαζε. Ὁ Μπάουμγκαρτ εἶχε σπάσει τὸ χέρι τῆς πολυθρόνας του.

Ὁ Γιόχαν εὐθύμως ἐξακολούθησε.

—Θὰ τὸν ἐβασάνιζαν ὡς ποὺ νὰ πε-θάνῃ. Ἐπὶ τέλους ὅμως, τοῦ ἤλθεν ἀπο-πληξία, τὴν στιγμή, ποὺ ἐπῆγιναν νὰ χαλάσουν τὸν δρόμο τῶν Κυπαρισσιῶν.

Ἀχορσες νὰ γίνετῃ λόγος γιὰ τὸν δρόμο Κυπαρισσιῶν ὑπολογαγέ;

Ὁ Μπάουμγκαρτ, ἀκίνητος καὶ δαγκώ-νοντας τὰ χεῖλη του, δὲν ἀτήνησε.

—Ὁ δρόμος τῶν Κυπαρισσιῶν εἶναι τὸ πέρασμα ἀπὸ τὸ ὁποῖον, ὁ βαρὼνος ἁ-δήγησε τοὺς ἐχθρούς, ποὺ φιλοξενούσε σὲ πύρ, ο .ου. Τοὺς ἔδειξε τὸν δρόμο γιὰ νὰ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον τῶν στρατιωτῶν μας ἀπὸ πίσω.

Καὶ ὁ Γιόχαν ἐπρόσθεσε.

—Ἐπεσε ἐμπρὸς των, μ' ἀφρούς σὲ

στόμα καὶ ἂν ἡ φιληνάδα του, ἡ κό-ρη τοῦ μαργακοῦ, δὲν τὸν ἄρπαζε, ὁ Θεὸς ξέρεῖ τί θὰ τὸν ἔκαναν.

—Καὶ τώρα δὲν θέλουν νὰ τὸν θά-ψουν; διέκοψε ὁ Κάρολος. Αὐτὸ ὁ-μως δὲν ἐπιτρέπεται σὲ χριστιανούς.

Ὁ Γιόχαν ἄρχισε νὰ γέλῃ.

—Ἄν οἱ κάτοικοι τοῦ Σράντεν δὲν θέλουν νὰ λερώσουν τὰ χεῖριά τους μ' ἓναν τέτοιον κανάγια κανεὶς δὲν μπο-ρεῖ νὰ τοὺς εἰπῇ τίποτε.

—Καὶ οἱ ἀρχές;

—Οἱ ἀρχές!... Χά! Χά! Ὁ γέρο Μέρκελ εἶναι ἀρχή. Κι' αὐτός, εἶπε, ὅτι ὁ λάκκος τῶν σκουπιδιῶν....

Φωνὴ ἀγωνίας διέκοψε τὴν συζη-τηση.

Πιὸ λευκὸς κι' ἀπὸ τὸν τοῖχο, ὁ ὑ-πολογαγὸς εἶχε ὀρμήσει ἐνῶ τὰ χεῖλη του ἔφεραν αἱματηρὰ τὰ ἴχνη τῶν δοντιῶν του.

—Σὼπα! εἶπε τραυλίζοντας. Εἶναι ὁ πατέρας μου!

I I

Τὸ φεγγάρι εἶχε ἀνέβῃ πολὺ ψηλά, κι' ἐφώτιζε τὸ ἔρημα χω-ράφια. Καὶ ἓνας ὁδοιπόρος φορτωμένος τὸν σάκκο του, προχω-ροῦσε. Ἦταν ὁ ὑπολογαγὸς, ποὺ ἐπῆγιναν νὰ θάψῃ τὸν ἀφωρε-σμένον πατέρα του.

Ὁ φίλος του τὸν εἶχε παρακαλέσει νὸ πάρῃ τὸ ἀμάξι. Ἐκεῖ-νος ὅμως ἀνήγη. Τὸν συνάδευσε ἐν τούτοις εἰς ἄρκετὸ διάστημα καὶ, ἀποχαιρετώντάς τον, τοῦ εἶπε ὅτι ἡ φίλια των θὰ ἔμενε πάν-τοτε φίλια, μ' ὅλον τὸ ἐγκλημα τοῦ πατέρα του.

Ὁ ὑπολογαγὸς ἀπεμακρύνθη, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ στὰ λόγια ἐ-κεῖνα, ποὺ ἦταν νέα βρῆσις γιὰ αὐτόν. Τί τὴν ἤθελε τὴν φίλια, ἀφοῦ τὸ πατρικὸν αἷος θὰ ἐβάρυνε ἐπάνω σὸ κεφάλι του; Καὶ βυθισμένος σὲ ζωφερὲς σκέψεις, ἐξακολούθησε τὸν δρόμο του.

Ποτὲ δὲν εἶχε ἀγαπήσει τὸν πατέρα του.

Ἦταν ὁ βαρὼνος ἀνδρωπος ἀπότομος καὶ ἀγριος, ποὺ κτυποῦ-σε μὲ καρτεία τοὺς χωρικοὺς του κι' ἔκανε ὅλους τριγύρω νὰ

τρέμουν μὲ τὰ γέλια καὶ τὶς βρομιές του. Δὲν ἐπρόσχεχε τὸ παιδί του περισσότερο ἀπὸ τὸ σκύλο του, μὲ τὸν ὁποῖον ἔπαιξε ὅταν ἦ-ταν εὐθύμος, καὶ τὴν ὁποῖον ἐπέταγε ἔπειτα μὲ μιὰ κλωτσιά. Τὸ μικρὸ του ἀνάστημα, τὸ κίτρινο πρόσωπό του, τὰ μαῦρα ἄγρια γένεια καὶ τὰ σταχτερὰ μάτια του, ἦσαν φόβητρο γιὰ τὸν μικρόν,

ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε γνωρίσει μητέρα. Λίγα χρόνια με-τὰ τὴν γέννησή του, πέ-θανε ἀπὸ φθῆσι καὶ σὸ χωριὸ ἔλεγαν ὅτι ὁ βα-ρὼνος, μὲ τοὺς τρόπους του, τῆς εἶχε συντομεύσει τὴν ζωὴ.

Ἡ εἰκόνα τῆς βαρῶ-νης κρεμότανε στὴ σειρὰ τῆς πινακοθήκης τῶν προγόνων. Ἦταν ἀδύνα-τη καὶ χλωμή, μὲ βλέμ-μα γυναικας ποὺ ἔσπαζε, βλέμμα ποὺ ἐξέφραζε ὁ-λὴν τὴν τὴν ἀπελπισία ἀπὸ τὴν τύχη της. Ὄρες ὁλόκληρες, τὸν παλὸ καιρὸ, τὸ παιδί στεκότα-νε ὀρθῶ μπροστὰ σ' αὐ-τὴν τὴν εἰκόνα, σὰν νὰ περιμένε ἓνα βλέμμα ἀπὸ τὰ μισοκλεισμένα μάτια της, καὶ ἔκτενε μάταια μὲ τὰ χεῖριά ὑψωμένα, ἐνῶ τὰ παιδικὰ του ματά-κια ἐπλημμύριζαν δάκρυα. Τὸ βλέμμα τῆς εἰκόνης ἔμενε ψυχρὸ κι' ἀδιά-φορο.

Δίπλα σ' αὐτήν, τὴν εἰ-κόνα ἦταν μιὰ ἄλλη, ἡ γυ-ναίκας ἐπίσης, μὲ ὑπερ-

Ἡ Ἑλένη σήκωσε τὴν ἀξίλη της σὲ θέση ἀμύνης.

(Συνέχεια)

Εσπευσαν να ευχαριστήσουν τον Κινέζο. Αλλά εκείνος του ζήτησε ένα αντίλαγμα: Θα τον χρησιμοποιούσαν, δηλαδή, στην παγίδευση κάποιου αστυνομικού.

Ο Ρετμάν, φυσικά, δέχτηκε κι' έτσι ώρισαν ραντεβού για την επομένη.

Την άλλη μέρα, πράγματι, την ώρα του ραντεβού, όταν πήγε ο αστυνομικός στο Ρετ Λάιον, ο Κινέζος ήταν εκεί. Χαιρετίσθηκαν μ' έγχαρδιότητα, κάτι ειπαν ψιθυριστά, έπειτα σηκώθηκαν κι' έφυγαν.

Ενώ περπατούσαν, ο γέρο Φού εξήγησε στον Ρετμάν:

—Κάποιος Κινέζος φίλος μου, που τόν έχω εξυπηρετήσει πολλές φορές, προθυμοποιήθηκε να σε συνοδεύσει ως το άνοιγμα του Τρομοκρατού. Του εξήγησα τους λόγους που θέλεις να τον δεις κι' εκείνος, ενώ άρνήθηκε κατηγορηματικά στην αρχή, ύστερα δέχτηκε να σε πάει με τον δρόμο. Μόνο που θα σου δέσουν τα μάτια, όταν φτάσουμε σ' ένα ώρισμένο σημείο κι' αυτό για να μην επισημάνεις την φωλιά του Τρομοκράτη.

Αλλά, πρόσέξε! Ούτε λέξη πούθενά. Και μην ξεχνάς την ύποπτη που μου έδωκες για την παγίδευση του αστυνομικού.

Ο Ρετμάν επανέλαβε τις διαβεβαιώσεις του και καθυσάχασε τον Κινέζο, ο οποίος ασφαλώς θα έμενε από χρόνια στο Λονδίνο, για να μιλή καλά τ' αγγλικά και να ξέρει τα κατατόπια του Σίτυ.

Προχώρησαν γι αρκετή ώρα πεζοί. Σε κάποια γωνία συνάντησαν τον Κινέζο, τον φίλο του Φού, που τους περιέμενε. Κάτι του είπε ο Φού στη γλώσσα τους κι' ύστερα εξακολούθησαν κι' οι τρεις τον δρόμο τους.

Κάπου σταμάτησαν, πήραν ένα αυτοκίνητο και τράβηξαν σ' ένα λαϊκό προάστειο. Όταν έφτασαν, κατέβηκαν κι' έκαναν ακόμα πρὸς το δάσος αρκετό δρόμο πεζοί. Σ' ένα ξενοδοχείο στάθηκαν. Κι' ο Φού είπε στον Ρετμάν:

—Τώρα θα εξακολουθήσετε έσεις οι δυο τον δρόμο σας. Εγώ θα σε περιμένω αργότερα στο Ρετ Λάιον. Κι' εκεί πάλι θα τα ξαναπούμε. Έδωκαν τότε τα χέρια και χωρίστηκαν.

Ο άλλος Κινέζος τώρα, εξήγησε στον αστυνομικό, σε παραφθομένη αγγλική, ότι έπρεπε να του δέσει τα μάτια.

Ο Ρετμάν δέχτηκε μ' ευχαρίστηση το κλείσιμο των ματιών του κι' εξακολούθησε τον δρόμο του, ενώ ο Κινέζος τον υπεβάσταζε. Περπάτησαν αρκετή ώρα. Και σ' όλο αυτό το διάστημα άπειρες σκέψεις περνούσαν απ' τον νου του ντέκεντβι.

—«Αραγε τι θα γινόταν; θα μπορούσε να συλλάβει τον άπαισιο κακούργο; Δεν θα διέτρεχε κανένα κίνδυνο ή ζωή του;»

Και άθελα και με μεγάλη προσοχή, έφερε το χέρι του στο περσινό του, ενώ από το μυαλό του περνούσαν πάντα, όπως οι εικόνες στο κινηματογραφικό φιλμ χίλιες δυο σκέψεις, τότε σφραγισμένες με την έλπιδα και τότε με την απογοήτευση.

Κάποια στιγμή ο Κινέζος είπε:

—Ετοιμάσου φτάσαμε πιά.

Η καρδιά του Ρετμάν, σκίρτησε. Βρισκόταν κοντά στην μεγάλη ώρα. Ασφαλώς έπρεπε σε λίγο να τελειώσουν όλα.

Και ψιθύρισε μέσα του:

«Εγκαταλείπω τον έαυτό μου στον Θεό! Ασφαλώς το δίκιο θά υπερισχύει».

Κι' ο ντέκεντβι ανέβηκε με αποφασιστικότητα κάποια σκαλοπάτια, ενώ με κόπο τον ώδηγούσε ο Κινέζος για να μη χτυπήσει.

Έκανε, είναι ή αλήθεια, ένα μεγάλο τόλμημα, χωρίς να ειδοποιήσει καν τους συναδέλφους του πήγαινε πρὸς το άγνωστο, πρὸς τον κίνδυνο. Αλλά αν ειδοποιούσε τους άλλους ίσως ν' αποτύχανε το σχέδιό του, ενώ αυτός είχε καταβάλει τόσους κόπους για να φτάσει στην ποθητή νίκη, στον θρίαμβο!...

Καταπληκτοί την άλλη μέρα οι ντέκεντβις της Σκώτλαντ Γυάρδ έ πληροφορούντο ότι ο συναδέλφος των Μάρν Ρετμάν βρέθηκε, σ' ένα άπόμειρο δρόμο κάποιου λαϊκού προαστείου, σκοτωμένος, με το χαρακτηριστικό μαχαίρι του Τρομοκράτου καρφωμένο στην καρδιά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4.

Το οίκο τέλος του Μάρν Ρετμάν, έβύθισε στο πένθος την Άννα Κόττον, την άτυχη μνηστή του. Κατ' αρχάς δεν πίστεψε στην

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΑΓΓΛΙΚΟΥ ΥΠΟ ΛΩΡΟΥ ΦΑΝΤΑΖΗ

ΕΝΤΓΚΑΡ ΟΥΑΛΛΑΣ

ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ενώ ή Νάναυ Άλμπανς, ή κόρη του γνωστού τραπεζίτου εδιάβαζε στο δωμάτιό της τα ασμένα μεσάνυχτα, μήκε, άγνωστον πῶς, ένας άνθρωπος που φορούσε μαύρο κοστούμι έφραριστό έπάνω του και κουκούλα, από την όποιαν διεκρίνοντο μόνον τα λαμπερά μάτια του. Καί πριν προλάβη εκείνη να φωνάξη «Ο Τρομοκράτης» την έκοτώσε. Υπό τας ίδιαις συνθήκαις και από τόν ίδιον μυστηγολοβισμόζανος Σόαπν, μόλις έγύρισε από την Όπερα, ύστερα από μιάν δραματικην πάλιν με τόν μαύρον κακοποιόν. Η κοινή γνώμη άνεστατώθη, γενική καταταραυή κατά της άστυνομίας άκουγόνταν, και οι ντέκεντβις έτέθησαν εις κίνησιν ταμφισμένους εις εργάτη, κατάρθωσε, έπειτα από πολλούς άγώνας, να βοηθώσαν Κινέζον ο όποιος του υπεσχέθη να τόν πάει να ιδή τόν «Τρομοκράτη» άφου τόν έθαύμαζε τόσο κι' ήθελε να γίνη σύντροφός του.

Είδηση του θανάτου—άφου ήταν τόσο άτρόπος—ύστερα όμως ώρθωσε άπειλητικά τό ανάστημά της και ώρκιστηκε πῶς με κάθε τρόπο θά εκδικιόταν τόν άδικο χαμό του. Στο τέλος δέ φώναξε:

—Είμαι γυναίκα. Αλλά ή φυσική άδυναμία του φύλου μου δεν θά σταθή ίκανή να ματαιώση την εκδίκησίν μου. Όπωσδήποτε του, ή την παράδοσή του στις άστυνομικές αρχές.

Η Άννα Κόττον δεν ήταν, πράγματι, ένας από τούς συνηθισμένους τύπους γυναικός. Ψηλή κι' ευρύτερη, έμοιαζε μάλλον θερμό σκωτικό αίμα κι' ο χαρσκιήρας της ήταν τραχύς κι' όρημη.

Άγαπούσε τόν άτυχο Ρετμάν μ' όλην την δύναμη της καρδιάς της κι' είχε πλάσει τό πιδ τόλμηρό όνειρο για την μελλοντική των ευτυχία. Κι' έτσι ο τωρινός άπότομος χαμός του άνθρώπου που άγαπούσε, πού έλάτρευε, την έκανε όπως τό θηρίο, πού εκσέ μιάν άκρη, έτοιμο να χυμύξη άκάθεκτο και να εκδικηθώ έκείνον που τό βασανίζει.

Η Άννα Κόττον είχε έναν άδελφό, τόν Τζίν. Είχε κι' αυτός πιστευθή τό σχέδιό της, εκείνος έμεινε άπολύτως σύμφωνος κι' ενεχαριστημένος. Θά προσπαθούσαν, δηλαδή, να στήσουν μιάν παγίδα στον Τρομοκράτη.

Είχαν παρατηρήσει, ότι ή άλληλογία των έγκλημάτων που διέπραττε, δεν ήταν τυχαία. Εφρόντιζε να ξεπαστρέψη με κάθε τρόπο όλους όσους είχαν οικονομική ισχύ και ειδικά αυτούς που μετείχαν στο «Νάσιοναλ—Τράστ».

Τό Τράστ αυτό ήταν ένας κολοσσιαίος οικονομικός όργανισμός κι' είχε ως σκοπό την περιφρούρηση των συμφερόντων των μελών του. Επίσης έκανε μεγάλες επιχειρήσεις στην Αίγυπτο και Μάλτα, πού απέφεραν μυθώδη κέρδη. Η αλήθεια ήταν ότι τόν «Νάσιοναλ—Τράστ» δεν τό έβλεπαν με καλό μάτι οι ποιητικοί άλλοι οικονομικοί παράγοντες, πού τούς συναγωνίζονταν και τόν παρτέλειπαν καμμία ευκαιρία να τό πολεμήσουν, με κάθε θεμιτόν κι' άθέμιτο μέσον.

Η Άννα, λοιπόν κι' ο άδελφός της, είχαν παρατηρήσει ότι ο Τρομοκράτης έπεδίωκε να εξαφανισή ή μέλη του Τράστ, ή άλλα πρόσωπα που τό εξυπηρετούσαν. Έκαναν δέ τόν συλλογισμό ότι ασφαλώς, ή μελλοντική του δράσις θά ήταν ο φόνος κάποιου άλλου σημαντικού παράγοντος του «Νάσιοναλ—Τράστ».

Αλλά, ποιού, άραγε; Φυσικά αυτό δεν μπορούσε κανείς να τό γνωρίζη. Όστόσο όμως δεν ήταν και δύσκολο να υποθέσει κανείς έναντιόν ποιού θά στρεφόταν τώρα ο Τρομοκράτης.

Δυό ήταν τά σημαντικώτερα μέλη του Τράστ, τά όποια έδρουσαν σήμερα, ως κύριοι πρωταγωνιστάι. Ο Φόντν Φαίιν κι' ο Άνντόλφους. Όστε, ασφαλώς, αυτούς θά φρόντιζε να σκοτώση ο στυγνός κακούργος.

Η Άννα Κόττον κι' ο άδελφός της, είχαν αποφασίσει λοιπόν, να στήσουν την έξης παγίδα στον Τρομοκράτη: Να παραφυλάτταν ο Τρομοκράτης εμφανιζόνταν σε κάποιο άπ' αυτά τά έπεφτε τότε στα χέρια των. Θά έπεδίωκαν δέ ακόμα να πείσουν τόν υπόκοσμο ο όποιος έρχόταν σ' έπαφή με τόν Τρομοκράτη, ιδίως τούς κατα-

χθόνιους κινέζικους κατοίκους της κινέζικης συνοικίας, ότι ή έναντιόν του κακοποιού καταδίωξις έχει άτονήσει. Κι' αυτό θά τό έπετύχαναν άφ' ενός και κυρίως μεσον του τύπου, και άφ' έτέρου φροντίζοντας να τό διαδίδουν παντού έντεχνα.

Η Άννα είχε μάθει αρκετά από τόν άτυχο Ρετμάν για τόν Τρομοκράτη και για τίς φιλίαις του με τούς Κινέζους του Ρετ Λάιον. Ήταν ή μόνη στην όποιαν είχε έμπιστευθή ο ντέκεντβι τό μυστικό αυτό, εξηγόντας της ότι μόνο με την βοήθειαν των Κινέζων θά κατορθώνονταν ή σύλληψις του διαβοήτου κακούργου.

Γι' αυτό δεν έχασε καιρό. Μεταμφιεσμένοι, αυτή κι' ο άδελφός της σ' ανθρώπους σου λαού, άρχισαν να συγχάζουν, στο Ρετ Λάιον και φρόντιζαν, με μεγάλη έπιτηδειότητα, να διαδίδουν ότι έμαθαν—πράγμα που τό άνέγραφαν κι' οι έφημερίδες, αλλά με τόν δικό τους τρόπο—πῶς ή Σκώτλαντ Γυάρδ σχεδόν άδιαφορεί πιά για την σύλληψη του Τρομοκράτου. Φαινόταν τόσο έμπειρος κακοποιός, ώστε κανείς ντέκεντβι δεν θά μπορούσε ποτέ να τόν άνακαλύψη.

Εφαρμόζοντας ακόμη κι' αυτοί την τακτική του Ρετμάν δεν άφηναν ευκαιρία χωρίς να διακηρύζουν τόν θαυμασμό τους για τόν περιφημο κακούργο.

Είπαν εξαφνα, κάποτε:

—Ο Τρομοκράτης θά τιμωρή πάντα τούς πλουσίους, πού θέλουν ν' αυξήσουν τό πλούτη τους με κάθε τρόπο, άδιαφορώντας αν θά πατήσουν έπάνω σε πτώματα και να τό έπιτύχουν.

Μιά μέρα ή Άννα κι' ο Τζίν γνωρίστηκαν με τόν γέρο Φού. Μίλησαν για πολλά ζητήματα, αλλά ούτε μιάν λέξη δεν κατάρθωσαν να τού άποσπάσουν για τόν αλμοβόρο έγκληματία.

Όστόσο όμως είχαν καταλάβει καλά ότι ο πονηρός αυτός Κινέζος, ήξερε πολλά, αλλά δεν τόλμυσε να μιλήσει.

Ταύτοχρονώς ή Άννα κι' ο Τζίν, δεν παρέλειπαν να έπιτηρούν κάθε νύκτα, τά μέγαλα του Φρέντν Φαίιν και του Άντόλφους. Ήσαν βέβαιοι ότι ο Τρομοκράτης θά φρόντιζε να έξοντώση ή τόν ένα ή τόν άλλον.

Και γι' αυτό έπρεπε να προσέχουν να μην τούς διαφεύγη ούτε ή παραμικρή ύποπτη κίνησις. Ο Τρομοκράτης, ύστερα, μάλιστα από τίς σκόπιμες διαδόσεις που είχαν κάνει, θά είχε τόσο άποθαρσυνθή, ώστε δεν θά δίσταζε να διαπράξη πολύ σύντομα κανένα νέο άθλο.

Κι' ή Άννα με τόν Τζίν ήταν κυριολεκτικώς, ακούραστοι. Έτρεχαν παντού, φρόντιζαν για όλα. Σίγουρα ούτε κι' ο πιδ έμπειρος ντέκεντβι της Σκώτλαντ Γυάρδ δεν θά μπορούσε να κάνει τούς σωστους συλλογισμούς τους και να έπιδείξη τέτοια καταπληκτική δραστηριότητα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5.

Ήταν μιάν όμιχλώδη νύκτα. Η Άννα κι' ο Τζίν, όπως κάθε βράδυ, τώρα τελευταίως, έφερναν βόλτες πότε έξω από τό μέγαρο του Φαίιν και πότε έξω από τό μέγαρο του Άντόλφους. Μεταμφιεσμένοι σ' ανθρώπους εργατικούς, δεν κινούσαν κανενός την ύποψια κι' έτσι μπορούσαν, δίχως καμμία ένόληση, να κάνουν την δουλειά τους.

Δεν είχαν διακρίνει τίποτε τό ύποπτο κι' ή ώρα ήταν πιά πολύ περασμένη. Γι' αυτό άπεφάσισαν να πάν και μέχρι του μεγάρου του Άντόλφους—τώρα βρισκόντουσαν μπροστά στο μέγαρο του Φαίιν—που δεν άπείχε και πολύ απ' εκεί.

Αν δεν παρατηρούσαν ούτε εκεί τίποτε τό ένδιαφέρον, τότε θάφευγαν, γιό να ξαναγυρίσουν την επομένη νύκτα και να συνεχίσουν τίς κατοπτεύσεις των.

Περπατώντας είχαν σχεδόν, πλησιάσει στο μέγαρο του Άντόλφους, όταν άντελήφθησαν μιάν σκιά που γλύστρησε απ' τό κιγκλίωμα του περιβόλου και χώθηκε βιαστικά μέσα. Κι' οι δύο, τότε, ταραχθήκανε κι' έννοιωσαν

την καρδιά τους να χτυπά δυνατά.

Όστε οι ύπολογισμοί τους ήταν σωστοί; Ο Τρομοκράτης θά έφρόντιζε να ξεπαστρέψη τώρα τόν Άντόλφους, αυτόν τόν σημαίνοντο παράγοντα του «Νάσιοναλ—Τράστ»; Αλλά, άραγε, αυτή ή σκιά ήταν πράγματι ο περιβόητος κακούργος;

Χωρίς να χάσουν καιρό ή Άννα κι' ο Τζίν έπλησίασαν κι' αυτοί στο κιγκλίωμα του περιβόλου και με μιάν έπιτηδεια άναορίχηση ανέβηκαν στα κάγκελλα κι' έπειτα κατέβηκαν στον κήπο.

Τό σκοτάδι κι' ή όμίχλη ήταν τόσο πυκνά, ώστε κανείς δεν τούς είχε προσέξει.

Με άργά βήματα και πατώντας στις μύτες των ποδιών, έφθασαν σε μιόν μικρή πόρτα, πού θά ήταν ίσως ή είσοδος της ύπηρεσίας. Έδοκίμασαν ν' ανοίξουν, αλλά ή πόρτα ήταν κλειστή. Έβγαλε, τότε, ο Τζίν τά σχετικά εργαλεία από την τσέπη του και πριν περάση αρκετή ώρα κατάρθωσε να παραβιάση την κλειδαριά. Όστερα, σιγά κι' άθόρυβα πάντα, τρύπωσαν μέσα, φροντίζοντας να κλείσουν πάλι την πορτούλα.

Είχαν βρεθή σ' ένα διάδρομο τόσο σκοτεινό, πού δεν μπορούσαν να προχωρήσουν. Γι' αυτό, ψηλαφόντας, συνέχισαν με μεγάλη δυσχέρεια τόν δρόμο τους. Περπάτησαν για λίγο ακόμα κι' άντελήφθησαν, κάποτε, ότι είχαν πλησιάσει σε κάποια σκάλα.

Ανέβηκαν άργά τά σκαλοπάτια κι' έφθασαν στο κεφαλόσκαλο. Τό όποιον ήταν φωτισμένο, μ' ένα αδύνατο φῶς. Χωρίς να χρονοτριβήσουν άνοιξαν την πόρτα του χώλ, πού δεν ήταν κλειδωμένη και βρέθηκαν ξανά πάλι στο σκοτάδι.

Διέσχισαν όλο τό χώλ, πού ήταν αρκετά μεγάλο, κι' έφθασαν σε κάποια τζαμένια πόρτα, πού φωτιζόταν από μέσα. Τά τζάμια όμως ήταν άδιαφανή κι' έτσι δεν μπορούσαν να διακρίνουν τί γινόταν μέσα στο δωμάτιο.

Πάντως ήταν βέβαιοι ότι ο Τρομοκράτης θά βρισκόταν εκεί, άπαρτήρητος ίσως μέχρι της στιγμής, καραδοκώντας την ευκαιρία γιό να δράση. Αλλά κι' αν ύποθεθώ ότι ή σκιά πού είδαν δεν ήταν ο κακούργος, ασφαλώς θά ήταν κάποιος άλλος κακούργος ο όποιος, έωφελούμενος τού σκοταδιού και της όμίχλης, θά έπιχειρούσε ή να κλέψη ή να σκοτώση. Κι' έτσι πάλι θά έξυπηρετούσαν τόν Άντόλφους.

Περίμεναν εκεί, έξω από την τζαμπορτα, αρκετή ώρα. Δεν άκουγαν κανένα θόρυβο κι' άρχισαν πιά ν' απογοητεύονται. Μερικές ματιές πού άντηλλάσαν καθώς τά πρόσωπά τους έφωτίζονταν άμυδρά από τό φῶς της τζαμπορτας, μιλούσαν άρκετά ευγλωττα και πρόδιδαν την άποκαρδιώσή τους. Ο Τζίν, μάλιστα, είχε κάνει και μιάν χειρονομία, ένδεικτική όλης του της άπαισιοδοξίας.

Έξαφνα όμως κάποιος έντονος θόρυβος άκούστηκε μέσα στο δωμάτιο. Αυτόν τόν άκούσθησαν άλλοι και τέλος ξεχώρισε μιάν βαρεία φωνή, τού Άντόλφους ίσως, πού τόνισε:

—Επί τέλους, ποιός είσαι σύ; Τί ζητάς από μένα;

Την άπάντησι άοχησαν να την άκούσουν. Αλλά έφθασε, κάποτε, κι' αυτή σ' αυτιά τους, βαρεία και άπαισία:

—Περίεργο πῶς δεν μ' άναγνωρίζεις, σέρ Άντόλφους. Μά νομίζω πῶς υποκρίνεσαι. Ξέρεις ποιανού ή μορφή κρύβεται πίσω από τη μάσκα. Ξέρεις καλά! Όπως θά ξέρης ασφαλώς κι' ότι σου μένη λίγη ώρα ακόμα ζωής.

Κατόπιν άκουσαν ένα συριγτό και καταθρόνιο γέλιο.

Η άναπνοή της Άννας και του Τζίν είχε κοπή κυριολεκτικώς.

Όστε ήταν έδῶ ο Τρομοκράτης; Όστε ήταν έδῶ ο άνθρωπος πού σκότωσε τόν άμοιρο Ρετμάν;

Η Άννα, έννοιωσε τό αίμα της να κολλάζει. Επί τέλους θά μπορούσε να εκδικηθώ τόν δολοφόνο του μνηστήρος της. Σε λίγη ώρα θά τόν συνελάμβαναν και θά τόν παρέδιδαν στην δικαιοσύνη,

—Επί τέλους ποιός είσαι σύ; Τί ζητάς από μένα;

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

για να τιμωρηθῇ.

Χρειαζόταν μόνο μεγάλη ψυχραιμία κι' ετοιμότητα. 'Ο Τρομοκράτης ήταν πολύ επιτήδειος και θά μπορούσε, αν δεν δρούσαν αποτελεσματικά, να τους διαφύνη. Γι' αυτό έπρεπε να περιμένουν λιγάκι ακόμα έξω από την τζαμιά, να τους ανοίξουν αλφειδώς, για να συλλάβουν τον κακούργο. "Αν ήταν κλειδωμένη, θά έσπαζαν τὰ τζαμιά. Κι' αυτό θά τὸ έκαναν με μεγάλη ταχύτητα και ακριβώς την στιγμή που δὲν θ' άκουγαν πιά όμιλίες. Γιατί έξχωρίζαν άκόμα την φωνή του 'Αντόλφους που έκτενε και του Τρομοκράτη που άπειλούσε.

"Ελεγε, δηλαδή, ό 'Αντόλφους: —Είμαι γέρος. Δεν μπορώ ν' άμυνθώ. Γι' αυτό μη μου πάσης την ζωή μου. "Οτι θελήσης, θά σου τὸ δώσω: Χρήματα, έγγραφα ή ό,τι δηποτε άλλο. 'Αρκεί μόνο να μη με σκοτώσης. Προς Θεού!

Και ό Τρομοκράτης άπάντησε: —"Οχι, σέρ 'Αντόλφους. Δεν θά σου χαρίσω την ζωή. Δεν πρέπει, άλλωστε, έστω κι αν κατά βάρος τὸ επιθυμώ. Γι' αυτό έτοιμάσου να πεθάνης. Φώναξε, αν θελή. Ούρλιασε, διαμαρτυρήσου. Δεν θά σ' άκούση κανείς! Κανείς δεν θά έρθη ώς εδώ να σε βοηθήσει. Σέρ 'Αντόλφους, ετοιμάσου ν' άντίκρουσης τὸν θάνατο!

Κατόπιν άκούστηκε τὸ φοβισατικό κλάμα του 'Αντόλφους. Κι' έλεγε μέσα στους λυγμούς του:

—Μά, σκέψου καλά. Τί θά κερδίσης αν με σκοτώσης; Τίποτε! Ένώ αν μ' άφήσης να ζήσω και χρήματα θά σου δώσω κι' ότι άλλο επιθυμήσης. "Ωστε, γιατί νά επιμένης; Γιατί; Μά τὸν Τρομοκράτη δεν τὸν συγκινοῦσαν τὰ κλάματα του 'Αντόλφους, ούτε τὸν λύγιζαν οί ίκεσίες του. Και με τραχεία φωνή άπάντησε:

—Σου ξαναλέω, σέρ 'Αντόλφους. Δεν μπορώ ν' αλλάξω γνώμη. Πρέπει να πεθάνης και θά πεθάνης! Αυτό είν' όλο!... Τότε ό 'Αντόλφους άρχισε να φωνάζη άπεγνωσμένα, πολύ δυνατά και τὸ ζητά βοήθεια. 'Αλλά φαίνεται ότι κανείς δεν ήταν στο μέγαρο, γιατί πνίγηκε ή φωνή του, χωρίς να φέρη κανένα αποτέλεσμα.

"Η "Αννα κι' ό Τζίν, καταλάβαιναν πιά ότι έφθασε ή στιγμή για νά πέσουν. "Εβγαλαν κι' οί δυο τὰ πιστόλια τους κι' έτοιμάστην νά σπαράξουν την πόρτα, όταν άκουσαν την φωνή του Τρομοκράτου να λή:

—Σέρ 'Αντόλφους, μου φαίνεται περίεργο τὸ ότι δεν μ' άνεγνωρίσες. Έπρεπε νά ήξερες πώς... 'Αλλά, δεν είν' ανάγκη νά φλυαρώμε περισσότερο. Λυποῦμαι μόνο γιατί πεθαίνεις χωρίς... "Η "Αννα κι' ό Τζίν δεν περίμεναν ν' άκούσουν περισσοτερα. "Ακούστηκαν πιά έσπρωξαν την πόρτα, ή οποία άνοιξε άμέσως. Τα ραγισμένα κι' έννευρισμένα κι' οί δυο άντίκρουσαν, τότε, τὸν Τρομοκράτη, που φορούσε τὸ μαῦρο του ντόμινο και κρατούσε ένα μαχαίρι στα χέρια και περίμενε έξουθενωμένος τὸν θάνατο.

"Ο 'Αντόλφους, όταν είδε ξαφνικά τὸν νέο και την νέα, με τὰ πινελιά στα χέρια που τὰ προτείνανε στὸν Τρομοκράτη, άντελήφθη στόλια στα χέρια πιά. Κι' άρχισε νά γελά και νά φωνάζη.

—"Ο Τρομοκράτης όμως δεν έδειξε καμιά άνησυχία. "Αστράφταν μόνο τὰ μάτια του μέσα από τις όπες της μάσκας και με μιά καταπληκτική άδιαφορία έδεσε τὰ χέρια του.

"Υστερα άφησε νά του ξεφύγη ένα αποτροπιαστικό γέλιο. "Η "Αννα κι' ό Τζίν είχαν σταθῇ κοντά στὸν 'Αντόλφους, χωρίς ν' άπέχουνε πολύ από τὸν Τρομοκράτη. Τὰ περίστροφά τους είχαν πάντα προτεταμένα και τὰ πρόσωπά τους είχαν μιά έκφραση ίκανοποίησεως και θριάμβου.

"Η "Αννα, τότε, είπε: —"Αντόλφους, δὲν θά πεθάνης. Θά πεθάνης εσύ, αν θελήσης νά μᾶς παρακούσης. Θά μπορούσαμε νά σε σκοτώ-

—"Αντόλφους, δὲν θά πεθάνης. Θά πεθάνης εσύ, αν θελήσης νά μᾶς παρακούσης. Θά μπορούσαμε νά σε σκοτώ-

—"Αντόλφους, δὲν θά πεθάνης. Θά πεθάνης εσύ, αν θελήσης νά μᾶς παρακούσης. Θά μπορούσαμε νά σε σκοτώ-

—"Αντόλφους, δὲν θά πεθάνης. Θά πεθάνης εσύ, αν θελήσης νά μᾶς παρακούσης. Θά μπορούσαμε νά σε σκοτώ-

—"Αντόλφους, δὲν θά πεθάνης. Θά πεθάνης εσύ, αν θελήσης νά μᾶς παρακούσης. Θά μπορούσαμε νά σε σκοτώ-

—"Αντόλφους, δὲν θά πεθάνης. Θά πεθάνης εσύ, αν θελήσης νά μᾶς παρακούσης. Θά μπορούσαμε νά σε σκοτώ-

Μεταμφιέστηκαν, αυτή κι' ό αδελφός της σ' άνθρώπους του λαού. . .

κόμα δυο σφαίρες.

"Υστερα τὰ δυο άδελφια, χωρίς νά χάσουν καθόλου την ψυχραιμία τους, άφου είδαν ότι ό Τρομοκράτης δεν είχε ούτε καν ώρμησαν, κι' αυτοί πρὸς καταδίωξη του. Τὸ σκοτάδι τοῦς έμπόδιζε να προχωρήσουν ελευθερά, αλλά έτρεχαν άκάθεκτοι, έστω κι' αν κτυπούσαν πότε-πότε, σε κανένα έπιπλο.

"Αυτόσο ό κακούργος φαίνεται πὸς δεν είχε απομακρυνθῇ πο- μέσα στὸ σκοτάδι, ό Τζίν, πὸς έτρεχε μπροστά από την "Αννα, χωρίς όμως αποτέλεσμα.

"Ενα γέλιο μόνο άκούστηκε, ύστερα κι' από τὸν τέταρτο πυροβολισμό, πὸς έκανε τὰ δυο άδελφια νά έννευρισθῶν περισσό- τερο.

Σε κάποια στιγμή ό Τρομοκράτης έφθασε πιά στὸ τέλος του διαδρόμου κι' από μιά άνοιχτή πόρτα, κατέβηκε γρήγορα σ' αἰ- ποια μαρμαρινή σκάλα. Σὲ λίγο τὸν άκολούθησαν, πότε τρέχον- τας πότε ψηλαφώντας, ό Τζίν και ή "Αννα.

Κατέβηκαν γρήγορα την σκάλα κι' όταν έφθασαν σὲ μιά αί- θουσα του πρώτου όρόφου, δυο σφαίρες έβούixαν σ' αὐτιά τους. Παγωμένοι από τὸν τρόμο και την άγωνία σταμάτησαν και κόλλησαν στὸν τοίχο. "Υστερα έρριξε κι' ή "Αννα μιά σφαίρα και άκούστηκε πάλι τὸ σατανικό γέλιο του κακοποιού.

Σὲ λίγο σφύριζαν άλλες δυο σφαίρες κι' ή μιά καρφώθηκε στὸν τοίχ', όχι και πολύ μακριά απ' τὸ κεφάλι της "Αννας. Ψηλαφώντας τότε, τὰ δυο άδελφια ύπεχώρησαν και καν σὲ μιά γωνιά του μεγάλου δωματίου.

"Εκεί έπερίμεναν λίγη ώρα και μετά, όργά όργά, προχώρησαν ξανά πρὸς τὸ βάθος του δωματίου. Σὲ κάποια στιγμή ή "Αννα βούηκε τὸν διακόπτη του ήλεκτρικού, τὸν έστρεψε και τὸ φῶς γέ- μισε άπλετα την αίθουσα. Μὲ φρίκη, τότε, διέκριναν, σὲ μέτρα απόσταση, τὸ πτώμα ενός ανθρώπου. Πλησίασαν γρήγορα εκεί κι' όταν τὸ εξέτασαν κατάλαβαν ότι ήταν ένας ύπηρέτης. "Ε-

—"Αυτόσο ό κακούργος έκαγε πάλι ένα έγκλημα. 'Αλλά ας μὴ φερε δυο τραύματα στὸ στήθος και ήταν πιά νεκρός.

"Αμήχανη ή "Αννα κύτταξε τὸν Τζίν και τοῦ είπε: —"Αυτόσο ό κακούργος έκαγε πάλι ένα έγκλημα. 'Αλλά ας μὴ φερε δυο τραύματα στὸ στήθος και ήταν πιά νεκρός.

"Αμήχανη ή "Αννα κύτταξε τὸν Τζίν και τοῦ είπε: —"Αυτόσο ό κακούργος έκαγε πάλι ένα έγκλημα. 'Αλλά ας μὴ φερε δυο τραύματα στὸ στήθος και ήταν πιά νεκρός.

"Αμήχανη ή "Αννα κύτταξε τὸν Τζίν και τοῦ είπε: —"Αυτόσο ό κακούργος έκαγε πάλι ένα έγκλημα. 'Αλλά ας μὴ φερε δυο τραύματα στὸ στήθος και ήταν πιά νεκρός.

"Αμήχανη ή "Αννα κύτταξε τὸν Τζίν και τοῦ είπε: —"Αυτόσο ό κακούργος έκαγε πάλι ένα έγκλημα. 'Αλλά ας μὴ φερε δυο τραύματα στὸ στήθος και ήταν πιά νεκρός.

"Αμήχανη ή "Αννα κύτταξε τὸν Τζίν και τοῦ είπε: —"Αυτόσο ό κακούργος έκαγε πάλι ένα έγκλημα. 'Αλλά ας μὴ φερε δυο τραύματα στὸ στήθος και ήταν πιά νεκρός.

"Αμήχανη ή "Αννα κύτταξε τὸν Τζίν και τοῦ είπε: —"Αυτόσο ό κακούργος έκαγε πάλι ένα έγκλημα. 'Αλλά ας μὴ φερε δυο τραύματα στὸ στήθος και ήταν πιά νεκρός.

σώμε και τώρα. σάν σκυλί, αλλά θέλωμε, καλλίτερο, νά μᾶς άκο- λουθήσης στην άστυνομία, για νά λυθῇ επί τέλους τὸ μυστήριο που σ' σκεπάζει και ν' αποκαλυφθῶν όλοι οί συνένοχοί σου. "Αν δεν έξης την διάθεση νά τρυπηθῇς στη στιγμή από τις σφαίρες μας, έλα εδώ κι' άκολούθησέ μας.

"Ο Τρομοκράτης, έλυσε τώρα τὰ χέρια του κι' άπάντησε με κυ- νισμό και στωικότητα:

—Μὲ άπειλείς, δηλαδή; "Ω! Αὐτὸ εἶναι πολύ για μένα. Καί δὲν τ' άνέχομαι. Φαίνεται όμως πὸς δεν ξέρεις ποιὸς εἶμαι. Γι' αυτό μιλάς έτσι.

"Ο Τζίν είχε χάσει πιά την ύπομνη του. Έκανε ένα πήδημα και ώρμησε πρὸς τὸν κακούργο, έχοντας πάντα προτεταμένο τὸ πι- στόλι του.

"Ο Τρομοκράτης όμως μ' ένα επιδέξιο έλιγμό, άπέφυγε την έ- φροδο του Τζίν κι' έτρεξε πρὸς την άριστερη πόρτα του δωμα-τίου.

"Η "Αννα χωρίς νά χάση την ψυχραιμία της, έσκόπευσε κι' έ- πυροβόλησε.

Μα ό Τρομοκράτης λύγισε ά- πότομα τὸ κορμί του κι' άπέφυγε την σφαίρα.

Σ' αυτό τὸ μεταξύ κατάρθω-σε κι' άνοιξε την πόρτα. Κι' ά- κάθεκτος περάτηκε έξω, ένῶ ή "Αννα κι' ό Τζίν τοῦ έρριξαν ά-

"Ο Ζόζεφ ήταν ένας πολὺ καλὸς ήθοποιός. Τὸ όνομά του ήταν γνωστό σ' όλο τὸ Λονδίνον κι' όλοι τὸ περιέβαλλαν μ' έκτίμηση κι' άγά-πη. Πρωταγωνιστοῦσε πάντα στὸ «'Α- πόλλων—Τήατερ» και είχε, προπαντός έπιτυχία στα έργα του Σαίξπηρ.

"Ο Ζόζεφ ήταν ακόμα κι' ένας άν-θρωπος αίσθηματικός. Είχε άγαπήσει δυο φορές στην ζωή του με όλην την θέρμη της ψυχῆς του, αλλά και στις δυο φορές ό έρως του στάθηκε άτυχος. "Ωστόσο ή διπλή αἰτή άποτυχία του δεν τὸν έμπόδιζε ν' άγαπήσει άκόμη μιά φορά, και μάλιστα με τὸν πιὸ τρελλό και παράφορο έρωτα, την Σίρλεϋ, μιά χαριτωμένη και συμπαθητική γυναίκα που την γνώρισε τυχαίως σ' ένα μπάρ κάποιου βράδου. "Από την πρώτη στιγμή που την άντίκρουσε έννοιωσε ένα σκίρτη- με μέσα στην καρδιά του. Δεν άργησε δὲ νά της έκμυστηρευθῇ την έντύπωση που τοῦ προκάλεσε:

"Εκείνη γέλασε με άφέλεια και τοῦ άναπαέδωσε την φιλοφρόνηση. Αὐτήν την πρώτη τους συνάντηση την διαδέχθηκαν πολλές άλλες. Πήγαι-ναν μαζί στα κέντρα κι' εκεί, πίνοντας ούισκυ, άλλαζαν λόγια άγά-της και όρκιζόνταν πὸς θά εἶναι για πάντα άγαπημένοι.

"Ο Ζόζεφ σκέφθηκε, κάποτε, ν' άνε-βάση και την Σίρλεϋ στη σκηνή. Ήταν τόσο συμπαθητική και τόσο χαριτωμέ-νη, ώστε θά σημείωνε, άσφαλώς, μεγά-λη έπιτυχία.

"Όταν της άνεκοίνωσε τὸ σχέδιό του, εκείνη τὸ δέχθηκε μ' ένθουσιασμό και σὲ λίγες μέρες τ' όνομά της φιγουράριζε στα προγράμματα του θεάτρου.

"Η πρώτη εμφάνισις της Σίρλεϋ στη σκηνή έσημείωσε μεγάλη έπιτυχία.

"Ο κόσμος την χειροκρότησε μ' άνυπόκριτο ένθουσιασμό γε-γονὸς που έδειχνε ότι ή νέα είχε κατακτήσει εύθὺς απ' την αρχή τις συμπάθειες τοῦ κοινού.

"Η καρριέρα της Σίρλεϋ ξεελίχθηκε με γοργότητα που κανένας δεν θά μπορούσε νά προβλέψη. Την μιά έπιτυχία της την διαδε-χότανε άλλη κι' οί θρίαμβοί της είχαν κάνει τοῦς συναδέλφους της νά σκάσουν, κυριολεκτικῶς, απ' τὸ κακό τους.

"Ο Ζόζεφ, φυσικά, ήταν όλος χαρά για την έπιτυχία της άγα-πημένης του, μολονότι εκείνη όσο ό καιρός περνούσε κι' όλοένα γινόταν πιὸ διάσημη, άρχισε νά τοῦ φέρνεται με μιά ψυχρότητα που λίγο διέφερε από την άποστροφή.

Τὸν άπέφευγε πιά συστηματικά και δεν την έβλεπε παρὰ μόνο τὰ βράδουα στὸ θέατρο.

"Ο Ζόζεφ δεν ήξερε τί νά υποθέσει. "Η άλλαγή της συμπε-φο-ράς της Σίρλεϋ τοῦ στοίχιζε πολὺ ὥσου στα τελευταία άναγκά-σθηκε νά της ζητήσει μιά εξήγηση.

"Εκείνη τοῦ δικαιολογήθηκε με διάφορες άόριστες προφάσεις, αλλά δεν τοῦ έκρυψε κι' όλας τὸ ότι δεν της ήταν πιά άρεστός.

—"Ο Ζόζεφ άκουσε άμίλητος την καταδίχη της άγάπης του κι' ή Σίρλεϋ άκολουθώντας τὸ δρόμο που ό ίδιος της είχε δείξει άνα-ζήτησε άλλου καινούργιες συγκινήσεις.

"Ενας πλούσιος έμπορος, ό Τὸν Μπόλεϋν τακτικός πάντα στις παρυστάσεις τοῦ «'Απόλλων Τήατερ», είδε την Σίρλεϋ, τοῦ άρεσε και δεν άργησε, διαθέτοντας άφθονο χρήμα, νά την κάνη έρωμέ-νη του.

"Ο Ζόζεφ άντελήφθη, βέβαια, ότι ή Σίρλεϋ τὸν άπατοῦσε, αλ-λά δεν διαμαρτυρήθηκε. "Υπέφερε χωρίς νά μιλά, χωρίς νά της κάνη καμιά παρατήρηση.

Τὸ μαρτύριό του ήταν μεγάλο, πραγματικῶς, αλλά τὸ ύπέμενε χωρίς νά προδίδεται διόλου.

Κάποιο βράδυ, έπαιζαν στὸ «'Απόλλων Τήατερ» τὸν «'Οθέλλο» τοῦ Σαίξπηρ, με 'Οθέλλο τὸν Ζόζεφ και Δυσδαίμονα την Σίρλεϋ.

Η ΖΗΛΕΙΑ

ΓΚΟΥΠΕΡ ΟΥ'ΙΛΣΟΝ

Πήγαιναν μαζί οί δυο τους στα κέντρα

"Ο Ζόζεφ άργησε ν' έλθῃ, όταν δὲ πήγε στ' καμαρίνι της Σίρλεϋ, ὅ-πως έκανε κάθε βράδυ, έ- κείνη τὸν έμπόδισε και τοῦ δήλωσε.

—"Ακου νά σοῦ πῶ, Ζόζεφ, πρέπει νά διακόψωμε πιά κάθε σχέση. Πρό-κειται νά παντρευθῶ πολὺ γρήγορα με τὸν Μπόλεϋν και καταλαβαίνεις ότι...

Καθὼς μιλοῦσαν βγήκε από τὸ κα-μαρίνι κι' ό Μπόλεϋν και είπε κι' σὺ- τὸς στὸν Ζόζεφ:

—"Η Σίρλεϋ θά γίνῃ γυναίκα μου και θ' άποσπῇ πιά απ' τὸ θέατρο. Νά τὸ έχετε ὑπ' ὄψει σας.

"Ο Ζόζεφ έμεινε άναυδος. Αὐτή ή άπροσδόκητη είδησις τὸν έκανε σάν τρελλό. Βέβαια ήξερε ότι ή Σίρλεϋ τὸν άπατοῦσε με τὸν Μπόλεϋν, αλλά δεν ρανταζόταν ποτέ ότι τὰ πράγματα θά έφθαναν ὡς εδώ.

Δεν είπε λέξη και τραβήξε με σπα-ραγμένη καρδιά στὸ καμαρίνι του.

—"Ο Ζόζεφ έμεινε άναυδος. Αὐτή ή άπροσδόκητη είδησις τὸν έκανε σάν τρελλό. Βέβαια ήξερε ότι ή Σίρλεϋ τὸν άπατοῦσε με τὸν Μπόλεϋν, αλλά δεν ρανταζόταν ποτέ ότι τὰ πράγματα θά έφθαναν ὡς εδώ.

Δεν είπε λέξη και τραβήξε με σπα-ραγμένη καρδιά στὸ καμαρίνι του.

—"Ο Ζόζεφ έμεινε άναυδος. Αὐτή ή άπροσδόκητη είδησις τὸν έκανε σάν τρελλό. Βέβαια ήξερε ότι ή Σίρλεϋ τὸν άπατοῦσε με τὸν Μπόλεϋν, αλλά δεν ρανταζόταν ποτέ ότι τὰ πράγματα θά έφθαναν ὡς εδώ.

Δεν είπε λέξη και τραβήξε με σπα-ραγμένη καρδιά στὸ καμαρίνι του.

—"Ο Ζόζεφ έμεινε άναυδος. Αὐτή ή άπροσδόκητη είδησις τὸν έκανε σάν τρελλό. Βέβαια ήξερε ότι ή Σίρλεϋ τὸν άπατοῦσε με τὸν Μπόλεϋν, αλλά δεν ρανταζόταν ποτέ ότι τὰ πράγματα θά έφθαναν ὡς εδώ.

Δεν είπε λέξη και τραβήξε με σπα-ραγμένη καρδιά στὸ καμαρίνι του.

—"Ο Ζόζεφ έμεινε άναυδος. Αὐτή ή άπροσδόκητη είδησις τὸν έκανε σάν τρελλό. Βέβαια ήξερε ότι ή Σίρλεϋ τὸν άπατοῦσε με τὸν Μπόλεϋν, αλλά δεν ρανταζόταν ποτέ ότι τὰ πράγματα θά έφθαναν ὡς εδώ.

Δεν είπε λέξη και τραβήξε με σπα-ραγμένη καρδιά στὸ καμαρίνι του.

—"Ο Ζόζεφ έμεινε άναυδος. Αὐτή ή άπροσδόκητη είδησις τὸν έκανε σάν τρελλό. Βέβαια ήξερε ότι ή Σίρλεϋ τὸν άπατοῦσε με τὸν Μπόλεϋν, αλλά δεν ρανταζόταν ποτέ ότι τὰ πράγματα θά έφθαναν ὡς εδώ.

Δεν είπε λέξη και τραβήξε με σπα-ραγμένη καρδιά στὸ καμαρίνι του.

—"Ο Ζόζεφ έμεινε άναυδος. Αὐτή ή άπροσδόκητη είδησις τὸν έκανε σάν τρελλό. Βέβαια ήξερε ότι ή Σίρλεϋ τὸν άπατοῦσε με τὸν Μπόλεϋν, αλλά δεν ρανταζόταν ποτέ ότι τὰ πράγματα θά έφθαναν ὡς εδώ.

Δεν είπε λέξη και τραβήξε με σπα-ραγμένη καρδιά στὸ καμαρίνι του.

—"Ο Ζόζεφ έμεινε άναυδος. Αὐτή ή άπροσδόκητη είδησις τὸν έκανε σάν τρελλό. Βέβαια ήξερε ότι ή Σίρλεϋ τὸν άπατοῦσε με τὸν Μπόλεϋν, αλλά δεν ρανταζόταν ποτέ ότι τὰ πράγματα θά έφθαναν ὡς εδώ.

Δεν είπε λέξη και τραβήξε με σπα-ραγμένη καρδιά στὸ καμαρίνι του.

—"Ο Ζόζεφ έμεινε άναυδος. Αὐτή ή άπροσδόκητη είδησις τὸν έκανε σάν τρελλό. Βέβαια ήξερε ότι ή Σίρλεϋ τὸν άπατοῦσε με τὸν Μπόλεϋν, αλλά δεν ρανταζόταν ποτέ ότι τὰ πράγματα θά έφθαναν ὡς εδώ.

Δεν είπε λέξη και τραβήξε με σπα-ραγμένη καρδιά στὸ καμαρίνι του.

—"Ο Ζόζεφ έμεινε άναυδος. Αὐτή ή άπροσδόκητη είδησις τὸν έκανε σάν τρελλό. Βέβαια ήξερε ότι ή Σίρλεϋ τὸν άπατοῦσε με τὸν Μπόλεϋν, αλλά δεν ρανταζόταν ποτέ ότι τὰ πράγματα θά έφθαναν ὡς εδώ.

Δεν είπε λέξη και τραβήξε με σπα-ραγμένη καρδιά στὸ καμαρίνι του.

—"Ο Ζόζεφ έμεινε άναυδος. Αὐτή ή άπροσδόκητη είδησις τὸν έκανε σάν τρελλό. Βέβαια ήξερε ότι ή Σίρλεϋ τὸν άπατοῦσε με τὸν Μπόλεϋν, αλλά δεν ρανταζόταν ποτέ ότι τὰ πράγματα θά έφθαναν ὡς εδώ.

Δεν είπε λέξη και τραβήξε με σπα-ραγμένη καρδιά στὸ καμαρίνι του.

—"Ο Ζόζεφ έμεινε άναυδος. Αὐτή ή άπροσδόκητη είδησις τὸν έκανε σάν τρελλό. Βέβαια ήξερε ότι ή Σίρλεϋ τὸν άπατοῦσε με τὸν Μπόλεϋν, αλλά δεν ρανταζόταν ποτέ ότι τὰ πράγματα θά έφθαναν ὡς εδώ.

Δεν είπε λέξη και τραβήξε με σπα-ραγμένη καρδιά στὸ καμαρίνι του.

—"Ο Ζόζεφ έμεινε άναυδος. Αὐτή ή άπροσδόκητη είδησις τὸν έκανε σάν τρελλό. Βέβαια ήξερε ότι ή Σίρλεϋ τὸν άπατοῦσε με τὸν Μπόλεϋν, αλλά δεν ρανταζόταν ποτέ ότι τὰ πράγματα θά έφθαναν ὡς εδώ.

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΜΙΑΣ ΑΓΑΠΗΣ

Επί δυο συνεχείς αιώνες, στο μουσικό ρεπορτόριο των Ιταλικών εκκλησιών κυριαρχούσαν οι θρησκευτικές συνθέσεις του ενδόξου συνθέτου Μπεντέττο Μαροσέλλο που ή έμπνευσί τους ώφειλετο στην ωραιότητα γυναίκα του, της οποίας ή γνωριμία και ό γάμος με τον περίφημο καλλιτέχνη αποτελούν μια παράξενη και παθητική έρωτική ιστορία, που θα άφηγηθούμε παρακάτω.

Κατά τό 1705 σέ όλη την Ιταλία είχαν κάνει μεγάλη αίσθηση μερικά ύπεροχα τραγούδια, των οποίων ό συνθέτης παρέμενε άνώνυμος. Την ίδια εποχή, μια άρχοντισσα της Βενετίας θέλησε νά δώση μια έορτή στό μέγαρό της και κάλεσε έναν μεγάλο αριθμό καλλιτεχνών μεταξύ των οποίων ήταν και ό Μπεντέττο Μαροσέλλο, ένας νεαρός, αλλά με άρετά προχωρημένο ταλέντο βιολιστής.

Όταν ή έορτή έφθασε στό κατακόρυφο της ζωηρότητός της ή οικοδέσποινα παρακάλεσε τό νεαρό βιολιστή νά παίξει στό βιολί του ένα άπ' τά ύπεροχα τραγούδια του άγνωστου συνθέτου.

Ό Μαροσέλλο ύποκλίθηκε, μ' ένα αινιγματικό χαμόγελο, πήρε τό βιολί του και άρχισε νά παίξει. Με την πρώτη δοξαριά μια βαθειά σιγή άπλώθηκε στην αίθουσα και τό άκροατήριό, γοητευμένο από τό ύπεροχο παίξιμο, τόν άποθέωσε κυριολεκτικώς όταν έτελειωσε, χωρίς νά φαντάζεται πώς ό ίδιος ήταν και ό συνθέτης.

Ό ταπεινός όμως Μαροσέλλο δέν φαινόταν νά προσέχη σ' όλ' αυτά. Ένώ οι εύγενείς άκροατές του τόν έπευφημούσαν, τό βλέμμα του και ή σκέψις του μαζί έτρεχαν σέ κάποια γωνιά της αίθουσής σ' όπου στεκόταν μιά νέα έξωτικής όμορφιάς και γιά μια στιγμή έσκυψε σέ κάποιο γνωστό του και κάτω του ψιθύρισε.

Ό άλλος φάνηκε νά ταραχθήκε.

—Ό! έκανε. Αυτή είναι ή 'Ελεονώρα Μανφρότι!

—'Η 'Ελεονώρα; έτραύλισε ό Μαροσέλλο, σάν άνθρωπος που ώνευρόταν.

—Άκριβώς! Αυρίο μάλιστα πρόκειται νά παντρευτή έναν πλουσιώτατο εύπατρίδη τόν Πάολο Σεράντο!

Έκείνη τη νύχτα, ό Μαροσέλλο, μόνος στη σκοτεινιά και έρημιά του δωματίου του κρατούσε τό κεφάλι στό χέριό του.

—Νά βοίσκω τη μόνη γυναίκα που άγάπησα στη ζωή μου σκεπτόταν με πικρία, και νά την χάνω την άλλη μέρα!

Και μέσα στην άπελπισία του, μ' ή νοιώθοντας τό μάταιο κι' επικίνδυνο της χειρονομίας του, κάθισε κι' έγραψε στη γυναίκα που λάτρνε ένα τρελλό γράμμα που ξεχειλίζει από τόν παρόφορο έρωτά του γι' αυτήν.

Η μούρα θέλησε νά φθάση τό ένοχο χαρτί στό σπίτι της κόρης, την ώρα άκριβώς που την έντυναν νύφη, και νά πείση στό χέριό του άρραβωνιαστικού της, πριν προλάβη νά τό διαβάση ή ίδια.

Έξω φρενών ό ζηλότυπος άριστοκράτης έπιάσε με μανία τό χέρι της 'Ελεονώρας και της είπε:

—Όστε έχεις έραστή! έ; ώραία! Άς γίνει ό γάμος. κι' ύστερα θα δής πώς θα σου φερθώ.

Η 'Ελεονώρα πήρε σ' άστείο την άπειλή του. Μόλις όμως τελείωσε ή τελετή του γάμου, την πήρε και την έκλεισε σ' έναν έρημικό πύργο. Έκεί με τη σκληρή και άπάνθυπη συμπεριφορά του ή άτυχη 'Ελεονώρα άρρώστησε και σέ λίγους μήνες πέθανε. Έπειδή δέ ήταν γυναίκα εύπατρίδου τό πτώμα της ταριχεύθηκε και τοποθετήθηκε όρθιο, μέσα στό φέρετρό του, στην εκκλησία του Αγίου Πνεύματος στη Βενετία.

Ό Μαροσέλλο δέν ήξερε τίποτα από αυτά τά τραγικά γεγονότα. Άπογοητευμένος γιά τό χαμό της μοναδικής του άγάπης, γύριζε

1564

—'Ελεονώρα, φώναξε κι' έπεσε στην άγκαλιά της.

στούς δρόμους, όταν ένα βράδυ μπήκε τυχαία στην άνωτέρω εκκλησία γιά νά προσευχηθή.

Μόλις προχώρησε λίγα βήματα στάθηκε άποσβολομένος εκεί στη μέση της εκκλησίας. Φωτισμένο άπ' τό άδύνατο φώς των κανυλιών, αντίκρυσε τό όρχο πρόσωπο της γυναίκας που άγαπούσε! Τό άπροσδόκητο αυτό θέαμα του σάλεψε τό μυαλό.

—Άφού ζωντανή δέν ήταν γραφτό νά σέ κάνω δική μου θα σέ πάρω κοντά μου νεκρή! φώναξε.

Κι' άρπάζοντας τό φέρετρό στην άγκαλιά του, βγήκε άπ' την εκκλησία.

Η γόνδοιά του ήταν δεμένη εκεί κοντά. Πήδησε μέσα με τό πολύτιμο φορτίο του και κοπηλατώντας με μανία έφθασε γρήγορα σ' ένα έρημικό νησί όπου ύπρχε μια έρειπωμένη από πολλά χρόνια κρύπτη.

Τό νησί αυτό τό θεωρούσαν στοιχειωμένο και κανείς δέν πλησίαζε εκεί. Καλλίτερο μέρος γιά νά κρύψη τό πτώμα της 'Ελεονώρας δέν μπορούσε νά βρη. Έτσι πράγματι κι' έκανε.

Όταν ξαναγύρισε σπίτι του κάθισε και έξιστόρησε στην πιστή οικόνομό του την πρωτόκουστη περιπέτεια του και της δήλωσε:

—Θά παίξω με τό βιολί μου μέρα και νύχτα δίχως ν' άπομακρυνθώ δίόλου από τό πλευρό της. Άν ή μουσική μου δέν την άναστήση θα πεθάνω κι' εγώ.

Τρομοκρατημένη ή γρηά οικόνομος από την τρελή άπόφασή του, έπέμεινε νά τόν συνοδεύση στό άπομονωτήριό του. Ό Μαροσέλλο υπέχωρησε στην παράκλησή της και την πήρε μαζί του στό στοιχειωμένο νησί, που άρχισε νά παίζεται ένα δράμα που ύπερέβαλλε κάθε άρχαία τραγωδία.

Πλάι στό άψυχο κορμί της άγαπημένης του ό Μαροσέλλο δημιούργησε τις άθάνατες μελωδίες του, έρμηνεύοντας τις με τό μαγικό του βιολί, με την τρελή έλπίδα νά συγκινήση την νεκρή 'Ελεονώρα και νά την έπαναφέρει στη ζωή.

Τό τρίτο βράδυ του όλυμπίου θρήνου του έυχε νά πλησιάση στό νησί μια γόνδολα, μέσα στην όποιαν βρισκόταν μια νεαρή άρχόντισσα με μια γυναίκα της άκολουθίας της, που είχαν άκούσει τούς μαγευτικούς ήχους του βιολιού και πλησίασαν νά δούν τί συμβαίνει.

Όταν βγήκε άπ' τη γόνδολα και θέλησε νά προχωρήσει πρός την είσοδο της κρύπτης ή γρηά οικόνομος του Μαροσέλλο έτρεξε νά την σταματήσει. Μόλις όμως την αντίκρυσε έμεινε έμβρόντητη.

—Τό φάντασμα της 'Ελεονώρας! τράυλισε.

—Ποιος μιλά γιά την 'Ελεονώρα; ρώτησε ή άγνωστη νέα.

Η οικόνομος δέν άργησε νά σπείρει. Είδε ότι είχε άπέναντί της μια ζωντανή γυναίκα, και πλησίαζον.

Με δάκρυα στό μάτι ή νέα έξήγησε πώς ήταν ή Τζούλια ή δίδυμη άδελφή της 'Ελεονώρας είχε δέ φθάσει εκεί, ψάχνοντας νά βοηθό τό χαμένο πτώμα της άδελφής της.

Με μια ματιά που οι δυο γυναίκες άλλάξαν, έμειναν σύμφωνες σέ κάποιο έπρεπε νά κάνουν, κι' όταν άργότερα ό Μαροσέλλο— νά παίξει, είδε κατάπληκτος νά βγαίνει άπ' τό φέρετρό της ζωντανή ή 'Ελεονώρα και νά τόν πλησιάξη.

—'Ελεονώρα! φώναξε κι' έπεσε στην άγκαλιά της. Φυσικά έμαθε άργότερα την αλήθεια, όταν πιά τό μυαλό του γιαιτρεύθηκε. Άλλά τότε είχε πιά παντρευτή με την Τζούλια και ήταν εύτυχισμένος.

ΧΟΥΛ ΜΠΡΑΝΙΓΚ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΕΡΩΤΕΣ ΠΡΙΓΚΗΠΩΝ

Τό στέμμα γιά τόν έρωτα.-Πριγκήπισσες που παντρεύονται άπλους άστους.-'Ονειρα και πραγματικότητας

Ό διάπυρος και σταθερός έρως της πριγκηπίσσης του 'Ιράκ 'Ασσά και του 'Ελληνοσ μαίτρο-ντ'οτέλ 'Αναστασίου Χαλαλάμη κι' ή έπισφράγισή του με τό μυστήριο του γάμου, έστέρηξε την κλονισμένη πίστη των ρωμαντικών κι' έτόνωσε τό ήθικό τους.

Γιά μια άκόμη φορά άπεδείχθη και μάλιστα στη σημερινή υλιστική περίοδο ότι ό έρως ίσοπεδώνει όλους τούς έγωισμούς: είναι άταξικός.

Δύο παρόμοια έρωτικά κρούσματα με παγκόσμιο ένδιαφέρον ήσαν ό έρως και ό γάμος του πριγκηπος της Σουηδίας Σίγκβαρντ με τη Γερμανίδα άστή 'Ερρίκα Πάνζεκ και του βασιλέως της Ρουμανίας με την 'Ελληνίδα Λαμπρινού.

Είναι αλήθεια ότι ή μόνη δυστυχία των γαλαζοαιμάτων, μπορεί νά πη κανείς ότι είναι ή στέρησης του δικαιώματος της άγάπης. Όστόσο οι τολμηρότεροι εκλώσησαν όλα τά 'Ελέω Θεού, δικαιώματά τους' μόνον και μόνον γιά νά ζήσουν μ' εκείνην.

Τό περιπαθέστερο έρωτικό είδύλλιο αυτού του είδους, που δυστυχώς είχε τραγικό τέλος, ήταν του άειμνήστου βασιλέως 'Αλεξάνδρου και της 'Ασπασίας Μάνου. Γιά μās τούς 'Ελληνες ό έρως άποτελεί την πιο ρωμαντική σελίδα των νεωτέρων χρόνων.

Ό καμπούρης καλλιτέχνης

Τό γενεαλογικό δέντρο της 'Ισπανικής Δυναστείας έχει ύποστή τις περισσότερες έρωτικές περιπτώσεις. Μās έχει χαρίσει όχι όλίγα άπαγορευμέα είδύλλια τά όποια ως επί τό πλείστον κατέληξαν σέ άπαγωγή.

Η 'Ινφάντη 'Ελβίρα, κόρη του βασιλέως Ντόν Κάρος έγκατέλειψε τό πριγκηπικό μέγαρό της εύθις μόλις της έκλεισε τό μάτι ένας καμπούρης και άσθενικός 'Ιταλός καλλιτέχνης, ό όποιος συγκτελέγετο μεταξύ των καλεσμένων ένός χορού. Γιά την ρωμαντική ιδιοσυγκρασία της πριγκηπίσσης ό τυχερός αυτός θνητός ήταν ό ιδεώδης τύπος.

Μετά τό ξύπνημα.

Η πριγκηπίσσα 'Ισαβέλλα, θεία του ήδη έκπτωτου βασιλέως της 'Ισπανίας 'Αλφόνσου, κλέφτηκε κι' αυτή όπως οι ρωμαντικοί έραστές του μεσαίωνα. Ό Ρωμαίος της ήταν ό άστυνομικός διευθυντής της Μαδρίτης Γκουέρα. Μιά σκοτεινή νύχτα ό Γκουέρα έφτασε μ' ένα άμαξι στό προάστειο των Παρισίων, Έγκιέν, όπου βρισκόταν ή άγαπημένη του,περιορισμένη από τούς γονείς της σέ μιά έξοχική έπαυλη.

Η 'Ισαβέλλα μόλις άκουσε τόν θόρυβο του άμαξιού γλύστησε από τό παράθυρο της κρεβατοκάμαράς της με μια σχοινένια σκάλα και σέ λίγο βρισκόταν κοντά του.

Τό έρωτευμένο ζευγάρι έπειτα από πολλές περιπέτειες, κατέφυγε στην 'Αγγλία όπου έτέλεσε τούς γάμους του. Δυστυχώς όμως τό αίσθημά τους δέν διήρκεσε επί πολύ. Με τόν καιρό οι σύζυγοι ήχισαν νά μαλώνουν και ό χωρισμός που έπηκολούθησε ήταν και γιά τούς δυο τό πιο άποκαρδιωτικό πλήγμα.

Τά ποιήματα που σαγηνεύουν.

Ρωμαντικότερος ήταν ό έρως και ή άπαγωγή της άδελφής της 'Ισαβέλλας, της πριγκηπίσσης 'Ιωσηφίνας.

Κάποιος σενιόρ Γκονέλ Ρέντε ύψιμος ποιητής και άμισθος δημοσιογράφος σέ μια έφημερίδα της 'Αβάνας, είχε τό θάρρος

ΠΑΝΘΕΟΝ

Η 'Ινφάντη 'Ελβίρα της 'Ισπανίας.

ποιήθηκε. Ό γάμος τους έγινε μυστικά στη Βαλλαντολιδ κι' άμέσως κατόπιν έπέρασαν τά σύνορα και σέ είκοσιέσσερες ώρες έφτασαν στό Παρίσι.

Η οίκογένεια της πριγκηπίσσης μόλις έμαθε τό τρομερό νέο έδωσε άμέσως άυστηράς διαταγές γιά την σύλληψη των φυγάδων. Ήταν όμως άργά.

Πρέπει νά προσθέσουμε ότι στόν μόνο άνθρωπο που άνήγγειλε τούς γάμους του ό ποιητής ήταν ό δύστροπος πλούσιος ίθαγενής της Κούβας, που άρνήθηκε κάποτε νά τόν κανη γαμπρό του και στόν όποιον είχε όρκισθή νά δείξη την άξία του.

Η 'Ελισάβετ της Αυστρίας,

Έξη χρόνια πριν λάβη χώραν αυτή ή άπαγωγή, ή πριγκηπίσσα 'Ελισάβετ, έγγονή του τελευταίου Αυτοκράτορος της Αυστρίας έρριξε τις προτιμήσεις της σ' έναν νεαρό άξιωματικό του περικού, τόν Όττο φόν Σέρριντ. Άδικο προσπάθησαν οι συγγενείς της έρωτευμένης πριγκηπίσσης νά την πείσουν όπως άναθεωρήση την άπόφασή την όποιαν είχε λάβει νά παντρευτή τόν νόστιμο άξιωματικό.

Τό άποτέλεσμα της έρωτικής τους τρέλλας ήταν νά τό σκάσουν κι' οι δυο και νά καταφύγουν στη Γενεύη όπου έτέλεσαν τούς γάμους των.

Πριγκήπισσες που δέν φέρνουν την εύτυχία.

Μιά άλλη Αυστριακή πριγκηπίσσα, ή 'Ελβίρα, παντρεύτηκε κατά τόν ίδιο τρόπο μ' έναν Βαυαρό κόμητα, ενώ ή γιαγιά του Βασιλέως της 'Ιταλίας 'Εμμανουήλ, κλέφτηκε μ' έναν άξιωματικό του πυροβολικού, ό όποιος έπειδή εκ των ύστερων άντελήφθη ότι ή ένωση των ήταν άτυχής, ητόκτόνησε.

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΥΨΟΥΣ Η ΑΝΟΔΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΕΒΕΡΕΣΤ

Πόσες και ποιές δυσκολίες παρουσιάζει

Σε λίγες μέρες δυο τολμηροί άνθρωποι, ο Ούγκο Ρούτλετς και ο βοηθός του θα επιχειρήσουν την πιο επικίνδυνη περιπέτεια: Θα εξορμήσουν προς κατάκτηση της υψηλότερης κορυφής του Έβερεστ, στα Ίμαλάια. Το κατόρθωμά τους—αν γίνει—πρέπει να πραγματοποιηθεί κατά την διάρκεια της ημέρας. Δηλαδή θ' ανεβούν σ' ένα ύψος 300 μέτρων από εκεί που βρίσκονται τώρα και θα επιστρέψουν στη βάση τους πριν δύση ο ήλιος. Το ύψος των Ίμαλαίων είναι περί τα 8.500 μέτρα από την επιφάνεια της θαλάσσης. Όσοι η εγκατάστασις των δυο τολμηρών ανθρώπων βρίσκεται σήμερα σ' ένα τρομακτικό ύψος. Παρ' όλα τα οικονομικά εφόδια της εν λόγω αποστολής—έχουν ξοδέψει έως τώρα 15.000 λίρες την προετοιμασία δυο ετών, και την πείρα που τους χάρισαν πέντε προηγούμενες αποστολές, τίποτε δεν προλέγει την επιτυχία της νέας των εξορμήσεως.

Το περίεργον είναι ότι από ορειβατικής απόψεως η άνοδος στο Έβερεστ δεν είναι δύσκολο πράγμα. Παράδοξον αλλά αληθές. Οι δυο άλλες κορυφές των Ίμαλαίων, το Μακαλού και το Ζανού, παρουσιάζουν πολύ μεγαλύτερα εμπόδια. Το μονοπάτι που οδηγεί στην ανέξευνητη κορυφή του Έβερεστ έχει ανακαλυφθεί και δοκιμασθεί, και μένει προς εξερεύνησιν μόνον η υψηλότερα βραχώδης πυραμίς, ύψους 240 μέτρων.

Ποιά, λοιπόν, φυσικά εμπόδια μπορούν να υπάρχουν σ' αυτό το λίγο κομμάτι της γης;

Τ' άπρόοπτα του ύψους

Το τρομερότερον όπλον άμύνης που διαθέτει το Έβερεστ έναντι των επιδρομών είναι το ύψος του, και κατά συνέπεια η έλλειψις οξυγόνου, ή οποία υποχρεώνει τους ορειβάτας για την παραμικρή κίνηση που θα κάνουν, να καταβάλλουν σοβαρές προσπάθειες.

Τα μέλη της αποστολής του 1925 που έφθασαν στο υψηλότερο σημειον—έκει που τώρα έχουν εγκατασταθεί ο Ούγκο Ρούτλετς με τον βοηθό του—υπέφεραν τρομερά από περιοδικές λιποθυμίες διαρκείας, τις κάθε μιάς, δέκα λεπτών. Όσο δέ ανέβαιναν αναγκάζονταν να κάνουν όκτω εισπνοές σε κάθε βήμα, και να κάθωνται να ξεκουράζονται τους πνεύμονές των κάθε δέκα βήματα.

Εξ άλλου, τα μέλη της αποστολής Χούστον, που έφθασαν στην κορυφή των Ίμαλαίων, Μακαλού, δεν είχαν εφοδιασθεί με αλεξιπτώτα, τα οποία να χρησιμοποιήσουν σε στιγμές κινδύνου, γιατί λόγω της αραίωσης της ατμοσφαιρας το ύψος εκείνο, αν έπεφταν στο κενό, οι ορειβάτες, τ' αλεξιπτώτα δεν θ' άνοιγαν!

Για όλα αυτά, λοιπόν, που ανέφεραμε, μαζί με το γεγονός ότι ο οργανισμός του ανθρώπου μπορεί με τον καιρό να προσαρμοσθεί και να εγκλιματισθεί στα διάφορα ύψη, οι εξερευνηταί των Ίμαλαίων προχωρούν σιγά—σιγά και εγκαθίστανται κάθε χρόνο σ' ένα ώριμο ύψος, ώστε να συνηθίσουν στην έλλειψη του πολυτίμου οξυγόνου. Στην περίπτωση όμως αυτή παρατηρούνται, περιέργως, αλλοιώσεις στον ανθρώπινο οργανισμό: Οι πνεύμονες, περιέργως, αλλοιώνονται. Έτσι η υγεία διατηρείται σε καλή κατάσταση και η πρόοδος της εξερευνήσεως δεν έμποδίζεται της άνωμολίας της αναπνοής και της κυκλοφορίας του αίματος.

Επίσης περιέργως έκδηλωσης παρουσιάζει το στομάχι: Άλλοι ορειβάται κυριεύονται από ακατάσχετη πείνα και άλλοι υποφέρουν από παντελή άνορεξία.

Περίεργες ιδιοτροπίες της ατμοσφαιρας

Η αποστολή του Ούγκο Ρούτλετς έχει εξοικειωθεί με όλες αυτές τις ιδιοτροπίες της ατμοσφαιρας, γιατί έμεινε ένα δολόκληρο χρόνο σε ύψος 2.000 μέτρων, και το μόνον πρό-

Στα χείλη όλων βρίσκεται τώρα το ακόλουθον ερώτημα: Ο Ούγκο Ρούτλετς και ο σύντροφός του θα φθάσουν στην υψηλότερη κορυφή του Έβερεστ, υπερπηδώντας όλα αυτά τα εμπόδια;

Άγνωστον! Οι ειδικοί λένουν ότι οι πιθανότητες της επιτυχίας είναι ελάχιστες μία στις πενήντα.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΛΥΤΡΩΜΟΣ ΑΠ' ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

Ξαπλωμένος σε μια πολυθρόνα ο βαρώνος Λουδβιχ φόν Ρανδεστόλ, στρατηγός και διοικητής του 35ου Σώματος Στρατού, έκπνιζε το ποτό του σκεπτικός. Έμοιαζε περισσότερο με νεόπλουτο παρά με ευπατρίδη. Μόνον η λεπτή του προφορά και το μονόχλω του φανέρωναν την αριστοκρατική καταγωγή του.

Καθισμένη μπροστά στο πιάνο, γεμάτη ρέμβη και μελαγχολία έπαιξε η βαρόνη Μάρθα φόν Ρανδεστόλ νοσταλγικά τραγούδια. Ήλη, λεπτή, όχη, με διάφανη επιδερμίδα, δόλοχρυσα μαλλιά και γαλανό όνειροπόλο μάτια, αποτελούσε μια ζωηρή αντίθεση με τον σύζυγό της, τόσο στην εμφάνιση όσο και στον χαρακτήρα. Σπάνια μιλούσε, σπανιότερα γελούσε και προσήλωνε τα βλέμματά της στο κενό, δίχως ποτέ να φανερώνη ούτε την παραμικρότερη ένδομυχη συγκίνηση.

Ήταν ψυχρή σαν αίνιγμα, κι' ανεξιχνίαστη σαν τάφος.

Πέρασε λίγη ώρα. Ο στρατηγός πέταξε το μισοσβυσμένο ποτό του, και γυρίζοντας προς την νεαρή γυναίκα του, της είπε με στοργικό ένδιαφέρον:

—Ακόμη, Μάρθα, παιδί μου; Ός ποτέ θα καταπιάνεσαι με τις κλασσικές αυτές μελωδίες σου, από τις οποίες δεν θέλησα ποτέ να καταλάβω γού;

Η βαρόνη δεν φάνηκε να πρόσεξε στα λόγια του συζύγου της και ούτε καν έγρισε προς το μέρος του το βλέμμα της. Έξακολουθούσε το μηχανικό παίξιμό της έχοντας ψυχρό κι' ανεξερεύνητο το πρόσωπό της και βυθισμένα στο άπειρο τα βλέμματά της.

Ο βαρώνος σηκώθηκε με δυσφορία και πήγε κοντά της. Ακούμπησε ελαφρά το χέρι του στον κατάλευκο γυμνό ώμο της, έσκυψε λιγάκι και της έφιθύρισε στενοχωρημένα:

—Δεν υποφέρεται αυτό Μάρθα. Μέρα με την ημέρα η κατάστασίς σου χειροτερεύει. Προσπαθώ, όσο μπορώ, να την καλλιτερέψω και καταβάλλω όλα τα δυνατά μου, όλο το ενδιαφέρον κι' όλη την αγάπη μου για σένα, μήπως και γίνης πιο ευτυχισμένη... Μά βλέπω με λύπη πως όσο σου ξεσκεπάζω την ψυχή μου, τόσο και γίνεσαι ψυχρότερη, κι' απομακρύνεσαι από κοντά μου... Τι συμβαίνει, Μάρθα; Γιατί αυτή η τακτική σου ή άδικαιο λόγητη κι' άκατανόητη;

Η βαρόνη έπαψε τώρα να παίζει. Γύρισε τα μάτια της προς τον στρατηγό και ψιθύρισε:

—Τί θέλεις να μου πής, Λουδβιχ;... Δεν σε καταλαβαίνω, μα την αλήθεια!..

Ο στρατηγός σκούπισε ο ιδρωμένο από τη στενοχωρία πρόσωπό του, ξερόβηξε άμηχανα κι' έπειτα με παθητική φωνή της απήντησε:

—Μάρθα... Είν' αλήθεια πως σε παντρεύτηκα από αγάπη. Μά είναι, επίσης αλήθεια πως μονάχα εγώ—δυστυχώς—σ' αγαπούσα, ενώ εσύ δεν με αγάπησες ποτέ και με πήρες για να συμμορφωθείς με τη θέληση των γονέων σου. Από τις πρώτες άκομμη έβδωδες του γάμου μας άρχισες να με διώχνεις από την ψυχή σου... Με είπες πολλές φορές χονδροκομμένο, άγροικο, πεζό και τα καλλιτεχνικά όνειρα της διψασμένης γι' άνωτερα ιδανικά ψυχής σου...

...Καθμένο παιδί! Δεν θύωσα μαζί σου. Δικαιολόγησα και συγχώρεσα τους προσβλητικούς για τον εγωισμό μου τρόπους σου. Σ' έστειλα σε ταξείδια, έκανα χίλιες θυσίες και προσπάθησα όσο πως όλες οι προσπάθειές μου πηγαίνουν βλάδι... Περιφρονείς την αγάπη μου, ποδοπατείς το στοργικό μου ενδιαφέρον και ή λαχτάρα της ψυχής μου γι'ό σένα σταματάει, έκπληκτη και πονεμένη, μπρο-

στά στο κατώφλι της σφιχτοκλεισμένης για μένα καρδιάς σου... Πονώ γι' αυτό Μάρθα μου... πικραίνομαι άφάνταστα... Κουρειαίνεται και ματώνει ή ψυχή μου. Μά κρύβω όσο μπορώ τον πόνο μου, κάτω από ένα άμέριμνο παρουσιαστικό και πολλαπλασιάζω τις προσπάθειές μου για να σε κάνω ευτυχισμένη... Γιατί, λοιπόν Μάρθα μου, με διώχνεις; Γιατί... Γιατί;...

Η βαρόνη δεν έβγαζε μυλιά. Κυττούσε μονάχα το σύζυγό της, ψυχρά στην αρχή, μισοαδιάφορα κατόπιν, και στα τελευταία ή διαρκώς άτονη ματιά της φάνηκε να ζωηρεύη από κάποιον κρυφό άγωνα που γινόταν μέσα στην ψυχή της. Κι' όταν ο σύζυγός της επρόφερε με άγωνία τα τελευταία του λόγια—σαν μια στερνή και άπελπισμένη επίκληση στα αισθήματά της—ή βαρόνη στήλωσε απότομα το κορμί της σαν να δέχτηκε ένα χτύπημα στο πρόσωπό της και τα μάτια της λαμποκοπήσαν... Άπλωσε τότε με ζωηρό-

τητα το χέρι της, έσφιξε στο νευρικό της δάκτυλο το χέρι του συζύγου της, και το βλέμμα της ζήτησε με άγωνία το βλέμμα του το παρακλητικό.

—Η περιέργειά σου Λουδβιχ, μουρμούρισε, θα μου στοιχίση τη ζωή μια ώρα γρηγορώτερα. Έχεις δίκιο, μά μην τυραννής τη συντριμμένη ψυχή μου... Και σου υπόσχομαι πως το βράδυ θα μάθης όλη την αλήθεια.

Η άγωνία της τρώμαζε το στρατηγό. Την κύτταζε άμίλητος, της χάιδεψε τα χουσιά της μαλλιά με νευρικό χέρι και περιωρίστηκε να την χαιρετήσει με μια υπόκληση εύλαβική. Καί βγήκε για να πάη στο στρατηγείο του.

Θα κόντευε πιά να βραδυάση όταν ο βαρώνος σηκώθηκε για να φύγη δίνοντας στον ύπασπιστή του μερικές στερενές διαταγές, βιαστικές και μασσημένες από την ταραχή του.

Μά πριν προλάβη να ζωστή το σπαθί του, παρουσιάστηκε ο θυρωρός κρατώντας έναν άσημένιο δίσκο, μέσα στον οποίον φάνταζε πένθημα μία επιστολή κλεισμένη σε μωβ φάκελλο. Γνώρισε άμέσως στην επιγραφή του φακέλλου τον γραφικό χαρακτήρα της γυναίκας του.

Έσχισε με χέρι βιαστικό τον φάκελλο, ξανακλείστηκε μονάχος στο γραφείο του κι' άρχισε να διαβάη το ό λιγόλογο εκείνο γράμμα, ενώ ταραζόταν από τον πόνο και μουσκευόταν από χονδρές σταγόνες ιδρώτα.

—Κύριε.—Πριν γίνωμε σύζυγοι αγαπούσα τον νεαρό ύπολοχαγό των Ουλάνων Φρείντριχ φόν Ν... Οι σκληρές απαιτήσεις της κοινωνίας και της ζωής με ανάγκασαν να πνίξω το αισθημά μου και ν' ανταλλάξω την όμορφιά μου και τα νεύρα μου με το λαμπρό σας όνομα.

Φανήκατε άπέναντί μου σύζυγος στοργικός, μεγαλόψυχος κι' έπεινής στις νευρικότητές μου. Σας ένγνωμονούσα γι' αυτό και φρόντιζα να κρατώ ψηλά την τιμή σας. Μά έννοιασα τώρα τελευταία το δύσκολο ρόλο μου. Στην ίδια με μας πόλη, μετατέθηκε—λοχαγός πιά—ο αγαπημένος μου, και τον συνήντησα ξαφνικά στο σαλόνι της βαρόνης Λουίζας. Κατάλαβα από τότε πως ήμουν άνηκανη να κυριαρχήσω στη φω ή της πρώτης μου αγάπης, κι' ή σκέψις, πως ίσως να κυλούσα στη λάσπη το όνομά σας με τυραννούσε άγρια, νύχτα και μέρα... Προτιμώ λοιπόν να λυτρωθώ από αυτό τον τόν τρομερό έφιάλη, χαρίζοντας στην ψυχή μου την γαλήνη του θανάτου!... Χαίρετε κύριε... φανήκατε πάντοτε άπέναντί μου άνθρωπος άνώτερος κι' έλπίζω να συγχωρήσετε τον πόνο που θα θά σάς προσέξηση ο θάνατός μου... Μάρθα.

Όταν ο στρατηγός έφτασε στο μέγαρό του και φίλησε το αίμα λουσμένο μέτωπο της γυναίκας του, τα δάκρυά του κύλησαν στα άγνά και όχρα μάγουλά της. Η σφαίρα που τρύπησε το κρανίο της σκότωσε και την ευτυχία του που μόλις πρόλαβε ν' απολαύση.

Τον συνήντησα στον χορό της βαρόνης Λουίζας

και ξάστερα όλα δσα ξέρω γιό τον Γκύς ντέ Βοίς και σεις ύστε-
ρα βγάλετε όπως θέλετε τα συμπεράσματά σας. Έν πρώτοις σάς
είπα ότι ο Γκύς λίγον καιρό πριν φύγη από το Παρίσι ήταν τρελ-
λά ερωτευμένος. Αυτό το ξέρω καλά γιατί ήμουν ο μόνος στον ό-
ποιον έλεγε τα μυστικά του. Έτσι λοιπόν έμαθα πως αγαπούσε
ένα δημοφιλές και σεμνό κορίτσι, που δεν δεχόταν να γίνει δική
του, παρ'αυτά ως νόμιμος σύζυγος. Ο γάμος τους όμως ήταν
αδύνατος, εξ αιτίας κάποιου οικογενειακού εμποδίου εκ μέρους
εκείνης, που θα εξακολουθούσε να υπάρχει για πολλά χρόνια ά-
κόμη. Θυμάμαι πολύ καλά αυτές τις λεπτομέρειες, γι'τι άνακα
τεύθηκα προσωπικώς σ' εκείνην
την υπόθεση. Πρέπει να σάς πώ,
ότι μιλω με κάθε λογική απλό-
τητα μπροστά σ' ένα μοντέρνο
κορίτσι. Δίν είναι έτσι ;

Η Χρυσή με μία κίνηση
του κεφαλιού έδειξε ότι συμ-
φωνεί.

— Ορσά! Πρέπει λοιπόν να σάς
πώ πιο προστά ότι, εκείνον τον
καιρό είχαμε εφεύρει οι φοιτηταί
για να διασκεδάσουμε μεταξύ μας
μία μικρή κωμωδία, ένος είδος
παιχνιδιού γάμου, για κάθε περα-
στικό ειδύλλιό μας του Καριτέ
Λατέν! Τώρα το βρήκα αυτό
άνοητο, αλλά τότε, δεν βλέπαμε
σ' αυτό το πράγμα, παρ'αυτά μιά ά-
κόμη πρόφαση για να περνάμε
ευχάριστα τον καιρό μας. Είχατε
είκοσι χρονών, βλέπετε, στην ή-
λικία, δηλαδή, κάθε κουταμάρας.

Η Χρυσή τον κύτταξε σκε-
πτική.

— Κι' εγώ είμαι είκοσι χρο-
νών! είπε.

Είχε μία τέτοια αξιοπρέπεια
και τέτοια ευγένεια στην στάση
της ώστε ο βιομήχανος αναγκάστηκε να δώσει εξηγήσεις για τό-
λο της του.

— Τα δικά σας είκοσι χρόνια, δεσποινίς, είναι άλλης ποιότη-
τος... Τα σημερινά νεύματα είναι πρόδια και νοιώθουν ευθύνες που
έμεις τότε, ούτε τις φανταζόμαστε καν. Άνάμεσα στη δική σας
γεννά και τη δική μας ανοίγεται μία άβυσσος... Άς είναι, τέλος
πάντων. Σας είπα ότι ο Γκύς ήταν τρελλά ερωτευμένος και μά-
λιστα σεβόταν υπερβολικά τη μνήμη του. Στην απελπισία του
λοιπόν, ότι δεν θα γινόταν ποτέ δική του, οι μικρές μας κωμωδίες
που αγαπούσε δεν ήταν από κείνες που θα δεχόταν να λάβη μέ-
ρος σε μία τέτοια γελοία τελετή που γινόταν στις σάλλες των δια-
φόρων καφενείων του Καριτέ Λατέν. Γι' αυτήν έπρεπε να δώσει
στην ψεύτικη τελετή όλα τα έξωτερικά γνωρίσματα ενός αληθι-
νου γάμου, πράγμα που δεν ήταν αναγκαίο για τις διάφορες Μιμί
και Λουλού, που ο καθένας μας τις παντροεύονταν για να γελά. Γι'
αυτό τον λόγο ο Βοίς μηχανεύθηκε όλόκληρη εκείνη την ιστορία
του Άμπολίς, της Πρεσβείας και του διαδόχου πρίγκιπος που
φαινόταν ότι την έχετε ακούσει και την πιστεύετε.

Έσταμάτησε μία στιγμή, καθώς έβλεπε τη νέα να γίνεται κα-
τακτινική.

— Σας ζητώ συγγνώμη! της είπε. Άλλά νόμισα πως έπρεπε
να σάς εξιστορήσω τα πράγματα χωρίς παραλλαγές.

— Εξακολουθείστε, κύριε, σάς παρακαλώ απάντησε εκείνη. Θέ-
λω να τα μάθω όλα.

— Για να παρουσιάσω λοιπόν, λίγο σαν αληθινόν τον ψεύτι-
κον αυτόν γάμο, έπρεπε να φτιάξω μια Πρεσβεία με το ανά-
λογο περιβάλλον της. Η οικογένειά μου κατοικούσε εκείνον τον
καιρό, σ' ένα ήσυχο δρόμο της άριστερης όχθης του Σηκουάννα.
Κρατούσαμε ένα δημοφιλές διαμέρισμα σε κάποιο παλαιό μεγάλο
μέ πολύ καλό παρουσιαστικό. Ο πατέρας μου ήταν μονώδης κυ-
νηγός και η οικογένειά μας έμενε μαζί του στην έξοχή ως τα
Χριστούγεννα εκτός από μένα, που βρισκόμουν στο Παρίσι,
για το Πανεπιστήμιο. Υπεχώρησα λοιπόν στην επιθυμία του φί-
λου μου καιδάνεϊσα το σπίτι μας γι'ανά το παρουσιάζω πως ήταν
Πρεσβεία του Διαμαντινίου. Πρέπει όμως να αναγνωρίσω ότι, όση
ώρα κράτησε η ψευδοτελετή, ο Γκύς είχε ύψος σοβαρότατο που έ-
ξερέθιζε την ευθυμία των άλλων.

Η όρφανή έκανε μία απότομη κίνηση σαν να ξεγεγυρόταν
για την εξαπάτηση που είχε γίνει στη μητέρα της και ο Ρου-
σέν βιάστηκε να εξακολουθήσει,

— Σας μιλω για την έντύπωση που έκανε το ύψος του στην
ευθυμία παρέα του. Εγώ, που ήξερα πόσο ελκυστικά ήταν έρωτευ-
μένος ο φίλος μου, καταλάβαινα την τύχη που ένοιωθε με το νό-
μεταχειρίζεται μ' αυτόν τον τρόπο την πιο διαλεκτική γυναίκα!...
Ήταν μάλιστα πολύ δυστυχής εκθέτοντάς την στις κοροϊδίες ό-
λων αυτών των τρελλών. Γι' αυτό και δεν παραξενεύθηκα όταν
μετα το γάμο ο Γκύς μάς κάλεσε όλους να πάμε να γευματίσουμε
χωρίς αυτήν την χαριτωμένη γυναίκούλα του, γιό να μπορέσει, επί-
τέ ους να την απαλλάξει απ'αυτήν την μασκαράτα. Έξ' άλλου, από
την ημέρα εκείνη κι' ύστερα, σε κανέναν μας δεν επέτρεψε να

ιδή αυτήν την υπέροχη γυναίκα
και μάλιστα εθύμωνε όταν κά-
ποιος από μας ζητούσε άστειευό-
μενος να μάθω νέα της. Αυτό
είναι όλα—όλα που ξέρω, δεσποι-
νίς, γιατί ο Γκύς έφυγε απ' το
Παρίσι χωρίς να ρηθι να με δει,
ειδοποιώντας με μονάχα με ένα
ολιγόλογο μπλιετακι. Είχα την
ιδέα πάντα ότι είχε πάρει μαζί
του και την γυναίκα που αγα-
πούσε, και πρὸ παντός δεν ήξερα
ότι είχε κι' ένα παιδί μαζί της...

Σταμάτησε και μία σιωπή,
λίγο όδυνηρή, διεδέχθηκε αυτές
τις εξηγήσεις του.

— Σας ευχαριστώ, κύριε, είπε
η Χρυσή. Δεν θα μπορούσα πο-
τέ να υποπτευθώ τον παράξενο
ρόλο που έπαιξε ο πατέρας μου
άπέναντι της μητέρας μου. Όσο
περισσότερο εξετάζω εκείνα που
μουπате, τόσο περισσότερο βλέπω
ότι συμφωνούν μ' εκείνα που
ξέρω εγώ και σκέπτομαι μήπως
δεν ήταν επίσης κωμωδία και η
εκκλησιαστική τελετή του γάμου.

— Δεν το φαντάζομαι! Τούλά-
χι στον εγώ δεν έμαθα τίποτα.

— Άλλωστε μία τέτοια κωμωδία
θα ήταν ιεροσυλία και μοιρολόι ο Γκύς ήταν ένας νέος άρκετά
άπιστος για κάθε θρησκεία δεν πιστεύω να έπαιξε με τις θρη-
σκευτικές πεποιθήσεις της γυναίκας που αγαπούσε. Τό άστειά έ-
χουν όρια και ο Βοίς ήταν ένας τίμιος άνθρωπος.

— Ά! έκανε μονάχα η νέα, που δεν τολμούσε πιά να έλπιζε
ότι ο πατέρας της δεν είχε ξεπεράσει κάθε όριο.

Και ο Ρουσέν για να εξηγήσει καλύτερα τον χαρακτήρα του
Γκύς εξήκολούθησε.

— Πρέπει να σάς τονίσω ότι ο συμφοιτητής μου ήταν καθα-
ρής Φλαμανδικής ράτσας Γεννημένος και αναθρεμμένος στο Άμ-
στερνταμ, σκεπτόταν σαν αληθινός Όλλανδός. Εκεί πέρα η έ-
λευθερία της συνειδήσεως και μάλιστα η προσωπική έλευθερία
πατρίδα του την σημασία που της δίνομε έμεις εδώ! Ένας άν-
δρας, εκεί, θεωρεί ότι, η δική του θέλησις έχει πολύ μεγαλύτερη ά-
φη της σε κάποια ληξιαρχική πράξη ενός δημαρχείου ή με την έγγρα-
ειλογία ενός παπα κάποιος εκκλησίας. Ο Γκύς ήταν ποτισμένος
από τις θεωρίες της γερμανικής φιλοσοφίας και δύσκολα αναγνω-
ρίζε προσωπικές υποθέσεις των ατόμων. Θά καταλάβατε λοιπόν στις
εύκολε, ότι ο γάμος μπροστά στους επισήμους, που άταιτούσε η
φίλη του, του φαινόταν σαν μία κωμωδία κάπως γελοία.

— Κωμωδία ;

— Μάλιστα! Γι' αυτόν έτσι ήταν. Και άφου κάποια κωμωδία
θα παιζόταν, προτίμησε τη δική του που ήταν ελκυστική κι' άξι-
ζε γιό.

— Και η εύλογία του ουρανού ;

— Μά, δεσποινίς, ο συμφοιτητής μου δεν πίστευε πως ήταν ά-
ναγκαιόν να χρησιμοποιήσει έναν ενδιάμεσο μεταξύ του έαυτού του
και του Θεού. Ότι δηποτε κι' αν έγινε σ' αυτήν την υπόθεση
του γάμου του ο Γκύς ήταν πραγματικά ελκυστικός—σας το βεβαι-
ώνω εγώ—κι' η ελκυστικότητα αυτή των διαθέσεων του του συγχο-
ρούσε τα τεχάσματα που μεταχειρίσθηκε για να κερδίσει την

μητέρα σας.

Η Χρυσή δεν απάντησε. Ο πατέρας της, που ως τότε τον
έβλεπε με τα ερωτευμένα μάτια της μητέρας της, της φαινόταν

τόρα, λουσμένος μ' ένα συχαμερό φως.

(Ακολουθεί)

ΠΑΝΘΕΟΝ

Ο ήλιος κόντευε
να δύση. Άλλά πολ-
λά σύννεφα, έλαφρά,
τον σκέπαζαν κι' έν-
τυναν στον ουρανό της
Φλωρεντίας, εκείνη
την ημέρα της ανοί-
ξεως του 1905, σ' ένα
μεταξωτό γαλαζόχρυσο ατλάζι.

Στην αυλή ενός σπιτιού της οδού Μαρτέλλι, ένας άνθρωπος
περίμενε, προσπαθώντας να κρύψει την αγωνία μ' ένα περιστοι-
χισμένο χαμόγελο, και κυττάζοντας το πορτραίτο μιας γυναίκας, έ-
ξαιρετικής καλλονής, με παράδοξο χαμόγελο, ίσως λίγο ψυχρό
άλλα μυστηριώδες.

Γιατί δεν έρχοταν ακόμη ; Έξαφνα ακούστηκε ένα έλαφρό
σύρσιμο βηματών και άμέσως μπήκε στην αυλή μιά μοναχή,
ή αδελφή Καμίλλα. Χαιρέτησε με μιά υπόκληση κι' έφυγε για να
καθίση σε μιά γωνιά, κρατώντας στα χέρια της ένα θρησκευτικό
βιβλίο. Λίγο άργότερα φάνηκε στο κατώφλι μιά γυναίκα ως τρι-
άντα χρονών, ύψηλή, με όμορφες γραμμές, με πρόσωπο ώσει
δές, τέλειο, και σκεπασμένο σχεδόν με ένα πέπλο, η Μόνα Λίζα.

Έκανε μιά έλαφρά υπόκληση στον ζωγράφο και του είπε.

— Άργησα, μέσσερ Λεονάρντο, και γι' αυτό σάς ζητώ συγ-
γνώμη.

— Φοβόμουν για σάς μαντόνα. Έλπίζω να είσθε καλά—
άφηνησε ο Λεονάρντο ντά Βίντσι, γονατίζοντας και σιάζοντας
τις πτυχές του φορέματός της ενώ εκείνη στο μεταξύ είχε καθί-
σει στη πολυθρόνα.

— Τίποτε. Η... σχεδόν τίποτε.

— Θέλετε ν' αναβάλλουμε την «πόζα» ;

— Γιατί ; Η ατμόσφαιρα είναι λεπτή και διάφανη.

— Όπως θέλετε, μαντόνα. Τότε άς εργασθούμε.

Ο Λεονάρντο ντά Βίντσι, ο μεγάλος Ιταλός ζωγράφος και
επιστήμονας είχε άρχισι από εδώ και τρία χρόνια το πορτραί-
το της Μόνα Λίζα, τρίτης γυναίκας του πλουσιού Φλωρεντινού,
Φραντζέσκο ντελ Τζιοκόντο, ζωεμπόρου, που σχεδόν πάντα τα-
ξείδευε. Ο μέσσερ Φραντζέσκο αγαπούσε τη σύζυγό του, αλλά
περισσότερο ως στολίδι του σπιτιού του, παρ'αυτά ως γυναίκα.
Και απότομος καθώς ήταν, δεν είχε ποτέ προσέξει τη μυστη-
ριώδη εκείνη σαγήνη της φυσιογνωμίας ή όποια πολλές φορές ά-
φηνε ένα ούρανιο φως, εκείνο ακριβώς
που μπόρεσε να συλλάβη ο Λεονάρ-
ντο για ν' άποθανατίσει στο έργο του
και να κλείσει μέσα στη ψυχή του.

— Ίσως αυτός να ήταν ο λόγος που
άργουσε να τελειώσει το πορτραίτο. Δεν ή-
θελε να πάψη να βλέπει τη γυναίκα εκεί-
νη. Και κανείς από τους δυό δεν ήθε-
λε τα νουήσις την αγωνία του τέλους
του έργου, μέσα σ' εκείνη την αυλή που
ήταν γι' αυτούς ο παράδεισός των.

Κι' όμως, δεν είπαν ούτε μιά έρωτική
λέξη, και ποτέ ο Λεονάρντο και η Μόνα
Λίζα δεν βρέθηκαν μόνοι ! Η αδελφή Κα-
μίλλα συνάδευε πάντα την κυρία της και
στο άτελιέ του ζωγράφου βρισκόταν
πάντα δυο-τρεις μαθηταί του.

Μά ήρθε όμως κι' η ημέρα όπου ο
Λεονάρντο, πήρε μιά σοβαρωτάτη δου-
λειά και θα αναγκασόταν να φύγη για
λίγο καιρό από τη Φλωρεντία.

Εκείνη την ημέρα ο ήλιος έλαμπε κι'
η αυλή, με το συντριβάνι της, παρου-
σίαζε μιά γιορτή χρωμάτων. Ο Λεονάρ-
ντο κυττούσε το πορτραίτο της Μόνα Λί-
ζα και του φαινόταν πως είχε μπροστά
του, ζωντανή και άνησυχη, την ωραία
γυναίκα που τόσο λίγο έγνώριζε στην ιδι-
οτική της ζωή. Ένα θρόισμα ακούστηκε
πίσω του, που τον έκανε να γυρίσει το
κεφάλι. Η γυναίκα των όνειρων του βρι-
σκόταν κοντά του, με χαμόγελο στα χείλη,
και περίμενε.

— Μαντόνα ! μουρμούρισε, σαν ένα ευ-
τυχισμένο παιδί. Σεις εδώ, τέτοια ώρα,
και μόνη ;

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΕΡΩΤΕΣ ΜΕΓΑΛΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ Ο ΚΡΥΦΟΣ ΕΡΩΣ ΤΗΣ ΤΖΟΚΟΝΤΑΣ

— Έμαθα πως
θα φύγετε, μέσσερ
Λεονάρντο, αλήθεια ;
— Ναι, αλλά θα
επιστρέψω.

Μιά σκιά χύθηκε
στο πρόσωπο της Τζο-
κόντας, η όποια εί-

πε με αγωνία.

— Γιατί δεν τελειώνετε πρώτα εκείνο το πορτραίτο ; Κι' εγώ
θα φύγω για τη Καλάμπρια, μαζί με τον άνδρα μου και θα μεί-
νω εκεί τρεις μήνες. Δεν θέλησα να φύγω πριν σάς ιδώ.

Κυττάχτηκαν στα μάτια κι' ένα ρίγος, ίσως έρωτικό τους έκα-
νε να χλωμιάσουν. Ύστερα ο Λεονάρντο της έδειξε την πολυθρό-
να, όπου εκείνη έκαθισε.

— Όταν επιστρέψετε, δεν θέλετε να ξανάρθετε εδώ πιά ;
— Βεβαίως. Μά τρεις μήνες είναι πολύ. Τό πρόσωπό μου
μπορούσε ν' αλλάξει. Ύστερα... δεν ξέρω..., έχω κάποια λυ-
πηρή προαισθήση...

— Τί λέτε, μαντόνα, δεν θέλω να μιλάτε έτσι !

— Αφήστε με να σάς μιλήσω ; Άν δεν ξανάρθω πιά, θα
σας αφήσω ότι έχω κρυμμένο στη ψυχή μου. Θά σάς τό χαρίσω,
για πάντα... Λεονάρντο.

Ο Λεονάρντο πέταξε τα πινέλλα του : Δεν μπόρεσε να δουλέψη
πιά. Την έπλησιασε και προσεπάθησε να χαμογελάση, να δι-
καιολογηθή...

— Είναι πολλές ήλιος σήμερα και δεν μπορώ να δουλέψω.
Μά πρέπει να ξανάρθετε...

Η Τζιοκόντα σηκώθηκε άπότομα, σαν κάι να την καλού-
σε άλλου :

— Άντιό, θυμηθήτε με.

Ο Λεονάρντο της πήρε τό χέρια και τά φίλησε σαν να πα-
ρακαλούσε.

Η Μόνα Λίζα έσκυψε κι' ακούμπησε τα μαλλιά της, στα
χείλη του Λεονάρντο. Ύστερα χάθηκε σόν όραμα.

Όταν ο Λεονάρντο επέστρεψε στη Φλωρεντία ήταν φθινόπω-
ρο. Στο άτελιέ—αυλή, τό φως έπεφτε σκιερό, σαν πέπλο : ήταν
τό φως που έκανε μαγευτικό τό πρόσωπο της Μόνα Λίζα. Τότε,
άνοιξε ή πόρτα χωρίς θόρυβο κι' η καρδιά του Λεονάρντο
σκίρτησε !

Μπήκε η αδελφή Καμίλλα, και πίσω
της περίμενε ο Λεονάρντο πως όπως πάντα
θαμπαίνε, και ή Τζοκόντα.

Η αδελφή Καμίλλα έκλεισε την πόρτα.
Κρατούσε στα χέρια της μιά κασσετίνα ά-
πό έββενο κεντημένη μ' έλεφαντόδοντα κι'
άλλα πολύτιμα πετράδια.

Σώπαιναν και οι δυό, για λίγες στιγ-
μές. Ύστερα η αδελφή είπε :

— Η Μαντόνα Τζοκόντα πέθανε, μό-
λις γύρισε από τη Καλάμπρια. Πριν πεθά-
νι μου ανέθεσε να σάς δώσω αυτή την
κασσετίνα.

Ο Λεονάρντο χλώμιασε. Και μόνον όταν ή
αδελφή Καμίλλα έφυγε, μπόρεσε ν' άνοίξη
την κασσετίνα. Μέσα σ' ένα μεταξωτό ύ-
φασμα υπήρχε ένας βόταρυχος μαλλιών κι'
ένα μικρό μπουκετάκι από γιασεριά, τα
«λουλούδια της» που έκοβε από την αυλή
του Λεονάρντο, τις ευτυχισμένες μέρες που
πήγαινε και ποζάρει.

Ένα παγωμένο φύσημα θανάτου ξέφευ-
γε από εκείνη σή κασσετίνα, κι' ο Λεονάρ-
ντο, με την ψυχή λυπημένη, τρικλίζοντας,
πλησίασε τό πορτραίτο, παραμέρισε τό κά-
λυμμά του, ξεσκέπασε τό έργο του, τό ά-
ριστούργημά του, που άπεικόνιζε τη γυ-
ναίκα που του ένέπνευσε τον πιο άγνό, τον
πιο ούρανιο έρωτα και του φάνηκε πως
στά χείλη της ζωγραφίζόταν ένα χαμό-
γελο, όπως τότε, ένα έρωτικό χαμόγε-
λο, που δεν έσβυσε ποτέ από την πονε-
μένη ψυχή του.

Τό άριστούργημα του Λεονάρντο Ντά Βίντσι

Μόνα Λίζα Τζοκόντα

ΕΛΤΡΑ

1571

Ο ΑΚΡΟΒΑΤΗΣ

Η δρχήστρα του ιπποδρομίου σταμάτησε να παίζει και οι Κλόουν

παρσμέρισαν. Ο σινιόρ Μπρουνέτι θάρχιζε το επικίνδυνο νούμερό του, περπατώντας επάνω σ' ένα τεντωμένο σκοινί και σ' ένα ύψος 15 μέτρων. Το επικίνδυνο του νουμέρου ήταν ότι ο ακροβάτης διέτρεχε το σκοινί δίχως να υπάρχει από κάτω το συνηθισμένο δίχτυ ασφαλείας. Έτσι αν τύχαινε ο τολμηρός Μπρουνέτι να χανε την ισορροπία του θάπεφτε στο κενό και θα σκοτωνόταν.

Τρεις φορές ως τώρα είχε έρω-τοτροπήσει με τον θάνατο, χωρίς ευ-τυχώς να πέση στην παγερή άγκα-λιά του.

Είχε κι αυτός, όπως κάθε αν-θρώπος, τον φύλακα άγγελό του.

Σε λίγο επακολούθησαν τα ένθου-σιώδη χειροκροτήματα του κόσμου. Ο ακροβάτης Μπρουνέτι είχε επιτύ-χει και στην αποψινή του προσπά-θεια. Πήδησε όλος χαρά στην άρένα υποκλίθηκε και αποσύρθηκε πίσω στο παραπέτασμα, όπου τον περίμενε με αγωνία μία νέα να τον σφίξη στην άγκαλιά της.

—Μπρίλ, Μπρίλ! του είπε με συγ-κινημένη φωνή. Δεν υποφέρω πιά να σε βλέπω να περπατάς στο σκοινί του θανάτου. Το θέαμα αυτό με σκοτώ-νει. Και έχω ένα κακό προαίσθημα.

Ο Μπρουνέτι γέλασε. Ήταν άρ-αβωνιασμένος με την νέα αυτή, ή οποία εργαζόταν στο ιπποδρόμιο και και κείνη ως ακροβάτης. Κι' ευρίσκε τους φόβους της άδικαιολογήτους.

Η Μπέττυ—έτσι λεγόταν ή άραβωνιαστική του—τον κύτταξε για μία στιγμή και του ζήτησε να της υποσχεθί ότι θα της έ-κανε μία χάρη. Κι' όταν εκείνος της υποσέθηκε.

—Ναρθής να πάμε στο μέντιουμ Στήν Μαντάμ Άστρα, του είπε.

—Πώς; Έκαμε ο Μπρουνέτι. Νά πάω ν' ακούσω τις κουταμά-ρες αυτής της αγριόγατας; Τα πιστεύεις εσύ αυτά;

—Γιστί όχι. Μπρίλ; Κι' αν υποτεθί ότι σου πη κάτι θα σε φοβήση αυτό;

Ο Μπρουνέτι γέλασε πάλι και για νό διαλύση μία για πάντα τους φόβους της της υποσέθηκε αυτή την επίσκεψη.

Το άλλο πρωί, το έρωτευμένο ζευγάρι των ακροβατών έπιασε πτήσαν το γνωστό αλλά μυστηριώδες σπίτι της Στέλλας Άστρα. Η ήλικιωμένη γυναίκα ήρωσε τα κουρασμένα μάτια της μόλις μπήκαν στο ιδιαίτερό της δωμάτιο και τους είπε:

—Α ήρθατε; Σας περίμενα

Ο Μπρουνέτι στά λόγια της αυτά απόρησε και γύρισε και κύ-ταξε γεμάτος υποψίες την άραβωνιαστική του.

—Καθίστε, κύριε, συνέχισε σε σοβαρό τόνο ή μάγισσα, και δόστε μου να κυτάξω τις γραμμές των χειρών σας.

Ο Μπρουνέτι υπήκουσε μηχανικά, ενώ ή Μαντάμ Άστρα κυ-τάζοντάς το, έπεσε σ' ένα λήθαργο κι' άρχισε να ψελλίζει:

—Βλέπω... σκοτάδι να το σπαθίζουν μερικά έντονα φώτα... Τρέχει κόσμος, φωνές, φασαρία, κακό. Ψηλά επάνω, κάτι φωτεινά γράμματα σχηματίζουν τη φράση: «Τσίρκο»... Κάτω, άκίνητος, τσακισμένος είναι ένας άνθρωπος. Από πάνω του σκύβουν και τον κυττάζουν με φρίκη... Δεν μπορώ να δώ το πρόσωπό του, όχι! όχι! Δεν θέλω, δεν επιθυμώ να το ιδώ! Είναι το πρόσωπο ενός νεκρού.

Η Μπέττυ δεν κρατήθηκε. Τραβώντας τα χέρια του άγαπη-μένου της τα έσφιξε στις παλάμες της με φρίκη, και τον κύτταξε μ' ένα παραπονετικό βλέμμα. Ο Μπρουνέτι σηκώθηκε και την άγκάλιασε. Και οι δυο τους ήσαν πελιδνοί.

Ο Μπρουνέτι στα λόγια αυτά της μάγισσας απόρησε.

και ένοιωθε μία νευρική ότητα. Συγκέντρωσε τις δυνάμεις του και κρατώντας οριζόντια και γερά το κοντάρι διέτρεξε με ταχύτητα το σκοινί.

Η Μπέττυ με τα μάτια σκοτισμένα από έναν κρυφό τρόμο και την καρδιά φουσκωμένη έτοιμη να σπάση απ' την αγωνία, πα-ρακολουθούσε κάθε κίνησή του.

—Αραγε θα γλυτώση απ' το σκληρό τέλος που του προμάν-τεψε ή μάγισσα;

—Αλλά και ο ίδιος δεν ήταν σε καλλίτερη ψυχική κατάσταση. Το βαδισμό του δεν ήταν σταθερό.

—Καταραμένη γυναίκα! βρυχήθηκε μόλις ήδησε στην άρέ-να. Μ' έκανες να τρέμω σαν μικρό παιδί!

Από εκείνο το βράδυ ο σινιόρ Μπρουνέτι διέκοψε την εμφά-νισή του, και ευτυχισμένος, το άλλο πρωί έβγαине με την Μπέττυ από την εκκλησία όπου έτέλεσαν τους γάμους τους. Χαιρέτησαν φίλους και συγγενείς, μπήκαν σ' ένα ταξι κι' έφθασαν στο στα-θμό. Το τραίνο σφύριζε εκείνη τη στιγμή. Είχαν καθυστερήσει και πρώτος ο Μπρουνέτι διέσχισε τον δρόμο για να προλάβη να βγάλη εισιτήρια. Δεν πρόσεξε όμως ένα αυτοκίνητο που έρχόταν κατ' επάνω του με ταχύτητα.

—Α!...α! έκαμε ή Μπέττυ και λιποθύμησε.

Δεν ένοιωσε κανένα πόνο! Μόνο μία ζαλάδα, και ένα μαύρο κύτταζοντας ψηλά. Άκουγε φωνές, φασαρία κακό. Και διέκρινε τους προβολείς του αυτοκινήτου να σπαθίζουν το σκοτάδι. Ξεχώ-ρισε μεταξύ των άλλων προσώπων, και το πρόσωπο της Μπέττυ που ήταν σκυμμένη από πάνω του, ενώ ψηλά, στην πρόσοψη του σταθμού μία φωτεινή ρεκλάμα έγραφε:

«Τσίρκο του Πικαντίλ»

ZAN MAKNTONALT
ΠΑΝΘΕΟΝ

Μόλις βγήκαν ήταν σε άσχημα χάλια και βρή-κε την ευκαιρία να του αποσπά-

ση την ποθητή ύπνοσχηση.

—Λοιπόν, τί αποφάσισες; του είπε.

—Απόψε θα κάνω την τελευταία μου εμφάνιση στο τσίρκο. Από αύ-ριο θα διακόψω το νούμερο. Θα παν-τρευτούμε Μπέττυ, και θα ήσυχάσω-με για λίγο καιρό.

—Ω! Μπρίλ! Σ' ευχαριστώ. Του είπε ξεσπώντας σε λυγμούς.

Μισή ώρα πριν άρχισή το νού-μερο ο Μπρουνέτι, ή Μπέττυ βρήκε τον διευθυντή του ιπποδρομίου και του άνήγγειλε την άμετάσρεπτη από-φασή τους να εγκαταλείψουν το τσίρ-κο, βρίσκοντας πρόσχημα ότι ο άρ-αβωνιαστικός της δεν μπορεί να περ-πατά στο σκοινί δίχως το δίχτυ ά-σφαλείας.

—Αν βάλω το δίχτυ θα μείνετε; την ρώτησε.

—Μάλιστα του άπήντησε. Μόνον ότι θα διακόψω τις εμφανίσεις μας επί ένα μήνα γιατί πρόκειται να παν-τρευτούμε.

Σε λίγο ή δρχήστρα σταμάτησε και οι Κλόουν άνήγγειλαν την έναρξη του επικινδύνου νουμέρου του Μπρου-νέτι.

Συγχρόνως, οι υπάλληλοι του ιπ-ποδρομίου άπλωναν προς γενική κα-τάπληξη των θεατών, το δίχτυ.

Ο Μπρουνέτι μόλις το είδε από ψηλά, άνέπνευσε. Τα λόγια της χει-ρομάντιδος τον είχαν έπηρεάσει και κρατώντας οριζόντια και γερά το κοντάρι διέτρεξε με ταχύτητα το σκοινί.

Η Μπέττυ με τα μάτια σκοτισμένα από έναν κρυφό τρόμο και την καρδιά φουσκωμένη έτοιμη να σπάση απ' την αγωνία, πα-ρακολουθούσε κάθε κίνησή του.

—Αραγε θα γλυτώση απ' το σκληρό τέλος που του προμάν-τεψε ή μάγισσα;

—Αλλά και ο ίδιος δεν ήταν σε καλλίτερη ψυχική κατάσταση. Το βαδισμό του δεν ήταν σταθερό.

—Καταραμένη γυναίκα! βρυχήθηκε μόλις ήδησε στην άρέ-να. Μ' έκανες να τρέμω σαν μικρό παιδί!

Από εκείνο το βράδυ ο σινιόρ Μπρουνέτι διέκοψε την εμφά-νισή του, και ευτυχισμένος, το άλλο πρωί έβγαине με την Μπέττυ από την εκκλησία όπου έτέλεσαν τους γάμους τους. Χαιρέτησαν φίλους και συγγενείς, μπήκαν σ' ένα ταξι κι' έφθασαν στο στα-θμό. Το τραίνο σφύριζε εκείνη τη στιγμή. Είχαν καθυστερήσει και πρώτος ο Μπρουνέτι διέσχισε τον δρόμο για να προλάβη να βγάλη εισιτήρια. Δεν πρόσεξε όμως ένα αυτοκίνητο που έρχόταν κατ' επάνω του με ταχύτητα.

—Α!...α! έκαμε ή Μπέττυ και λιποθύμησε.

Δεν ένοιωσε κανένα πόνο! Μόνο μία ζαλάδα, και ένα μαύρο κύτταζοντας ψηλά. Άκουγε φωνές, φασαρία κακό. Και διέκρινε τους προβολείς του αυτοκινήτου να σπαθίζουν το σκοτάδι. Ξεχώ-ρισε μεταξύ των άλλων προσώπων, και το πρόσωπο της Μπέττυ που ήταν σκυμμένη από πάνω του, ενώ ψηλά, στην πρόσοψη του σταθμού μία φωτεινή ρεκλάμα έγραφε:

«Τσίρκο του Πικαντίλ»

ZAN MAKNTONALT
ΠΑΝΘΕΟΝ

(Φωτογραφίες Μέτρο Γκόλντουν)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΜΥΡΝΑ ΛΟΥΥ

ΛΟΡΡΑΙΝ ΜΠΡΙΤΖ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΕΛΕΩΝΟΡΑ ΠΑΒΕΛ

ΠΑΝΘΕΟΝ

IZAMPELMA ZEBEL

HANΘEON

ΜΙΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΕΡΕΥΝΑ

Η Α. Μ. Ο ΥΠΟΚΟΣΜΟΣ

Τι είναι αυτός ο Υπόκοσμος;

Ένα μέρος που συναντώνται κάθε λογής κακοποιοί. Το άγτρον της άμαρτίας και της διαφθοράς.

Πιθανόν να ήταν—έδώ και 20 χρόνια όμως. Σήμερα κάθε πόλις όλου του κόσμου έχει τον υπόκοσμό της. Το σημαδευμένο εκείνο μέρος του αστυνομικού χάρτου που δείχνει την περιοχή στην οποία ζουν οι έχθροι του νόμου και της τάξεως...

Το δίχτυ αυτό απλώνεται σε όλες τις χώρες. Άνάμεσα δε στο μεγάλο υπόκοσμο του διεθνούς εγκλήματος υπάρχει ο κλάδος του «ήμικόσμου».

Ο Υπόκοσμος αποτελείται από κάθε είδους λαθρεπίους: Από εκείνους που είναι γνωστοί στην αστυνομία κι' από εκείνους που δεν είναι. Το κοινό δε μέρος στο οποίο συναντώνται οι δυο αυτοί κλάδοι είναι το έντευχτήριο του Υποκόσμου.

Ο Υπόκοσμος Νο 1

Ο Υπόκοσμος του Λονδίνου διαιρείται σε τρεις κατηγορίες. Στον υπόκοσμο Νο 1 ζουν και δρουν οι κομψοί και μορφωμένοι

κακοποιοί—άνδρες και γυναίκες—οι όποιοι διάγουν άνετη ζωή. Οι άνθρωποι αυτοί δεν έχουν καμιά έκρηξη μύησης εις βάρος τους, κι' ούτε έχουν πατήσει το κατώφλι του αστυνομικού τμήματος.

Εργάζονται για τον έαυτόν τους και για τον «Χ» (παρακάτω θα σάς πούμε ποιός είναι αυτός ο «Χ»).

Οι περισσότερες από τις γυναίκες του υπόκοσμου Νο 1, γίνηκαν μέλη του εξ αιτίας των «περιστάσεων». Σπρώχθηκαν στη «δουλειά» από αυτούς τους κακοποιούς του γλυκού νερού. Συνήθως είναι γυναίκες που έκαμαν ένα άρχικό σφάλμα, και το πληρώνουν ακριβά επαναλαμβάνοντάς το, και τούτο για να εξασφαλίσουν την εξεμύθεια εκείνων στους οποίους το είπαν!

Οι «Χ»

Ο Υπόκοσμος Νο 2 αποτελείται από κομψούς, εύθυμους και με αριστοκρατική εμφάνιση λαθροβίους, οι όποιοι διά μέσου του υπόκοσμου Νο 1 έρχονται σ' επαφή με τον υπόκοσμο Νο 3.

Η τελευταία αυτή κατηγορία του υπόκοσμου αποτελείται από το κατώτερο στρώμα των κακοποιών, τους εκτελεστές, άνδρες και γυναίκες που έχουν κάμει μία ή δυο φορές φυλακή και δεν έχουν την εξυπνάδα και την ικανότητα να αλλοιώσουν το εγκληματικό τους αρχείο.

Όλους αυτούς τους χρησιμοποιούν στις «βρωμοδουλειές» τ' ανεύθυνα και άθεατα μέλη του υπόκοσμου Νο 2 τα όποια πάλι γνωρίζονται με τον ή τους «Χ».

Οι «Χ» είναι ο μικρός και διαλεκτός κύκλος των μεγαλοπατεώνων, για τους οποίους το εγκλημα δεν έχει όρια. Οι «Χ» αναμβάνουν υποθέσεις του καλού κόσμου και τις διεκπεραιώνουν με την βοήθεια του υπόκοσμου Νο 1, 2, και 3.

Η μοντέρνα δράσις του υπόκοσμου.

Ο Υπόκοσμος της σημερινής κοινωνίας ακολουθεί και αυτός την πρόοδο της επιστήμης και της εκμεταλλεύσεως όσο μπορεί. Σας αναφέρουμε μερικά σχετικά ανέκδοτα από τη δράση του διεθνούς υπόκοσμου.

Ένας έξυπνότερος λωποδύτης είχε κατασκευάσει με ύπομονη ένα μπαστούνι, με την βοήθεια του οποίου έκλεβε εκ του ασφαλούς χαρτονομίσματα από τα διάφορα γκισσέ των ταμείων των τραπεζών.

Ίδου πώς γινόταν η επιχείρησις του προοδευτικού αυτού άπατεώνας: Την ώρα που ο ταμίας γύριζε για μία στιγμή τις πλάτες του στον λωποδύτη, εκείνος έπιεξε ένα έλατήριο στη λαβή του

μπαστουניού του. Με την πίεση του έλατηρίου η λαβή άνοιγε και από μέσα ξετυλιγόταν ένα σύρμα, ενώ ταυτοχρόνως ένας κύλινδρος έβγαине λίγα εκατοστά έξω.

Το σύρμα αυτό, καθώς ήταν πολύ λεπτό, περιστρεφόταν κατά τέτοιο τρόπο, ώστε όλα χαρτονομίσματα βρίσκονταν εκτεθειμένα, μπερδευόνταν επάνω του και κατόπιν διπλώνονταν στον κύλινδρο. Μόλις γινόταν αυτό, σύρμα, κύλινδρος και χαρτονομίσματα εξαφανίζονταν μέσα στο κοίλωμα του μπαστουνιού και ο λωποδύτης άπομακρυνόταν από το ταμείο χωρίς να προκαλέση την παραμικρή ύπόνοια.

Οι χαρτοκλέφτες.

Οι χαρτοκλέφτες υπάγονται στον υπόκοσμο Νο 2 και είναι οι πιο επικίνδυνοι τύποι.

Πέντε τέτοιοι αριστοκράτες—λωποδύτες έφθασαν τον περασμένο χρόνο στο Μόντε-Κάρλο, και μ' ένα έξυπνο τρόπο που θα σάς διηγηθούμε παρακάτω έκλεψαν στα χαρτιά 60.000 λίρες και άπληθον άνενόχλητοι.

Οι τέσσερες αυτοί Ίταλοι κατέλυσαν σ' ένα πολυτελέστατο ξενοδοχείο. Προσποιούνταν ότι δεν γνωρίζονταν διόλου άναμεταξύ τους. Προσεταγίστηκαν στα σχέδιά τους έναν γκρουπιέρη, στον όποιον ύποσχέθηκαν άδρη άμοιβή και το έπόμενο βράδυ της άφίξεώς τους έθεσαν σ' ένεργεια το σχέδιό τους.

Και οι τέσσερες βρισκόταν στην αίθουσα όπου παιζόταν το τραντ—εξκαράντ. Στη δεδομένη δε στιγμή ένας από τα μέλη της σπείρας ζήτησε από τον γκρουπιέρη να του αλλάξη ένα χαρτονόμισμα των 500 φράγκων. Την ώρα όμως που έπαιρνε τα ψιλά, άφησε το χέρι του επίτηδες άνοικτο και τα νομίσματα κύλησαν στο δάπεδο.

Επακολούθησε φυσικά μία μικρή ένόχλησις των παικτών.

Στο μεταξύ ένα δεύτερο μέλος της σπείρας που καθόταν πιο πέρα είχε ζητήσει από το γκαρσόνι ένα ποτήρι νερό...

Το γκαρσόνι πλησίαζε με το νερό τη στιγμή που περπατούσαν τα λεπτά του άλλου.

Με μία άδεξία τότε κίνηση, ο δεύτερος Ίταλος άναποδογύρισε τον δίσκο του γκαρσονιού, έπεσε το ποτήρι με το νερό, με το δυσάρεστο αποτέλεσμα να βρέξη τα ρούχα δυο τριών παικτών.

Η σύγχυσις τώρα επέξετάθη. Οι γυναίκες άρχισαν να κάνουν φοιχτά παράπονα, ενώ οι τρεις από τους Ίταλους προθυμαποϊήθηκαν να στεγνώσουν τα βρεγμένα ρούχα των παικτών με τα μαντήλια τους.

Το πρώτο μέρος του σχεδίου είχε επιτύχει γιατί στο μεταξύ αυτό, ο τέταρτος Ίταλος είχε πασάρει στον γκρουπιέρη άπαρτήρητος μία δική του τραπούλα σημαδευμένη.

Το αποτέλεσμα αυτής της άλλαγής των χαρτιών, ήταν η καταπληκτική τύχη των τεσσάρων άπατεώνων, οι όποιοι για να μην προκαλέσουν την ύπόνοια κανενός φρόντιζαν να χάνουν τα κερδισμένα εκ περιτροπής όμως. Δηλαδή από την στέπη του ενός πήγαιναν στην τσέπη του άλλου.

Τελικώς τσέπωσαν 60.000 λίρες.

Η τελευταία κατηγορία

Οι κακοποιοί που ανήκουν στην τελευταία κατηγορία του υπόκοσμου δεν έχουν τίποτε το πρωτότυπο στη δράση των. Άνθρωποι της τελευταίας κοινωνικής ύποστάθης, άποβράσματα των κατέρχων και των φυλακών εργάζονται με τις παλιές εγκληματικές μεθόδους είτε για λογαριασμό τους είτε για λογαριασμό των άνωτέρων κατηγοριών.

Ο ένας Ίταλος άναποδογύρισε το δίσκο του γκαρσονιού

Η ΘΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΑΡΕΝΤΑΛ

(ΧΡΥΣΟΥΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ)

(Συνέχεια)

Τρεις φορές καταστράφηκα, και τρεις φορές ξανάκανα την περιουσίαν μου! Το κεφάλι στέκει καλά! Είμαι πεσμένος, θα ξανασηκωθώ.

— Και αν δεν σάς αφήσουν ελεύθερον; — Αν σάς συλλάβουν; — Θα είμαι άποψις στο "Εξ-λά-Σαπέλ". Απ' εκεί θα διαπραγματευθώ με τους μετόχους της Παγκοσμίου Πίσσεως! "Ερχεσθε μαζί μου;

— "Οχι! απήντησε ο Σέργιος.
— "Εχετε λάθος! Το χοήμα είναι καπιταλιστικό! Σέξιν μη-νες θα είμαστε πλουσιώτεροι, τόνον όσον δεν είμαστε ποτέ! "Αλλά έπειδή είσθε άποφασισμένος σάς δίνω μία συμβουλή που αξίζει όσον και το χοήμα που χάσαμε. "Εξομολογηθήτε στην γυναίκα σας! Αυτή θα σάς βγάλει από την δύσκολη κατάσταση.
"Ο χρηματιστής έδωσε το χέρι στον Σέργιον, άλλ' εκείνος δεν το έπιασε.

— "Υπερηφάνεια; έμουρμούρισε ο Χερτζόκ. "Αλλως τε έχει το δικαίωμα. Αυτός πληρώνει.

Χωρίς να προσθέσει λέη ο πρίγκηψ βγήκε.
Την ίδια ώρα ή κ. Ντεσβαρέν έπερίμενε τον Μαρεντάλ, ο ό-ποιος έπέστρεφεν από το σπίτι του Καϊρόλ! Δεν μπόρεσε να τον ιδή! "Ο τραπέζιτης είχε κλεισθή στο γραφείον του όπου είργασθη όλην την νύκτα! Πρόσθεσε δέ ο Μαρεντάλ, έπειδή έ-μάνεψε την ένδόμυχο σκέψη της Πατρόνας, ότι τίποτε το άνώμα-λο δεν φαίνεται να συνέβη στο σπίτι του Καϊρόλ.

Την ίδια στιγμή παρουσιάζετο και ο τραπέζιτης.
Με την πρώτη ματιά ή Πατρόνα άντελήφθη τις καταστροφές τις όποιες είχε κάνει ή τρομερή νύκτα στο χαρκτηριστικά του δυστυχισμένου συζύγου. Δεν ήταν τώρα παρά ή σκιά του έαυτού του.
— "Ε! λοιπόν; είπεν εκείνη.

— Τίποτε!
— Δεν ήλθε;
— "Ηλθε! "Εγώ ήμουν εκείνος που δεν είχα την ενεργητι-κότητα που χρειαζότανε για να τον σκοτώσω! "Επίστευα ότι ήταν εύκολότερο να γίνει φονιάς! Και σεις; Δεν είναι έτσι;
— Καϊρόλ! φώναξε ή Πατρόνα ταραγμένη, γιατί τόσο καλά την είχε έννοήσει εκείνος του όποιου είχε ότλίσει το χέρι.

— Και όμως, ή περιστασις ήταν ώραία! Σκεφθήτε! Τους βοήκα μαζί, τον έναν κοντά στον άλλον, μέσα στο σπίτι μου! "Ο Νόμος μου έδινε, αν όχι το δικαίωμα να τους σκοτώσω, τουλάχιστον μία έξαιρετη δικαιογυία αν τους έσκότωνα "Ε! λοιπόν, σ' αυτή την άποφασιστική στιγμή μου έλειψε ή καρδιά!

— Και τώρα τί θα κάνετε;
— Θα κυττάζω να τον ξεφορτωθώ με άλλον τρόπον μ' ένα τέτοιο τρόπο που να τους χωρίσω για πάντα!
— Και πώς;
— Θα τον αναγκάσω να εξαφανισθή!

— Και αν άρνηθί;
— Θα τον στείλω στο κακουργιοδικείον!
— Σεις;
— Ναί, έγώ!
— Δυστυχισμένε! και ή κόρη μου; Σκέπτεσθε καλά αυτό που λέ-τε; "Ατιμάζετε έμένα και τους δικούς μου!
— Δεν ατιμάσθηκα λοιπόν έγώ; "Ο γαμπρός σας είναι ένας ληστής, που έμόλυνε το σπίτι μου, που εξέβιασε το ταμείο μου.

— "Ενας έντιμος άνθρωπος δεν άμύνεται με τις μεθόδους που χρησιμοποιείτε σεις;
— "Ενας τίμιος άνθρωπος άμύνεται όπως μπορεί! "Εγώ εί-μαι χρηματιστής! Το χοήμα, αυτό είναι το όπλον μου! "Ο πρίγκηψ μ' έκλεψε! Θα φροντίσω να καταδικασθί ως κλέφτης!

— "Εκάνετε τους λογαριασμούς σας; Θα πληρώσω έγώ.
— Θα μου πληρώσετε και την χαμένη μου εύτυχία; Μη-πως δεν θα προτιμούσα να είμαι καταστραμμένος τώρα παρά

προδομένος; Δεν μπορείτε να έπανορθώσετε το κακό που μου έκανε! Και έπειδή υποφέρω τόσο πολύ, πρέπει να έκδικηθώ!
— "Α! άνόητος που είσθε! Δεν κυτλάτε τον ένοχον, κυτπά-τε τους άθώους! "Όταν ή κόρη μου και έγώ θα βρισκόμαστε, σέ άπελπισία, θα είσθε τότε, λιγώτερο δυστυχής; "Η περι-φρόνησις, θα σ' έξυψώσει. "Η έκδίκησις θα σέ υποβιάσει.

— "Ας με κρίνουν όπως θέλουν! Φροντίζω μόνον για τον έαυτόν μου! "Η ιδέα ότι ή γυναίκα αυτή έχει κάποιον άλλον, με κάνει τρελλό! "Επρεπε να την μισώ! και όμως αν θέλη να ξαναγυρίσει κοντά μου, θα την συγχωρήσω! Είναι προσβλητικό, το καταλαβαίνω, αλλά είναι δυνατότερο από την θέλησί μου! Την λα ρεύω.

— Και αν εκείνη ήθελε να φύγη μαζί του; έσκέφθη ή Πα-τρόνα! Και ή ιδέα της δυο υιών της κόρης της που θα έμενε μόνη και εγκαταλελειμένη από τον Σέργιο την έτρόμαξε.

— "Όποτε λοιπόν, είπε, μάταια άπευθύνουμαι προς σάς; Λησμο-νώ ότι ή ύφηξα για σάς μία φίλη όφωσιωμένη; Την περιουσίαν σας έγώ την άρχισα! Σέ μένα χωροστάε, ότι είσθε σήμερα, "Αλλ' όχι! Δεν θα λησμονήσετε το παρελθόν! Φανήτε γεν-ναίόφρων, και δίκαιος. Σώστε μας.

"Ο Καϊρόλ έμεινε άπαθής!
— Βλέπετε σέ ποιό βαθμό καταπτώσεως πρέπει να έχω φθά-ση για να μην ύπ χωρώ στίς παρσκήσεις σας. Φιλία, εύγνωμο-σύνη, γενναϊοδωρία, όλα τα καλά αισθήματα που είχα, τα κατε-βρόχθισε ο βδελυρός αυτός έρωτας! Δεν υπάρχει τίποτε άλλο μέ-σα μου, παρά ή γυναίκα αυτή! Γι' αυτήν τα λησμονώ όλα. τα-πεινώνομαι. Και το τρομερώτερο είναι ότι τα έννοώ όλα αυτά και όμως δεν μπορώ να κόνω τίποτε άλλο.

— Δυστυχισμένε!
— Ναί! πολύ δυστυχισμένος.
"Η κ. Ντεσβαρέν τον έλλησισε και ήρεμα, βάζοντας, το χέρι της στον ώμο του είπε:
— Καϊρόλ! κλαίτε; Τότε δέχεσθε;
"Ο τραπέζιτης σηκώθηκε με μία βίαια κίνηση.
— "Οχι! "Η άπόφασίς μου είναι άνέκκλητη! Θέλω να βά-λω μεταξύν της "Ιωάννας και εκείνου έναν κόσμον δλόκληρον. "Αν άπόψε, δεν έχει φύγει, θα υποβάλλω την μύνησί μου στον Εισαγγελέα.

"Εχαιρέτησε και μ' ένα βαρύ βήμα βγήκε.
Και ή κ. Ντεσβαρέν έμεινε μόνη.
"Όποτε έτσι λοιπόν; "Όλα είχαν τελειώσει; Κι' ή μεγάλη έ-κτειν εύτυχία, αυτή ή έκτίμησις του οίκου της, που ήταν έργον της, γκαμνίζονταν σέ μία στιγμή. Και αυτή ή κόρη της θα μπο-ρούσε να της φύγη ακολουθώντας σέ ξένες χώρες, τον περιπλα-νόμενον άνδρα που αγαπούσε.
"Η σκέψις αυτή την εξαγόρωνε και κοκκινίζοντας έσκέπτετο.
— Αυτό δεν θα γίνη!

"Η πόρτα άνοιξε και μπήκε ο Μαρεντάλ συγκινημένος και ταραγμένος! Της είπε ότι ή Παγκόμιος Πίσσις είχε κλεισθή, σφραγισθή και έφρουρείτο! Αυτό, γιατί κάποιος σύμβουλος είχε υποβάλλει μήνυον έναντίον του Χερτζόκ! "Όποτε τα γεγονότα έ-ξελίσσοντο ταχύτερον από τις προβλέψεις της. Θα συνελάμβαναν λοιπόν τον πρίγκηπα σπίτι της; "Ο οίκος Ντεσβαρέν, ο ό-ποιος ποτέ δεν είχε δυσφημισθί θα δεχότανε τώρα τους κλητή-ρας και τους άστυνομικούς;

"Η Πατρόνα στη δύσκολη αυτή στιγμή έγινε πάλι ή ίδια. Με-τεμορφώθη. Και προχώρησε προς την πόρτα.
— Πού πηγαίνετε κυρία μου; ρώτησε με άνησυχία ο Μαρεντάλ.

— Νά κανονίσω τους λογαριασμούς μου με τον πρίγκηπα! Και άνέβη στο διαμέρισμα του γαμπρού της.

XXII

"Ο Σέργιος όταν άφησε τον Χερτζόκ, κατευθύνθη προς το σπίτι του. Είχε έπιβραδύνει την έπιστορόφην του όσον μπόρεσε

ΠΑΝΘΕΟΝ

περισσότερο. "Ηταν άπόφασισμένος ν' άψηφήση την ύποδοχην που τον έπερίμενε. Δεν ήταν πιά ο υπερήφαλος! "Ενοιωθε τσακι-σμένον τον έγωισμό του. Μόνη ή κ. Ντεσβαρέν είχε την δύνα-μη να τον κρατήση στα πόδια του! Και άνανδρος στην δυστυ-χίαν, όπως ήταν αυθάδης στην εύτυχίαν, δεχότανε προκαταβολι-κά τις ταπεινώσεις που θα άρεσαν στην Πατρόνα να του έπι-βάλη, θα τα δεχότανε όλα, άρκει εκείνη να τον έκάλυπτε με την προστασία της.

Φοβότανε! Δεν ήξερε έως που τον είχε παρασύρει ο Χερτζόκ. "Αναπολούσε τα τελευταία του λόγια: "Εξομολογηθήτε στην γυ-ναίκα σας! Αυτή θα σάς σώση από την ύπόθεσιν αυτήν". "Αντε-λήφθη όλην την σημασίαν των, και άπεφάσισε ν' ακολουθήση την συμβουλήν αυτήν! "Η Μισελίν τον αγαπούσε! "Όταν άπευθυνό-τανε στην καρδιά της, όσονδήποτε πληγωμένη και αν ήταν, θα την έκανε σύμμοχον και ήξερε πρό πολλού καιρού ότι ή κ. Ντε-σβαρέν δεν άνθίστατο στην κόρη της.

Μπήκε σπίτι του! "Αλλάξε κοστούμι, και κυττάχτηκε στον κα-θρέφτη! Είδε τα άλλωιωμένα χα-ρακτηριστικά του κι' έτρόμαξε. "Η όμορφοιά του, το όπλον του, δεν ήταν πλέον άπρόσβλητο και αν δεν άρεσε πιά τί θα γινότανε; Και σαν μεγάλος ήθοποιός που έπρό-κειτο να παίξη το μέρος του, περι-ποιήθηκε το πρόσωπόν του. Τέλος έπήγε στο δωμάτιο της Μισελίν.

"Η νεαρή γυναίκα ήταν όρθια. "Όταν είδε τον Σέργιον να μπαίνει δεν μπόρεσε να κρατήση μία κίνη-σιν! "Από πολλόν καιρό ο άνδρας της την είχε στερήσει των τρυφε-ρών επισκέψεων! "Η παρουσία στο δωμάτιό της εκείνον τον όποιον ά-γαπούσε της έπροξένισε μίαν μυστι-κή χαρά. Και προχωρώντας προς τον σύζυγον της με ένα μειδίωμα του έδωσε το χέρι.

"Ο Σέργιος την έτράβηξε ήρεμα κι' έφίλησε τα μαλλιά της!
— "Από τώρα έσχωκώθης, αγα-πητό μου παιδί; είπε με τρυφε-ρότητα.
— Δεν κοιμήθηκα σχεδόν καθό-λου! "Ημουν άνήσυχη.
— "Σας έπερίμενα ένα μέρος της νύκτας. Σας άφηκα χθές βράδυ χωρίς να σάς πώ αντίο. "Ηταν ή πρώτη φορά που συνέβαινε. "Ηθε-λα να σάς ζητήσω συγγνώμην. "Αλ-λά γυρίσατε πάρα πολύ άργά.

— Μισελίν, έγώ είμαι ο άχαρι-στος! διέκοψεν ο Πανίν, κάνοντάς την να καθίση κοντά του. "Εγώ εί-μαι εκείνος που πρέπει να σάς πα-ρακαλέσω να φανήτε έπιεικής.

— Σέργιε! για τον Θεό! όλα λησμονήθηκαν! Δεν ήθελα να σάς κατηγορήσω! Σας άγατώ τόσο!

Μία άκτίνα χαράς είχε φωτί-σει το πρόσωπο της Μισελίν και δάκρυα έγέμιζαν τα μάτια της.
— Κλαίτε! είπε ο Πανίν. "Α! τώρα που σάς βλέπω να κλαίτε,

καταλαβαίνω τη σοβαρότητα των λαθών μου. Τώρα βλέπω πόσο είσθε άξία κάθε σεβασμού και κάθε τρυφερότητος. Κρίνω τον έ-αυτόν μου άνάξιον και να γονατίσω μπροστά σας, για να σάς πώ όλην λυπούμαι για τις άνησυχίες που σάς έπροξένισα και ότι ή μόνη μου έπιθυμία θα ήταν να μπορούσα να σάς κάνω να λη-σμονήσετε.

— "Ω! Μίλησε! μίλησε φώναξε ή Μισελίν γεμάτη χαρά, Ποιά εύχαρίστησις να σέ άκούω να λές αυτά τα λόγια, τα τόσον τρυφερά, τα τόσο γλυκά! Πόσο με μεθαί το να σέ πιστεύω. "Αν έχης άνησυχίες, στενοχώριες, έμπιστεύσου τις σέ μένα. Σέργιε, ότι θα πέθαινα για να σου άρέσω. Ποιός θα μπορούσε να μου αντι-σταθί όταν πρόκειται για σένα;

— Δεν έχω τίποτε, Μισελίν, απήντησεν ο Σέργιος, τίποτε παρά την λύπην ότι δεν έζησα άρκετά για σάς.
— Το μέλλον δεν μάς άνήκει;

— "Ω! Μίλησε! μίλησε φώναξε ή Μισελίν γεμάτη χαρά, Ποιά εύχαρίστησις να σέ άκούω να λές αυτά τα λόγια, τα τόσο τρυφερά, τα τόσο γλυκά! Πόσο με μεθαί το να σέ πιστεύω. "Αν έχης άνησυχίες, στενοχώριες, έμπιστεύσου τις σέ μένα. Σέργιε, ότι θα πέθαινα για να σου άρέσω. Ποιός θα μπορούσε να μου αντι-σταθί όταν πρόκειται για σένα;

— Δεν έχω τίποτε, Μισελίν, απήντησεν ο Σέργιος, τίποτε παρά την λύπην ότι δεν έζησα άρκετά για σάς.
— Το μέλλον δεν μάς άνήκει;

— "Ω! Μίλησε! μίλησε φώναξε ή Μισελίν γεμάτη χαρά, Ποιά εύχαρίστησις να σέ άκούω να λές αυτά τα λόγια, τα τόσο τρυφερά, τα τόσο γλυκά! Πόσο με μεθαί το να σέ πιστεύω. "Αν έχης άνησυχίες, στενοχώριες, έμπιστεύσου τις σέ μένα. Σέργιε, ότι θα πέθαινα για να σου άρέσω. Ποιός θα μπορούσε να μου αντι-σταθί όταν πρόκειται για σένα;

ΠΑΝΘΕΟΝ

— Ποιός μπορεί να έγγηθη για το μέλλον;
— Τι παράξενα λόγια που προφέρεις! Μήπως δεν είμεθα και οί δυο νέοι; Και αν συ θέλεις, δεν υπάρχει για μάς άκόμη εύ-τυχία; "Αλλως τε, του είπε πέγοντας τον στην άγκαλιά της, είσαι τόσο καλός αυτή τη στιγμή.

"Ο Πανίν άντελήφθη ότι είχε έλθει ή στιγμή να τα είπη ό-λα! "Εκλαιγε! Προσεποιήθη τον έξαιρετικά συγκινημένον.

— "Α! το ήξερα καλά. Μου κρύβεις κάποιο πράγμα! Είσαι δυστυχής, υποφέρεις, άπειλείσαι ίσως; "Α! αν με αγαπάς πές μου την αλήθεια!

— "Ε! λοιπόν! Μάλιστα! "Απειλούμαι! "Υποφέρω! Είμαι δυστυχής! "Αλλά μην περιμένεις από μένα την όμολογία που μου ζητάς, θα κοκκινίza πολύ αν σου την έκανα! Και δεν υπάρ-χει να βγώ από αυτήν την κατάστασιν... παρό ένας τρόπος ο τε-λευταίος του όπολου θα κάνω χρυσή!

— Σέργιε! Θέλεις να σκοτωθής; φώναξε ή Μισελίν άπελπι-σμένη από την χειρονομία που έκανε ο Πανίν. Και έγώ τί θ' ά-

πογίνω τότε; "Αλλά, Θεέ μου, τι εί-ναι αυτό το τόσο δύσκολο να το πής; Και από ποιόν να το ζη-τήσω;

— "Από την μητέρα σου;
— "Από την... μητέρα μου; Καλά πηγαίνω σ' αυτήν. "Ω! μη φοβά-σαι τίποτε! Πήγαινε! θα μωρεσω να σέ υπερασπισθώ. Για να σέ κυ-πήση, θα έπρεπε να κυτπήση έμένα πρώτα.

"Ο Σέργιος άνοιξε την άγκαλιά του στην Μισελίν και με ένα φιλή ο υποκριτής κατώρθωσε να δώση ένα άδάμαστο κουρτίγιο σέ εκείνην στην όποιαν άνάθετε την σωτηρί-αν του.

— Περιμένετε με έδω!
Και άφοϋ πέρασε το μικρό σα-λόνι ή νεαρή γυναίκα πήγε στο κα-πνιστήριο.

"Εσταμάτησε μία στιγμή άσθμαί-νοντας, πνιγμένη από την συγκίνη-σιν! Είχε φθάσει επί τέλους ή ή-μέρα που τόσο έπερίμενε.

"Ο Σέργιος έγύριζε! "Αλλά ά-κουσε ένα έλαφρό κτύπημα στην πόρτα.

"Εκπληκτη άνοιξε και ξαφνικά υπεχώρησε αφήνοντας μία αναφώ-νηση! Μία γυναίκα, της όποιος ο μαύρος πυκνός πέπλος της έκρυβε το πρόσωπο, βρισκόταν μπρο-στά της.

"Όταν είδε την Μισελίν, ή γυναι-κα θέλησε να υποχωρήση και να φύγη! "Αλλά παραφευθείσα από τη ζήλεια ή Μισελίν, την άρπαξε ά-πό το χέρι, την τράβηξε με μία κί-νησιν άπότομην, της έβγαλε τον πέ-πλο και αναγνωρίζοντας αυτήν έβγα-λε μία φωνή.

— "Η "Ιωάννα!
"Η κ. Καϊρόλ έπροχώρησε προς την Μισελίν και της άπλωσε το χέ-ρι έκτεντικά.

— Μισελίν... μην ύποθέσης... έρχομαι...
— Πάυσε! φώναξε εκείνη! μη λές, ψέματα. Το ξέρω όλα! Είσαι ή έρωμένη του άνδρός μου.
Συντομμένη από ένα τέτοιο κτύπημα ή "Ιωάννα έκρυψε το πρόσωπό της στα χέρια της με λυγμούς.

— "Ω! Θεέ μου!
— Πρέπει άσφαλώς να είσαι άναιδής, επανέλαβε ή Μισελίν της όποιος ή φωνή έδυνάμωσε κι' έγινε μανιώδης, για να έλθης να τον ζητήσης έως έδω, στο σπίτι μου, σχεδόν στην άγκα-λιά μου.

"Η "Ιωάννα άνωρθώθηκε και κοκκινίζοντας από ντροπή και θλίψιν.
— "Α! μην πιστεύης, είπε, ότι είναι ο έρως, αυτός που με φέρ-νει έδω...

(Ακολουθεί)

Μία γυναίκα της όποιος ο μαύρος πυκνός πέπλος της έκρυβε το πρόσωπο, βρισκόταν έμπρός της.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΓΚΑΡΥ ΚΟΥΠΕΡ Ο ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ ΠΟΥ ΑΔΙΑΦΟΡΕΙ ΓΙΑ ΟΛΑ

Το 1927 σ' ένα από τα πολλά στούντιο της Παραμάουντ στο Χόλλυγουντ γυριζόταν ένα φιλμ στο όποιο και η ίδια η εταιρία δεν έδωσε μεγάλη σημασία, ένα από τα περιπετειώδη εκείνα φιλμ που γίνονται για κερδοσκοπικούς μονάχα λόγους. Τίτλος του ήταν «Η λεγεών των καταδικασμένων και πρωταγωνιστής: ο Γκάρυ Κούπερ και η Φαίη Ρουαίβ δυο ήθοιοι πρωτόβαλτοι στο κινηματογραφικό στερέωμα. Μά όπως είπαμε, η εταιρία δεν είχε πάρει στα σοβαρά αυτή την ταινία. Γιατί, λοιπόν, να σκληρώσει δυο ονομαμαστους «σάτ» που θα μπορούσε να τους χρησιμοποιήσει σ' ένα καλλίτερο φιλμ, με περισσότερες αξιώσεις! Ωστόσο, όλοι μέσα στο στούντιο είχαν προσέξει τον Γκάρυ Κούπερ. Ο παράξενος αυτός τύπος τους σκανδαλίζει έπειδή ήταν σκοτεινός και αινιγματικός. Τό μόνο που ήξεραν γι' αυτόν ήταν, ότι είχε παίξει πρό καιρούς σ' ένα δυο φιλμ «κάου μπούτς» τα όποια όμως περάσαν απαρατήρητα στο Χόλλυγουντ και στη Νέα Υόρκη. Παρ' όλα αυτά, οι ήθοιοι και οι μηχανικοί κύταξαν με θαυμασμό και με άπλοστο συναίσθημα τρόμου τον πανύψηλο και λιγνό Γκάρυ.

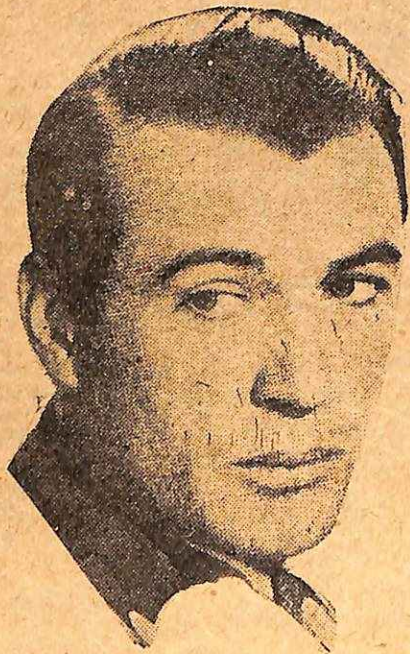
Τι περίεργος άνθρωπος αλήθεια! Καθότανε σ'ε μια γωνιά αμίλητος και κατσουφιασμένος, χωρίς να παίρνει μέρος στις συζητήσεις των συναδέλφων του. Τού κάκου προσπαθούσαν οι διάφορες νεαρές γκέρις να τραβήξουν την προσοχή του μελαγχολικού αυτού παλληκαριού. Έκείνος φαινόταν σαν να μην εύρισκε σ'ε καμιάν απ' αυτές τίποτε το ξεχωριστό, κάτι που ν' αξίζει τον κόπο να τραβήξει την προσοχή του. Όλα του όμως σκανδαλίζουν τις γυναίκες: το κοκκαλιάρικο σώμα του, οι πλατειοί ώμοι του, τα μακρυνά, άτελειωτα πόδια του, το μακρουλό κουρασμένο πρόσωπό του, η θλίψη που φανερώταν τ'α καστανά του μάτια και οι δυο βαθυές ρυτίδες που άρχιζαν από τη μύτη και κατέληγαν στο στόμα του...

Όταν ήρθε η σειρά του Κούπερ να παίξει, σηκώθηκε τεμπέλικα και προχώρησε με βραδυ βράδια στη μέση του στούντιο. Άκουσε τις οδηγίες του σκηνοθέτου με μεγάλη προσοχή κι' έκαμε το ρόλο του με ακρίβεια και ευσυνειδησία... Και αφού τελείωσε η εργασία του, έπηγε στο καμαρίνι του, άλλαξε κι' έφυγε από το στούντιο χωρίς να χαιρετήσει, χωρίς να γυρίσει να κοιτάξει κανένα συνάδελφό του.... Οι άλλοι ήθοιοι αλληλοκυτταζόνταν κατ'απληκτοί!

Υστερα από δύο μήνες, η ταινία είχε τελειώσει. Ο Γκάρυ Κούπερ όμως δεν πήγε να παρακολουθήσει την προβολή του έργου του—του πρώτου του φιλμ που είχε δωδεκάημερο μερικές αξιώσεις. Και όταν οι συνάδελφοί του τον συνεχάρωντο για την επιτυχία του, εκείνος ανασήκωνε περιφρονητικά τους ώμους, χωρίς να λαμβάνει τον κόπο να τους πη ευχαριστώ... Την μεγαλύτερη όμως κατάπληξη δοκίμασε ένας δημοσιογράφος, ο οποίος έτρεξε να του πάρη συνέντευξη. Νόμιζε ότι ο Κούπερ θα του έκανε θερμή υποδοχή και ότι θα τον παρακαλούσε μάλιστα να γράφη κολοκυτικά γι' αυτόν και να τον υποστηρίξει στα πρώτα του βήματα.

Μά ο Γκάρυ άρνήθηκε να τον δεχθί!... Τον ειδοποίησε με τον ύπνρητό του ότι δεν έχει όρεξη για συζήτηση!

Κι' έτσι εδημιουργήθη το αίνιγμα Γκάρυ Κούπερ, που εξακολουθεί ν' απασχολεί όλους τους θαυμαστές του συμπαθητικού αυτού ήθοιοιού. Από το 1929 ως σήμερα, ο Γκάρυ έπαιξε σ'ε πολλά φιλμ και έγινε ένας άστερας πρώτου μεγέθους. Ο τύπος του μπλάζε λεγεωναρίου που διέπλεσε στο «Μαρόκο» δίπλα στην Μάρλεν Ντήτριχ, φθάνει για να του δώσει μια περιβλεπτή θέση στην ιστορία του κινηματογράφου. Ο Γκάρυ όμως, δεν άλλαξε καθόλου. Δεν τον

Ο Γκάρυ Κούπερ

μέθυσαν ή δόξα και η επιτυχία... Πολλοί θυμολογούν δημιουργία γύρω από την παράξενη αυτή προσωπικότητα. Μά ο Γκάρυ δεν φρόντισε ποτέ να διαψεύσει αυτές τις διαδόσεις. Τις άκουσε με ένα περιφρονητικό χαμόγελο στα χείλη. Η ψυχή και το πνεύμα του φαίνονται γυρισμένα αλλού, μακριά απ' το Χόλλυγουντ... «Τι σως σ'ε» απέρριψε κήματα του πατέρα του, στα κοπάδια των άλογων, ανάμεσα στα όποια έχει μεγαλώσει. Τά βαρείαι και μελαγχολικά μάτια του φαίνονται σαν ν' αντικρίζουν πάντοτε απέραντες εκτάσεις...

Ο Κούπερ, παρ' όλη τη δόξα που γνώρισε εξακολουθεί να είναι σεμνός και ντροπαλός. Αυτό όμως δεν τον εμποδίζει να είναι δικός του όλες τις γυναίκες του Χόλλυγουντ, αφού εκείνες έρχονται και πέφτουν μόνες στην αγκαλιά του.

Δεν παίξει χαρτιά, δεν πίνει, δεν ξενυχτά και είναι αποφασισμένος να μην παντρευτεί ποτέ στη ζωή του.

Η Κλάρα Μπούου και η Λούπε Βελές είχαν ξετρελλαθεί μαζί του. Έκείνος τις αγάπησε για λίγο καιρό—από υπερβολική συγκινητικότητα και φροτικές με τον έρωτά τους, τις απέμακρυνε από κοντά του... Δεν ήθελε, βλέπετε, να χάσει την ελευθερία του.

Φαίνεται ότι η Λούπε Βελές, η διαβόλεμένη αυτή Μεξικανίς, τον έκανε πολύ δυστυχισμένο με τα νεύρα και τους θυμούς της, με την άδικαιολόγητη ζήλεια της. Κι' έπειδή ο Γκάρυ Κούπερ δεν είναι από τους ανθρώπους εκείνους που αφήνουν να τους πάρουν τον αέρα, φαντάζεσθε τι σκληρές εδημιουργούντο μεταξύ τους. Οι θυελλώδεις έρωτες του Κούπερ και της Λούπε θα παραμείνουν ιστορικοί στο χρονικό του Χόλλυγουντ. Πολλοί λένουν ότι ο Γκάρυ Κούπερ, ο άνθρωπος που δεν φοβήθηκε τίποτε στη ζωή του—παρ' όλη την σκληρότητά του, έχει τεραστία μυϊκή δύναμη και είναι, μαζί με τον Τζωρτζ Μάκφοντ ένας από τους πιο χειροδύναμους καλλιτέχνες του Χόλλυγουντ—τα χρειάστηκε κυριολεκτικά από... τα νεύρα της Λούπε κι' ότι πολλές φορές άντελλε φτάνει τις παλάμες της να καίνε στα μάγουλά του...

Αυτή όμως είναι μία φήμη ή όποια παραμένει ανεξακρίβωτη. Το γεγονός είναι ότι ένα φορά το πρωί ο Γκάρυ και η Λούπε χωρίσαν για πάντα κι' από τότε ο ένας γίνεται έξω φρενών όταν ακούη το όνομα του άλλου...

Ψιθυρίζεται τώρα ότι μία ώρα το πρωί και πλουσιωτάτη Αμερικανίς πολιορκεί στενά τον καλλιτέχνη και ότι είναι πρόθυμη να τον πάρη άνδρα προσφέροντάς του τα εκατομμύρια της. Άλλα ο Γκάρυ Κούπερ κυττάζει πάντα στο άπειρο...

Την ίδια αδιαφορία που έδειξε στη διάρκεια του γυρίσματος και της προβολής της πρώτης ταινίας του, δείχνει και σήμερα για τα φιλμ του. Αδιαφορεί για τις καλλιτεχνικές με τις όποιες συνεργάζεται και μόνο με το σκηνοθέτη του ανταλλάσσει μερικά λόγια.

Τίποτε δεν μπορεί να συγκινήσει την καρδιά του. Περνάει απ' την ζωή σαν κατωικός άλλου πλανήτη, ξένος σ' αυτόν τον κόσμο.

Κανείς δεν ξέρει ποιά είναι το μυστικό της καρδιάς του. Η προσωπικότητά του είναι ένα αίνιγμα, το όποιο κανείς μέχρι σήμερα δεν κατάφερε να λύσει, γιατί ο Γκάρυ δεν έχει φίλους και αποφεύγει τ'ας εξομολογήσεις, σ'όν να φοβάται μήπως αποκαλυφθί ο έσωτερικός του κόσμος.

Και έπειδή φαίνεται σαν να μην ενδιαφέρεται για τίποτα, ούτε για τις γυναίκες ούτε για την δόξα, οι γυναίκες και η δόξα τρέχουν από πίσω του.

Ο ΟΠΕΡΑΤΕΡ
ΠΑΝΘΕΟΝ

ΤΑ ΚΩΜΙΚΟΤΡΑΓΙΚΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΘΗΡΙΑ-ΠΕΡΙΠΑΤΗΤΑΙ

Ως τώρα ξέρομε από διάφορα δημοσιεύματα πώς πιάνονται τα θηρία όταν βρίσκονται στη ζούγκλα όταν όμως δραπέτευουν από το κλουβιά των Ζωολογικών κήπων και των Ιπποδρομιών, και βρεθούν στις λεωφόρους μιας κοσμοπόλεως, τότε η σύλληψή των δεν είναι και τόσο εύκολη.

Πριν λίγα χρόνια ένας ιπποπόταμος του ζωολογικού κήπου του Λονδίνου, ανέκαλυψε ότι η πόρτα του κλουβιού του είχε άφεδη κατά λάθος άκλειδωτη. Την άνοιξε λοιπόν, βγήκε έξω... και ο διευθυντής του Ζωολογικού κήπου άρχισε να αντιμετώπιζε το πρόβλημα της σύλληψής του, όταν θυμήθηκε ότι ο «Μπόμπυ»—έτσι όνομαζόταν χαϊδευτικά ο ιπποπόταμος—γιά μία άγνωστη αίτια, άντισταθούσε τρομερά έναν από τους φύλακες.

Φωτισμένος από μία ξαφνική έμπνευση έστειλε άμέσως να τον φωνάσουν, κι' όταν ο φύλακας αυτός παρουσιάσθηκε, ο διευθυντής του άνήγγειλε ότι θα γινόταν το δόλωμα που θα παρέσυρε τον ιπποπόταμο και θα τον ώδηγούσε πίσω στο κλουβί του!

Ο φύλακας ένας εύσυνειδητος και γενναίος άνθρωπος, δέχθηκε να εκτελέσει την επικίνδυνη αυτή ύπηρεσία.

Παρουσιάστηκε μπρός στον ιπποπόταμο ο οποίος γύριζε ελεύθερος εδώ κι' εκεί μέσα στον Ζωολογικό κήπο εύτυχώς ακόμη και τρέχοντας κατόπιν επιδεικνύει κά αναψή τα αίματα του άγριου ζώου, που θυμωμένο άρχισε να τον καταδιώκει.

Κινδυνεύοντας από στιγμή σε στιγμή, ο φύλακας, να κατασπαράξη από τον διώκτη του, ώρμησε μέσα στο κλουβί και σκαρφάωσε στα κάγκελα. Ο ιπποπόταμος μπήκε κι' αυτός μέσα αλλά ήταν άργά: ο φύλακας είχε προφθάσει να βγί από την άλλη πόρτα κλειδωντάς την πίσω του, ενώ την ίδια στιγμή κάποιος άλλος συναδελφός του που παραμόνευε έκλεισε την πόρτα της εισόδου κι' έτσι ο ιπποπόταμος χωρίς να το νοιώσει βρέθηκε πάλι αιχμάλωτος.

Παρ' όλα τα προφυλακτικά μέτρα που λαμβάνονται, ωστόσο πορτομίες αποδράσεις συμβαίνουν συχνά.

Τον περασμένο χρόνο μιά δολοκλήρη γερμανική έπαρχία είχε τρομοκρατηθή από το γεγονός ότι ένας πάνθηρ είχε δραπετευσει από τον Ζωολογικό κήπο της Ζυρίχης κι' εξαφανίσθηκε στο χιονισμένα βουνά των Άλπεων.

Οι κάτοικοι της περιοχής μαζί με τις αστυνομικές αρχές άρχισαν άμέσως συστηματικές έρευνες για να βρουν και να έξοντώσουν το επικίνδυνο θηρίο, χωρίς όμως κανένα αποτέλεσμα, ώσπου ο καιρός πέρασε και το πράγμα ξεχάσθηκε.

Έξαφνα κάποια μέρα—έχαν περάσει τρεις μήνες—πολλοί χωρικοί ανέφεραν στις Αρχές ότι βρήκαν πολλά κτήνη τους κατασπαργμένα. Η καταγγελία αυτή επανέφερε στη μνήμη όλων την απόδραση και εξαφάνιση του πάνθηρος, και γενικός τρόμος κατέλαβε τους κατοίκους της περιοχής.

Με τον έρχομό του χειμῶνος το θηρίο θα εξαγριωνόταν από την πείνα και θ' άρχιζε να επιτίθεται και στους ανθρώπους!

Παρ' όλα όμως τα δραστήρια μέτρα των άρμόδιων, το καταφύγιο του μυστηριώδους πάνθηρος παρέμενε άγνωστο.

Σ' αυτό το σημείο βρισκόταν η κατάσταση όταν τις παραμονές των Χριστουγέννων ένας άπλοικός χωρικός που κατοικούσε σ' ένα δάσος πολλά χιλιόμετρα μακριά από τη Ζυρίχη, είδε να μπαίνει στη σιταποθήκη του ένα παράξενο ζώο.

Αν και δεν κατάλαβε τι είδους ζώο ήταν, εν τούτοις δειλιασμένος από το όγκωδες και καλοθερμμένο σώμα του σκέφθηκε άμέσως να το σκοτώσει για να πάρη το λαγδί του και να περάσει τον

χειμῶνα. Και χωρίς να χάσει καιρό πραγματοποίησε την απόφασή του την νύχτα και την ώρα που ο πάνθηρ κοιμόταν!

Πολλές φορές έχει τύχει να κάνουν λεοντάρια την εμφάνισή τους άπρόσκλητα στους κεντρικώτερους δρόμους του Λονδίνου τρέποντα εις φυγήν τους ξαφνιασμένους διαβάτες, και νεκρώνοντας κάθε κίνηση.

Έπειδή δ'ε αυτά τα έπεισόδια συνέβαιναν συχνά, γι' αυτό η άπτυνομία χαρακτήρισε εν των προτέρων υπεύθυνο, για κάθε ζημία που θα προκαλούσε ένα θηρίο, τον κάτοχό του.

Έπίσης και οι κάτοχοι των θηρίων, για να εξασφαλίσουν την περιουσία τους, έδουν άσφαλίζει τους ζωντανούς θησαυρούς των σ'ε διάφορες άσφαλιστικές εταιρίες για τεράστια ποσά εν περιπτώσει εξαφανισέως των.

Στην Άγγλία υπάρχουν σήμερα 400 λεοντάρια άσφαλισμένα κατ' αυτόν τον τρόπον και τ' άσφάλιστρά τους φθά νουν τις 2.000 λίρες το χρόνο.

Το μεγαλύτερο χρονικό διάστημα που διήρκεσε περίπατος λεονταριού φυγάδος ηταν έξι μέρες. Ο περιπατητής αυτός λέων άφου δραπέτευσε από τον Ζωολογικό κήπο των Παρισίων, διέσχισε τ'ας κεντρικώτερας λεωφόρους τρέποντας σ'ε άτακτο φυγή πανικόβλητους όλους τους διαβάτες που βρέθηκαν στο δρόμο του.

Έν τέλει κατέληξε σ' ένα χασάπικο όπου έφαγε ένα σφαγμένο ποσάρι και ύστερα προχώρησε στο Σηκουάνα να πιη νερό. Ο κόσμος κλεισμένος στα σπίτια του, παρακολουθούσε με τρόμο το θέαμα από τα παράθυρα.

Το θηρίο κατόπιν ένωχλήθηκε από μερικούς πυροβολισμούς και πήδησε σ'ε μιά μαούνα που βρισκόταν δεμένη στην όχθη.

Με το τράνταγμα του πηδήματος του, όμως, το σχοινί που η μαούνα ήταν δεμένη κόπηκε και άρχισε να πλέη με την κατεύθυνση του ρεύματος και με μοναδικό έπιβάτη το λεοντάρι, που παρατηρούσε γαλήνιο και σοβαρό τους Παρισινούς που ήταν συγκεντρωμένοι στην όχθη.

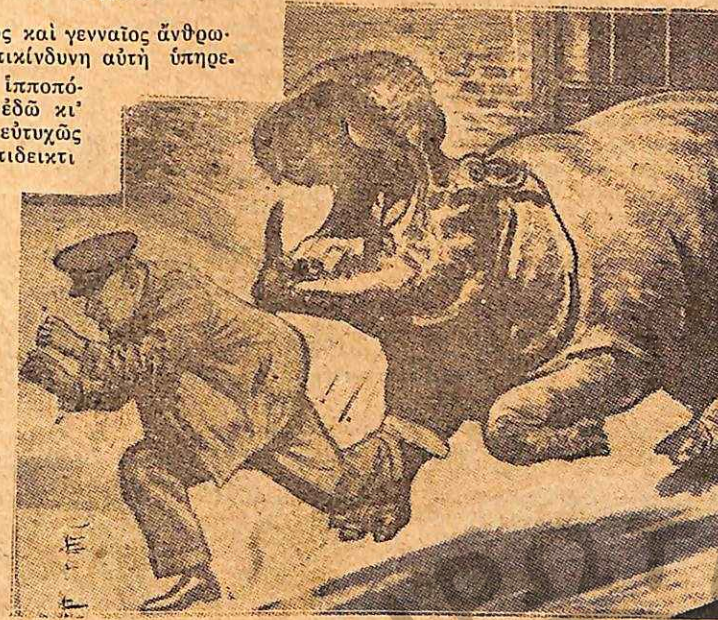
Το ταξίδι του διήρκεσε ένα 24ωρο μέχρις ότου δηλαδή προσήραξε η μαούνα σ'ε μιά έπαρχιακή πόλη όπου ο έπιβάτης της άπορτίβασθηκε με όλη του την ήσυχία για να συνεχίση τη δουλειά του.

Μπήκε σ'ε μιά εκκλησία, άπελιψε με μερικούς βρυχηθμούς τους άγιους και κατόπιν βγήκε έξω απ' την πόλη για να εμφανισθί με τ'α τέσσερες μέρες άπλωμένο στο κρεβάτι ενός έξοχικού σπιτιού, του όποιου οι κάτοικοι έλειπαν.

Έκεί η περιπέτεια του πήρε τέλος. Οι διώκται του κατώρθωσαν τ'α συλλάβουν με ένα χαλάρδυνο δύχτι και να τ'α ξαναφέρουν στο κλουβί του.

Το περίεργο χαρακτηριστικό που παρουσιάζουν τα θηρία τα όποια χωρίς να το θέλουν βρίσκονται ελεύθερα στις πόλεις, είναι, ότι το περιβάλλον τα φοβίζεται.

Τα τεράστια, γι' αυτά, σχήματα των πανυψηλών σπιτιών τα κάνουν άναποφάσιστα. Μένουν λοιπόν συσσωματωμένα και μόνον όταν άντικρύσουν κανένα δένδρο θυμούνται τη ζούγκλα και συνέχονται. Τότε όμως είναι επικίνδυνα και αλλοίμονον εις εκείνον που θα εύρεθί στον δρόμο των.

Ο ιπποπόταμος κατέδιωξε τον φύλακα...

ΧΡΕΟΣ

Νύχτα. Έξω ή θύελλα χαλά τον κόσμο : Άστραπές, βροντές, βροχή δυνατή. Η παρόχθια καλύβα είναι βυθισμένη στο σκοτάδι. Στην κούνια κοιμάται ένα παιδάκι, ενώ στο θάμπό τζάμι του παραθύρου όνειροπολεί μια γυναίκα με στεγνό πρόσωπο.

Η καλύβα τρέμει συθέμελα. Το παιδάκι ξυπνά και τρέχει φοβισμένο στη μητέρα του. Εκείνη το παίρνει στην αγκαλιά της, το φιλεί, το καθησυχάζει. Η σκοτεινιά του δωματίου, το άθλιο περιβάλλον και τα σκληρά χαρακτηριστικά της μητέρας, μαζί με το αδυνατισμένο προσωπάκι του παιδιού, όλα αυτά, μαρτυρούν ανάγλυφα, παραστατικά ένα προχωρημένο στάδιο φτώχειας.

Το παιδάκι αποκοιμείται στην αγκαλιά της και κείνη το μεταφέρει πάλι στη κούνια του. Το σκεπάζει με μιάν κουρελιασμένη κουβέρτα.

Και ό άέρας βουίζει.

Το παιδί τώρα κοιμάται και το σκοτάδι κρύβει σε αφάνεια το δράμα...

Έξαφνα ένας κύτος ακούστηκε στην πόρτα. Τρομαγμένο το βλέμμα της γυναίκας κατευθύνθηκε προς τα εκεί.

Το κτύπημα επανέληφθη. "Ιδιο, ξερό, προστακτικό.

Έτρεξε και την άνοιξε. Λίγο όμως : πέντε, δέκα πόντους. Μιά άστραπη φώτισε το άνοιγμα της, μαζί με την σιλουέτα ενός ανθρώπου που στεκόταν καμπουριασμένος απ' έξω.

— Μπορώ να περάσω για λίγα λεπτά μέσα ; ρώτησε ό άγνωστος.

Η γυναίκα μηχανικά άνοιξε περισσότερο την πόρτα, κάνοντας τόπο στον άγνωστο της νύχτας να περάσει. Κατόπιν την έκλεισε πίσω του, έπροχώρησε ψηλαπιστά στο σκοτάδι και άναψε την λάμπα. Η βραχνή άναπνοή του, άκούγονταν καθαρά κι' έδειχνε με τον ήχο της το μέρος όπου στεκόταν.

Στο θαμπόφωτο φαινότανε σωματωδέστερος. Η τρεμάμενη φλόγα της λάμπας χόρευε στο πρόσωπό του έφιαλτικές σκιές. Μόνον τα μάτια του κινιόνταν κι' άκτινοβολούσαν. Τα ρούχα του ήταν μουσκεμένα από την βροχή.

— Μένετε μόνη σ' αυτό το σπίτι ; την ρώτησε αποτόμως.

— Ναι, απάντησε εκείνη, έπειτα από έναν δισταγμό.

— Έχετε να μου δώσετε τίποτε να φάω ; Όλη την ήμέρα κλάδευα στην όχθη του ποταμού, και τα τρόφιμά μου βυθίστηκαν μαζί με την βάρκα μου.

Η γυναίκα άφησε την ματιά της να πλανηθί με συμπόνια πάνω στον έπισκέπτη της νύχτας. Ήταν δίχως καπέλλο, και ντυμένος μ' ένα άσπρο ραβδωτό κοστούμι.

— Ελπίζω ότι κάτι βρεθή να φάς, του είπε επί τέλους.

Ό άγνωστος έπεθεώρησε το δωμάτιο. Όλα του έλεγαν την θλιβερή κατάσταση, την άπέραντη την άδυσώπητη φτώχεια.

— Αλήθεια ; λέτε να βρεθί κάτι ; τραύλισε.

Η γυναίκα κούνησε το κεφάλι.

— Είμαι πολύ φτωχή, αυτό δεν το άρνούμαι. Άλλά ποτέ μου δεν έδιωξα άνθρωπο πεινασμένο, και αυτό δεν θα γίνη ούτ' άποψη.

Πήγε να του έτοιμάση να φάν ό,τι είχε.

Στο μεταξύ εκείνο, ό νυκτερινός έπισκέπτης γύριζε αδιάκοπα στο δωμάτιο, κυττάζοντας από τα παράθυρα έξω στο σκοτάδι. Στο φως κάθε άστραπής περιέφερανήσυχια την μισία του, άπ' την αύλη ως μακριά στο δάσος, μήπως τυχόν δη κανένα ξεχωρο, αλλοιώτικο φως, ή μήπως άκούση κανέναν ήχο διαφορετικό από τους ήχους της καταιγίδος.

— Το παιδάκι σας είναι αυτό ; ρώτησε έξαφνα, σταματώντας μπρος στην κούνια, και παρατηρώντας το άθωο πλάσμα που κοιμόταν ήσυχάτα. Το κατακόκκινο προσωπάκι του και τα σγουρά μαλλιά του ακούμπαν πάνω στο μαξιλάρι ενώ τόνα του χέρι κρεμόταν από την κούνια.

— Ναι, είπε ή γυναίκα, ρίχνοντας μια γρήγορη ματιά στον άνθρωπο που ήταν σκυμμένος επάνω από το κοιμισμένο παιδί της.

— Το φαί σας είναι έτοιμο, του πρόσθεσε κατόπιν.

Ό άγνωστος ξαφνιάστηκε. Κι' όταν απομακρύνθηκε από την κούνια για να πλησιάση στο στρωμένο τραπέζι έδειχνε μια άμυχανία.

Ήταν πολύ πεινασμένος, κι' αυτό δεν διέφυγε από την προσοχή της γυναίκας. Μολονότι προσπαθούσε να κρύψη την όρεξή του, όσόντος ή λαίμαργη ματιά του και ή τρεμούλα των χεριών του τον προδίδαν. Άλλως θα μπορούσε να συγκρατηθί ώστε να μην τρώη γρήγορα κι' ακατάστατα.

Η γυναίκα, δυό βήματα πιο πέρα, στεκόταν άκίνητη και τον παρακολουθούσε.

Το φως της λάμπας πούπεφτε στο πρόσωπό του, έχυνε σ' αυτό τη θλίψη του χρώματός του. Τα χέρια του ήταν ήλιοκαμμένα.

— Δεν θα καθίσετε να φάτε και σεις ; την ρώτησε άτότομα, τραβώντας με κόπο τη ματιά του από το πιάτο.

Η γυναίκα κούνησε το κεφάλι.

— Είμαι φαγωμένη, απάντησε. Μην άνησυχείς. Τρώγε όσο θέλεις.

— Αυτό είναι ευχάριστο, της είπε γελαστός. Άρχει να μου λές την αλήθεια.

Και συνέχισε το δείπνο του με μεγαλειτερη λαίμαργία.

Σε λίγο έσπρωξε από μπροστά του το άδειο πιάτο, άναστενάζοντας βαθεία, και κατόπιν έχωσε τα χέρια του στις τσέπες του βρεγμένου του σακκακιού. Κάτι ζητούσε πού... δεν το βρήκε όμως, και τάβγαλε με άποκαρδίωση. Μιά σκιά σκοτεινιάσε το πρόσωπό του.

— Θέλεις να καπνίσης, δεν είναι έτσι ; ρώτησε ή γυναίκα.

Πήγε κι' άνοιξε ένα ντουλάπι. Έπιστρέφοντας δε, άφησε μπροστά του, επάνω στο τραπέζι ένα τσιμπούκι και ένα τενεκεδένιο κουτάκι με καπνό!

— Είναι του συζύγου μου, απάντησε στην έρωτηματική του ματιά.

— Λείπει σε ταξίδι ; την ρώτησε κάπως ξαφνιασμένος.

— Ναι, απάντησε θλιβερά ή γυναίκα. Πέθανε.

— Ό! έκαμε και με άδεξιότητα γέμισε την πίπα με καπνό και την άναψε.

Το άποσώπό του διατηρόταν ανέκφραστο, τα μάτια του άπλανη.

— Λυπούμαι πολύ, της είπε στο τέλος.

Έκείνη τον ευχαρίστησε μ' ένα άόριστο νεύμα, ενώ έκύταζε άφηρημένη τους καπνούς που ανέβαιναν ψηλά, και τις τάραζαν στο μυαλό με τις θλιβερές άναμνήσεις ενός ευτυχισμένου παρελθόντος. Για λίγη ώρα κανείς δεν μιλούσε. Η θύελλα είχε κοπασεί. Είχε ξεσπάσει αλλού και ό ήχος της έρχόταν από μακριά.

Έξω ή νύχτα ήταν ήσυχη, και μόνον οι στάλες του νερού πούπεφταν από τα φυλλάδια των δένδρων στο νωπό χρώμα μαρτυρούσαν το πέραςμα της καταιγίδος.

Έξαφνα,

ένας βίαιος

άλλα στιγ-

μιαίος άνε-

μος έτριξε

την καλύβα.

— Είναι

από καιρό

πεθαμμένος ;

την ρώτησε.

— Ένας

χρόνος τώρα.

— Απέσυρε

το βλέμμα

από πάνω

της και το

περιέφερε

άόριστα στο

δωμάτιο.

— Δεν έπρεπε να μου

δώσετε να φάω της είπε.

Σας έστέρησα το φαί,

εσάς καί το παιδιού σας.

— Σας είπα και πριν

ότι, ποτέ μου δεν έχω

διώξει πεινασμένο άνθρωπο.

Ό τόνος της φωνής της ήταν άδύνατος, ψυχολογική λεπτομέ-

ρεια πούδειχνε ότι δεν έλεγε την αλήθεια.

— Το ξέρω, απάντησε. Άλλά είμαι βέβαιος ότι δεν ξέρετε αν

θα έχετε αύριο να φάτε.

— Έχω συγγενείς στο "Έντμοντυ, παρατήρησε ή γυναίκα. Θα

με βοηθήσουν όπου να βρώ μια δουλειά.

— Λέτε ψέμματα, της είπε με πανουργία. Δεν έχετε συγγενείς

Στάθηκε στο κατώφλι και με το κεφάλι χαμηλωμένο κι' άφογκραζόταν.

ΤΙΜΗΣ

στο "Έντμοντυ. Είθε μόνη στο κόσμο έσεις και το παιδί σας, και κινδυνεύετε από μέρα σε μέρα να πεθάνετε από την πείνα. Τό βλέπω. Έλάτε, φέρετε μολύβι και χαρτί να σάς γράψω ένα συστατικό γράμμα για μια πλοΐσι θεία που έχω. Κατοικεί στην Ρεγκίνα. Θα πάτε να την βρήτε και θα σας περιποιηθί όπου να φτιάξουν τα πράγματά.

Σε λίγο είχε γράψει το γράμμα και της τώδωσε.

— Πρέπει να πηγαίνω τώρα. Σας ευχαριστώ για την φιλοξενία, είπε, και προχώρησε στην πόρτα.

Έξαφνα το παιδάκι ξύπνησε και σηκώθηκε στα γόνατά του.

— Μπαμπά ! φώναξε μόλις είδε τον άγνωστο.

Γύρισε πίσω, μπαμπά ; Πήδησε στο πάτωμα κι' έτρεξε κοντά του.

Σταμάτησε όμως άπότομα λίγο μακριά.

— Α ! Δεν είσαι ό μπαμπάς μου, είπε με την μικρούλα του φωνή, ενώ το στόμα του άρχισε να τρεμουλιάζει.

— Έλένη ! της φώναξε ή μητέρα της.

Ό άγνω-

στος όμως έπιασε την μικρή κόρη της από το χέρι και την έφερε στην καρέκλα, πλάι στο τραπέζι. Κάθισε και την σήκωσε στα γόνατά του. Το παιδάκι τον κύτταξε περί-

Άνάμεσα στα δένδρα διέκριναν και οι δυό το φως μερικών φαναριών.

εργα από πάνω ως κάτω.

— Ποιός εισθε ; τον ρώτησε.

— Ένας φτωχούλης, που τόν λυπήθηκε ή μαμά σου και τώδωσε να φάν, της απάντησε ό άγνωστος.

— Ξέρεις πού είναι ό μπαμπάς μου ; Η μαμά μου λέει πως πέθανε. Είναι αλήθεια αυτό ;

— Ναι, παιδί μου. Πήγε σε μακρινό ταξίδι.

— Δεν θα γυρίσι πίσω ;

— Ό άγνωστος κούνησε το κεφάλι.

— Όχι, παιδάκι μου.

Το στοματάκι του παιδιού άρχισε να τρέμει πάλι.

— Τώρα πρέπει εσύ να προσέχης τη μαμά σου. Πως σε λένε ;

— Έλένη Κέντ. Τόν μπαμπά μου Τιμ Κέντ και τη μαμά μου κι' αυτή Έλένη Κέντ.

Ό άγνωστος δεν απάντησε. Κύτταξε μονάχα την μητέρα της μικρής Έλένης Κέντ με μια περίεργη έκφραση στο πρόσωπό του.

Τό βλέμμα του ήταν σκοτεινό και ταραγμένο.

— Έτσι είναι ; ρώτησε. Ό σύζυγός σας ήταν ό Τιμ Κέντ, ό καλλίτερος ξυλοκόπος του Βορρά ;

— Ναι, απάντησε εκείνη. Τόν ξέρατε ;

— Τόν ήξερα... πολύ καλά.

— Μάθατε πως πέθανε ;

— Άκουσα ότι τόν σκότωσαν οι φύλακες των φυλακών Μάννη, την ώρα που βοηθούσε έναν κατάδικο να δραπετευθί.

— Άκριβώς, επιβεβαίωσε ή γυναίκα. Πάντα ό καϊμένος ήταν γενναίος και άλτρουιστής...

— Τόν ξέρατε αυτόν τόν κατάδικο ;

— Ό, όχι... Άκουσα όμως τόν Τιμ να μιλάη συχνά γι' αυτόν.

Ήταν φίλος του. Τόν έλεγαν Τζών Σέλντον. Κάποτε τόν είχε σώ-

σει από βέβαιο πνιγμό ! και για να τού ανταποδώση το καλό εκείνο, έπεδίωξε να τόν άπολευθερώση από την φυλακή.

— Ακούσατε κάτι ; τραύλισε ό άγνωστος και πετάχθηκε από το κάθισμά του, πηγαίνοντας στην πόρτα.

Στάθηκε στο κατώφλι και με το κεφάλι χαμηλωμένο, άφογκραζόταν.

Η γυναίκα έτρεξε πλάι του.

Άνάμεσα στα δένδρα προς το μέρος του ποταμού, διέκριναν και οι δυό το τρεμάμενο φως μερικών φαναριών. Συγχρόνως ήχοι όμιλίας έφθασαν εως τα αυτιά του.

Ό άγνωστος έκλεισε με όρμη την πόρτα και την κύτταξε.

— Θάρρουν και έδώ να ψάξουν, είπε ή γυναίκα με φιθυριστή φωνή.

— Το ξέρω. Έχετε λεπτά για να πάτε να βρήτε τη θεία μου ;

— Ναι... μουρμούρισε, άποφεύγοντας όμως τη ματιά του.

— Λέτε ψέμματα. Δεν έχετε ούτε ένα σελλίνι. Ό Τιμ το ξέρω, δεν ήταν οικονομός.

Η γυναίκα δεν απάντησε. Έπακολούθησε μικρή σιωπή στο διάστημα της οποίας, το πρόσωπο του άγνωστου έλαβε μιά άποφασιστική έκφραση.

— Έλένη ! φώναξε στο κοριτσάκι. Έλα έδώ !

— Τι θα κάνετε ; ρώτησε άήσυχη ή γυναίκα.

Ό άγνωστος όμως δεν άτήνησε στην έρώτησή της. Έχωσε το χέρι στην μιά τσέπη του, έβγολε κάτι που κουδούνισε βαρεία, και γυάλισε στο φως της λάμπας. Κάθισε στην καρέκλα και τράβηξε τη μικρή Έλένη κοντά του.

— Νά, κύττα έδώ παιδί μου, της είπε. Θα παίξουμε μαζί ένα παιχνίδι. Λοιπόν, πιάσε αυτό το βραχιόλι και πέρασε το στο χέρι μου. Μπράβο, έτσι. Τώρα πιάσε τις δυό άκρες να ένωθούν και άφρσέ τις όταν άκούσης ένα «κλίκ». Μπράβο, μπράβο, παιδί μου. Τώρα πάρε το άλλο βραχιόλι και πέρασε το στο άλλο μου χέρι.

Εκεί, ναι...

— Όχι φώναξε ή γυναίκα. Όχι Έλένη. Μην άκούς τόν κύριο.

— Χά, χά, χά ! έκανε ό άγνωστος, και δίνοντας στη μικρή ένα κλειδάκι, πρόσθεσε : Στο χαρίζω Έλενίτσα. Κάνει πολλά λεπτά.

Οι φωνές απ' έξω πλησιάζαν. Ό άγνωστος σηκώθηκε και πλησίασε την γυναίκα κρατώντας στα χέρια του ένα κομμάτι χαρτί.

— Διαβάστε αυτό το χαρτί, της είπε. Η θεία μου θα φροντίση και για τις δυό. Μόνο μην ξεχνάτε ναρχόσατε να με βλέπετε.

Η μητέρα της μικρής Έλένης, άνοιξε το χαρτί και είδε πρώτα μια φωτογραφία. Ήταν ή φωτογραφία του άγνωστου. Από κάτω διάβασε τα εξής :

«5.000 λίρες θα δοθούν ως άμοιβή σ' όποιον βοηθήση την άστυνομία να συλλάβη τόν ως άνω εικονιζόμενον δραπέτην τών φυλακών, Τζών Σέλτον».

Μόλις διάβασε τις άποκαλυπτικές αυτές γραμμές τα μάτια της άνοιγόκλεισαν με νευρικήτητα, και εϋθύς άμέσως μουσκεψαν από δάκρυα.

Με ανέκφραστη ψυχική όδύνη κατόπιν ύψωσε το βλέμμα της και τόν κύτταξε.

— Εισθε ό φίλος του Τιμ ; του είπε

Ό Σέλτον διατηρούσε μιά μεγαλοπρεπή έκφραση στο πρόσωπό του,

— Ό μακαρίτης ό Τιμ έκαμε το πάν, έθυσίωσε την ίδια του ζωή για να με βοηθήση να δραπετεύω από τη φυλακή. Έναν όλόκληρο μήνα έργαζόταν σκληρά για ν' άνοίξη την ύπόγειο σήραγγα απ' όπου έφυγα και έλευθερώθηκα. Δυστυχώς ή μοίρα θέλησε την τελευταία στιγμή να πληρώση με τη ζωή του το καλό που μου έκανε... Τώρα κι' εγώ πρέπει να τού ανταποδώσω αυτό το καλό βοηθώντας την γυναίκα και το παιδί του, που μένουν άπροστάτευτοι...

Επακολούθησε μικρή σιωπή. Οι λυγμοί της μητέρας και το γεμάτο άπορία βλέμμα της μικρής Έλένης που παρακολουθούσε τη σκηνή, όλόκληρωναν την τραγικότητα της στιγμής.

Ό δραπέτης τών φυλακών πρότεινε τα χέρια στα όποία ή μικρή Έλένη είχε περάσει τις χειροπέδες και πρόσθεσε.

— Αυτός είναι ό μόνος τρόπος με τόν όποιον μπορώ να σας βοηθήσω. Θα εισπράξετε το ποσόν της έπικηρύξιάς μου, και θ' άνακουφισθίτε... Βλέπετε είναι ένα χρέος τιμής που πρέπει να πληρώσω...

Κούνησε θλιβερά το κεφάλι ενώ ή μικρή Έλένη έτρεξε στην αγκαλιά της μητέρας της, για να κρύψη το πρόσωπό της.

Απόλυτη ήσυχία άπλώθηκε στην καλύβα. Ένώ ή γυναίκα και το παιδί του μακαρίτου Τιμ, άκίνητοι σιωπηλοί και συντροφεύμενοι από την ψυχή του τελευταίου, περίμεναν ν' άκουσθί το κτύπημα τών φυλάκων στην πόρτα.

Ι. Σ. ΜΕΤΕΡΣ

Μιά νευρική σιωπή άπλωνόταν σέ όλο τό δωμάτιο έκεί-
νο του νεκροτομείου, πού φωτιζότανε άμυδρά. Στους λείους
τοιχούς προείχαν κάτι μεταλλικές λαβές με τίς όποιες άνοι-
γαν τά μεγάλα έφαρμοστά συρτάρια.

‘Ο ντέτεκτιβ Τρέβορ Μπάθ δισσέλεισε τό κατώφλι τής
άνοικτης πόρτας, και μιλήκε. Μέσα στά συρτάρια έκείνα πού
κρυβόνταν μ’ επιμέλεια στους τοίχους ύπήρχαν διάφορα
πτώματα. ‘Ο Τρέβορ πού τό ήξερε έφορξίσε.

— Με φώναζε κανείς ; είπε στον Γερμανό διευθυντή του
νεκροτομείου Χάινς Κράμπ και τον άστυνόμο Στήβ Ντούγκαν.

— Ναί, τραύλισε με κομμένη φωνή ο Κράμπ. Σε ζητούσε έ-
να από τά πτώματα των συρταριών. Σε φώναζε με τ’ όνομά σου.

— Με φώναζε με τ’ όνομά μου ! έκαμε κατάπληκτος ο Τρέ-
βορ. Τρελλαθήκατε ;

‘Εξαφνα άκούσθηκε ένας συριστικός ήχος πού δυνάμωνε. ‘Α-
φουγκράστηκαν κι’ οί τρεις. «Τρέβορ Μπάθ... Τρέβορ Μπάθ...»
δόννησε την άτμόσφαιρα μιά βροντερή φωνή.

— Άκούς ; γύρισε και είπε ο άστυνόμος στον ντέτεκτιβ. ‘Α-
πάντησε.

— ‘Εδω είμαι, άπάντησε έκείνος. ‘Ο Τρέβορ Μπάθ !

«Τρέβορ Μπάθ... πήγαινε στη λέσχη των Αυτοκινητιστών. Σε
περιμένει κάποιος νεκρός. Τόν δολοφόνησε ή «Κίτρινη Άράχνη...»

Τά μάτια του Τρέβορ δρθάνοιξαν. Τρομοκρατημένος ο ντέ-
τεκτιβ βγήκε μαζί με τους άλλους έξω από τό μακάβριο δωμάτιο.

— Είναι άπίστευτο, επιθύρισε. Είναι άπίστευτο ! Κάτι μου
σκαρώνουν. Κάποιο τέχνασμα έγγραφισιμύθου. Δεν μπορεί να μου
μιλή κάποιο πτώμα από τά συρτάρια. Σε ποιους άνήκουν τό πτώ-
ματα τής σειράς των συρταριών, άπ’ όπου έρχόταν ή φωνή ; γύ-
ρισε και ρώτησε τον Γερμανό.

— Την ταυτότητα των δύο δεν την ξέρωμε. Τό πρώτο άνήκει
σ’ ένα νέγρο, τό δεύτερο σ’ ένα ναύτη, και τό τρίτο στον πράκτο-
ρος τής δανειστικής εταιρίας «Πίστις», Ρόμπερτ Χέρρικ.

— Του Χέρρικ ! είπε έκπληκτος ο Τρέβορ. Γώρα κατάλαβα.
‘Εγινε νεκροψία ;

— ‘Οχι, είπε ο Γερμανός.

‘Ελαβε ένα γράμμα με την ύπογραφή σου κι’ έτρεξε να σέ βρής

— Να γίνη τό γρηγορότερο και νά μου κάνετε γνωστά τ’ ά-
ποτελέσματα. ‘Εγω φεύγω.

— Που πās ; επενέβη ο ίνσπéκτορ Στήβ.

— Στην Αυτοκινητιστική λέσχη. ‘Ο Χέρρικ ήταν τό δεξι χέρι

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΚΙΤΡΙΝΗ

του Μπούλοκ, του έπονομαζομένου «Κίτρινη Άράχνη» και φαίνε-
ται ότι έβαλε άνθρώπους του και τον σκότωσαν γιατί θα είχαν
οδισιώδεις διαφορές μεταξύ τους. Φοβόταν ίσως μήπως κάνη ά-
ποκαλύψεις εις βάρος τής συμμορίας πού κρύβεται επιμελώς κά-
τω από τον άδωο τίτλο δανειστική εταιρία ή «Πίστις»... ‘Ε-
χουν έκβιάσει, Στήβ, εκατοντάδες άνθρώπους και τους έχουν ά-
ποσπάσει τά δεκαπλάσια ποσά από έκείνα πού τους έχουν δανεί-
σει... πλαστογραφώντας τά δανειστικά συμβόλαια.

— ‘Εχεις άποδείξεις ;

— Τά ίδια τά συμβόλαια. Τους τά έκλεψα και τάχω κρυμμένα
σε ασφαλές μέρος.

— ‘Ωστε λές ή φωνή του πτώματος να έχη σχέση μ’αυτήν την
υπόθεση ;

— Αυτό θα τό μάθωμε άργότερα.

‘Ο Τρέβορ Μπάθ δίσσεσε τό πεζοδρόμιο του νεκροτομείου
βισστικός. ‘Η νύχτα ήταν πάγερη και φύσαγε ένας δυνατός άέρας.
Σήκωσε τήν γυναικα του και μιλήκε στο μόνο ταξι πού έστάθμευε
άπ’ έξω, δίνοντας στον σωφέρ την διέθυνση τής Αυτοκινητιστι-
κής λέσχης.

‘Επειτά από πέντε λεπτά όμως, ο Τρέβορ άντελήφθη με κά-
ποια άνησυχία ότι τό ταξι άκολουθούσε διαφορετικό δρόμο. Τά
χειλιν του σφίχτηκαν, και άρχισε να χτυπά δυνατά τό χοντρό κρύ-
σταλλο πού χώριζε την θέση του σωφέρ από τη δική του.

‘Ο οδηγός γύρισε τό κεφάλι, γέλασε ήλθια και τον χαιρέ-
τησε κοροϊδευτικά με τό χέρι.

Τό πράγμα γινόταν άνεξήγητο. Μήπως τρελλάθηκε ; ‘Εκανε
ν’ άνοιξη τίς πόρτες του αυτοκινήτου να πηδήση έξω. ‘Ηταν
κλειδωμένες !

— Μου την σκάσανε ! διαλογίσθηκε, και τραβώντας τό ρε-
βόλβερ χτύπησε με την κάννη δυνατά τό κρύσταλλο. ‘Ο σωφέρ
γύρισε πάλι, τον κύτταξε, χαμογέλασε κι’ έκανε ένα ειρωνικό μορ-
φασμό. Σκέφθηκε να πυροβολήση. Συγκρατήθηκε όμως γιατί μιά
τέτοια πράξη, θα ήταν τρέλλα : Άκυβέρνητο τό ταξι, θα έπεφτε
κάπου και θα γινόταν χίλια κομμάτια. ‘Απεφάσισε να τον τραυ-
ματίσει σημαδεύοντας τό χέρι του πού κρατούσε τό βολάν. ‘Επυ-
ροβόλησε αλλά ή σφαίρα κόλλησε στο κρύσταλλο.

Τώρα κατάλαβε : Τό κρύσταλλο ήταν άτρωτο ! ‘Ηταν κατασ-
κευασμένο από παχύτατο στρώμα ζελατίνας και άλλες σκληρές ού-
σιες. Την ίδια στιγμή ένας διαπεραστικός ήχος σαν σφύριγμα
φειδιού άκούσθηκε από τό πίσω μέρος του αυτοκινήτου και πριν
προφθάση να καταλάβη περί τίνος έπρόκειτο άρχισε να χάνη
τίς αισθήσεις του....

‘Όταν άνοιξε τά μάτια του ο Τρέβορ δεν μπορούσε να δια-
κρίνη τίποτε. Βρισκόταν σε μέρος τελείως σκοτεινό. Άφησε έναν
στεναγμό, σηκώθηκε με κόπο και στηρίχθηκε στα γόνατά του...
Τά ρούχα του άνέδιδαν μιά παράξενη μυρωδιά. Αιθέρα ! Τότε
ήρθαν στη μνήμη του τά διατρέξαντα : Τό πτώμα πού μιλούσε
τό άθραυστο κρύσταλλο, ο παράξενος ήχος...Τί είχε έτακολουθήσει
όμως, μετά την άπώλεια των αισθήσεών του. Γύρω του δεν άκου-
γόταν ο παραμικρός θόρυβος, ούτε διέκρινε κανένα φως. ‘Ωστε ή-
ταν φυλακισμένος σ’ ένα δωμάτιο χωρίς παράθυρα. ‘Εξαφνα ά-
κουσε φωνές από πάνω. Άκροάσθηκε.

— Είναι άσπλος ; έλεγε ο ένας

— Ναί. ‘Ο Πέτερ μεταχειρίσθηκε την βαλβίδα του άερίου.

Πυροβόλησε και ύπήρχε φόβος να προκαλέση τη προσοχή κανενός

διαβάτου, άπαντούσε ο άλλος.

— Που τον έχετε τώρα !

— ‘Εδω κάτω. Στο ύπόγειο ύδραγωγείο.

— Άνοιξτε την καταπακτή ! είπε ο πρώτος. Θέλω να του

μιλήσω.

Σε λίγο άνοιξε στο ταβάνι ένα χώρισμα και στο φωτισμένο
άνοιγμα έπροβάλλε ένα κεφάλι. ‘Ο Τρέβορ τον άναγνώρισε. ‘Η-
ταν ο Μπούλοκ, τής «Κίτρινης Άράχνης».

— Τρέβορ, του φώναζε. Πές μας πού έχεις τά συμβόλαια, γιατί
θα σέ ξεπαστρέψουμε.

— Δεν είμαι τόσο άνόητος να στο πω, βρυχήθηκε ο ντέτεκτιβ.
Και πρέπει να ξέρης, Μπούλοκ, ότι αν τύχη και πάθω τό παρα

ΥΠΟ ΚΑΡΑ ΜΠΕΛΕ’Υ’

ΑΡΑΧΝΗ

μικρό, έχω δώσει έντολή να παραδοθούν τά συμβόλαια, στον Εί-
σαγγελέα, ο όποιος έχει ήδη τ’ αντίγραφα στα χέρια του. ‘Αν θέ-
λης, λοιπόν, να επισκεφθούν οι πολίσμαν τό σπίτι σου, πραγμα-
τοποίησε τίς άστειες άπειλές σου.

Τό άνοιγμα έκλεισε με δρυή και πυκνό σκοτάδι άπλώ-
θηκε στο ύπόγειο δωμάτιο. Συγχρόνως από μιά τρύπα στη μέση
του πατώματος άρχισε ν’ αναβλύζει νερό !.. Θά τον έπνιγαν σαν
ποντίκι !

‘Ο Τρέβορ τά χρειάστηκε. Πίστευε, ώστόσο, ότι ο θάνατός του
θδ εξημίανε τους έχθρους του, και ότι οι άπειλές θα παρέμεναν
μόνον άπειλές. Στο μεταξύ τό νερό άνέβαινε κι’ είχε φθάσει ως
τά γόνατά του.

— Θά μαρτυρήσης, λοιπόν, τό μέρος όπου έχεις τά συμβόλαια,
Τρέβορ ; άκούσθηκε ή φωνή, τής «Κίτρινης Άράχνης».

— Στο διάβολο, γουρούνι. Πνίξε με αν τολμάς ! του βροντο-
φώνησε ο ντέτεκτιβ ενώ τό νερό έφθανε τώρα στον λαιμό του...
στο στόμα του....

‘Η πίεσις του νερού και ή παντελής έλλειψις άέρας,—τό νερό
είχε φθάσει ως τό ταβάνι—θα έπέφεραν τό μοιραίο.

‘Ο Τρέβορ άγωνιούσε...

‘Εξαφνα ότι είχε πιστέψει πραγματοποιήθηκε : ‘Ενοιωσε,
παρ’ όλη όλη την άναισθησία που είχε άρχισει να τον καταλαμβά-
νη ότι ένα χέρι τον τράβαγε από τά μαλλιά. ‘Ενα δυνατό φως
άκτινοβόλησε στα θολά μάτια του : Είχε έλευθερωθή από την έ-
φιαλτική περισφιγή του νερού. Καθαρός, φρέσκος άέρας χάιδε
τό πρόσωπό του.

Του είχαν περάσει χειροπέδες στα χέρια και τά πόδια και
τον είχαν καθίσει σε μιά πολυθρόνα. Μπροστά στεκόταν ο ά-
παίσιος Μπούλοκ, με τό σατανικό μειδίαμα στα χείλη. Τον χα-
στούκισε δυο φορές και του είπε :

— ‘Υπάρχει και άλλος τρόπος, Τρέβορ, για να σε κάνωμε να
μιλήσης. ‘Εκτός από την αφεντιά σου, έχω στη διάθεσή μου και
ένα πρόσωπο, για την τύχη του όποιου ενδιαφέρεσαι περισσότερο,
και από τον ίδιο τον έαυτό σου. Πιστεύω να την γνωρίζης. ‘Ε-
και από τό ίδιο τον έαυτό σου. Πιστεύω να την γνωρίζης. ‘Ε-
χετε ιδωθή πολλές φορές. Είναι ή κόρη του είσαγγελέως Τζήν,
Ουάιλ : ή άρραβωνιαστικά σου ή Ρουθ Ουάιλ. ‘Ελαβε ένα γράμ-
μα με την ύπογραφή σου κι’ έτρεξε να σε βρής.

‘Ο Τρέβορ έγινε πελιδνός,

— ‘Ατιμε ! άνανδρε ! θρασυδείλε ! βρυχήθηκε.

— Λοιπόν, θα μάς πής πού έχεις τά συμβόλαια, ή θα είδοποι
ήσωμε τον πατέρα τής Ρουθ, τον είσαγγελέα Ουάιλ, να μάς μαρ-
τυρήση έκείνος τό μέρος !

— Δεν ξέρει τίποτε !

— Θά μάς δώση τουλάχιστον τ’ αντίγραφα, πού κρατά στα
χέρια του.

Γύρισε στον βοηθό του, ο όποιος στεκόταν πλάι του και είπε :
— Μόγγκαν, πάρε στον ραδιοφωνικό πομπό μας κύμα μήκους
210. Τό μήκος αυτό, αγαπητέ Τρέβορ, τό χρησιμοποιώ για να
παρασύρω τά θύματά μου. Τό μικρόφωνο τώρα είναι τοποθετη
μένος στο κρανίο του Χέρρικ. Τό πτώμα ίσως ακόμα να βρισκε-
ται στο νεκροτομείο για να μάς έξυπηρετήση για δεύτερη φορά.

‘Ο Τρέβορ κατάλαβε τώρα τό μυστήριο πού έκάλυπτε τό δι-
λούν πτώμα του νεκροτομείου. ‘Η «Κίτρινη Άράχνη» είχε δολο-
φονήσει τον Χέρρικ, είχε τρυπανήσει τό κρανίο του, έβγαλε τον
εγκέφαλό του, και στην κοιλότητα τοποθέτησε τό μικροσκοπικό
μηχάνημα δέκτου άσυρμάτου τηλεφώνου. ‘Υστερα άφησε τό πτώ-
μα στο δρόμο, όπου τό βρήκε ή άστυνομία, ή όποια τό μετέφερε
στο νεκροτομείο για να γίνη ή νεκροψία.

‘Η «Κίτρινη Άράχνη» είχε παρασύρει τον ντέτεκτιβ, καλώντας
τον ραδιοφωνικώς διά μέσου του κρανίου του πτώματος του Χέρ-
ρικ. Τό ίδιο δέ τέχνασμα επιχειρούσε να κάνη και πάλι, για να
παρασύρη και τον είσαγγελέα Ουάιλ.

«Τζήν Ουάιλ !.. Τζήν Ουάιλ ! Καλέστε άμέσως τον Τζήν Ουάιλ !
Τον ζητεί ή κόρη του ή Ρουθ Ουάιλ. Κινδυνεύει. Τζήν Ουάιλ...»
‘Ηταν τό μεγάλφωνο του ραδιοφώνου πού μετέδιδε τά λόγια
του Μόγγκαν πού μιλούσε μπρός στον πομπό.

‘Ο Τρέβορ έκανε μιά κίνηση για να ώρμήση κατ’ έπάνω στον
Μπούλοκ. Μάταιος κόπος, όμως. Τά δεσμά τον κρατούσαν άκίνητο
στη θέση του. ‘Ο Τρέβορ έβριζε μιά ματιά στις χειροπέδες του.
‘Ηταν συνηθισμένου τύπου σαν κι’ αυτές πού χρησιμοποιούσε ή

άστυνομία. Τά μάτια του φωτίσθηκαν τότε από μιά πανούργου
σκέψη. Και χωρίς να πη τίποτε, άκούμπησε την πλάτη του
πολυθρόνα αναμένοντας την εξέλιξη των γεγονότων.

— Μόγγκαν, είπε ή «Κίτρινη Άράχνη» στον βοηθό του.

Πές στον Ντρούν την φέση μέσα.

‘Ο Μόγγκαν, βγήκε από τό δωμάτιο και σε λίγο επέστρεψε
άκολουθούμενος από δυο συμμορίτες, οι όποιοι μετέφεραν τό
άκίνητο και σφιχτοδεμένο σώμα μιάς γυναίκας. Τό κεφάλι
της ήταν σκεπασμένο, με μιά μαύρη κοκκούλα, την όποιαν
ο Μπούλοκ πλήσιζε και έσχισε, για να άποκαλυφθή στα κατά-
πληκτα μάτια του Τρέβορ, τό κάτωχρο πρόσωπο τής αγαπημένης
του Ρουθ Ουάιλ.

— Μπούλοκ ! βρυχήθηκε ο Μπάθ με τά μάτια βγαλμένα έξω
από τίς κόγχες. Είσαι τρελλός !

— Ξαπλώστε την, έπάνω στο τραπέζι, διέταξε τους δυο άν-
θρώπους του, και δέστε την καλά. Μπράβο Τζός ! μπράβο ! Χάρρη !
Τώρα πηγαίνετε. ‘Εσύ, Μόγγκαν, πήγαινε στο άλλο δωμάτιο και
φέρε μου την μπιτόλια με τό βιτριόλι !

Τό βιτριόλι !..

‘Η λέξις αυτή βούιξε στ’ αυτιά του Τρέβορ τρομερά.

‘Η Ρουθ ήταν άναίσθητη. Σε λίγο ο Μόγγκαν επέστρεψε κι’
έδωσε στον Μπούλοκ τό μπουκαλί με τό τρομερό υγρό.

— Στάσου ! φώναζε ο Τρέβορ. ‘Αν σου πω τό μέρος όπου έχω
τά συμβόλαια, θα την αφήσης έλεύθερη ;

‘Η «Κίτρινη Άράχνη» γέλασε σατανικά.

— Τώρα είναι άργά πιά. Την δουλειά μου θα την κάνω με
τον είσαγγελέα πού κάλεσα άπ’ τό νεκροτομείο. ‘Εσείς οι δυο δεν
πρέπει να βγήςτε από δω μέσα ζωντανοί. Θα προδώσετε τη
φωλιά μου.

Σε λίγο ή Ρουθ άνοιξε τά μάτια της και μόλις αντίκρυσε από
πάνω της τά κωνώδη χαρακτηριστικά τής Κίτρινης Άράχνης κυ-
ριεύθηκε από φρίκη. Γυρίζοντας κατόπιν τό κεφάλι είδε τον
άρραβωνιαστικό της.

— Τρέβορ, Τρέβορ ! του φώναζε με συγκίνηση.

Τους βρήκα στον κήπο να φιλιούνται σφιχταγκαλιασμένοι

‘Ενα άπότομο όμως κύπημα στο κεφάλι την ύποχρέωσε να σωπάση.
— Σκύλε ! άνανδρε ούλοιασε ο Τρέβορ.

Και έγχειρε τό σώμα του μπροστά, αφήνοντας την μακριά και
(Συνέχεια εις την σελίδα 1594)

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΙΠΠΟΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ο ΛΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

VII

1588

TOY MIKHAEL ZEBAKO

σχέδια της έναρξης των εργασιών τα
πολύ, κατά τον όποιον
δουξ της Βουλή των παρανοσια-
ζόμενος ως προστατής του λαού,
και των άστων, βοηθούμενος απ'
αυτούς θα έγκρισε άγριον και
έξοντωτικόν άγωνα, κατά του 'Αρ-
μανιόκ και της άριστοκρατίας.
'Ο καθένας απ' τους συμμαχολο-

ΠΑΝΘΕΟΝ

P A N Θ E O N

viii

1589

A woodcut illustration from a 16th-century manuscript depicting a man in a ruff collar being executed by a beheading officer. The man is seated and looking towards the viewer, while the officer stands behind him, holding a sword raised high. The background shows a simple architectural structure.

1589

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΣΥΓΚΡΟΥΣΙΣ ΥΔΡΟΠΛΑΝΟΥ-ΑΕΡΟΠΛΑΝΟΥ

Αι συγκρούσεις μεταξύ αεροπλάνων είναι πλέον το συνηθέστερον πράγμα. Πρώτην όμως φοράν συνεκρούσθη υδροπλάνον και αεροπλάνον με τόνον τραγικήν συνεπείαν.

Το αεροπορικόν αυτό δυστύχημα συνέβη πλησίον της Μασσαλίας. Ένα υδροπλάνον μιας ομάδος υδροπλάνων που έκτελούσε γυμνάσια βομβαρδισμού, έτάχθη πρώτον εις την γραμμήν της άμύνης έναντιόν αεροπλάνων βομβαρδισμού, τα όποια προήρχοντο από την Ήραν. Ένα πάλιν από τα αεροπλάνα αυτά έξήλθε από την ώρισμένην γραμμήν άμύνης και έπεσε κατά του υδροπλάνου. Η σύγκρουσις υπήρξε τρομερά.

Υδροπλάνον και αεροπλάνον συνετρίβησαν εις τόν άέρα και τα συντρίμματα, έπεσαν εις την θάλασσαν κανείς δέ από τούς επιβάτας δέν έσώθη.

ΝΕΑ ΜΕΘΟΔΟΣ ΕΞΑΚΡΙΒΩΣΕΩΣ ΤΗΣ ΤΑΥΤΟΤΗΤΟΣ

Δύο Άμερικανοί ιατροί οί δόκτορες Σάιμον και Γκολνστάιν, ανέκαλυσαν άλλανθαστον μέθοδον διά την εξακριβώσιν της ταυτότητος του ανθρώπου άσυγκρίτως καλλιτέραν της λήψεως των δακτυλικών άποτυπωμάτων που χρησιμοποείται τώρα.

Οί δύο ιατροί, κατόπιν σειράς παρατηρήσεων, πού έκαναν με ειδικόν φωτογραφικόν μηχάνημα πού οί ίδιοι ανέκαλυσαν, εξακρίβωσαν ότι οί φλέβες του έσωτερικού του όφθαλμού δέν έχουν την ίδίαν κατάταξιν εις όλους τούς ανθρώπους.

Εις κάθε άτομον ή θέσις των φλεβών είναι έντελώς διαφορετική και ποτέ ή ίδια εις δύο άτομα.

Η άμερικανική άστυνομία πού ήρχισεν ήδη νά εφαρμόζη την μέθοδον των άτρων Σάιμον και Γκολνστάιν, την θεωρεί άλλανθαστον.

ΤΑΤΟΥΑΖ ΑΓΡΙΩΝ

Μεταξύ των μικρών νήσων από τας όποιás αποτελείται ή Ίαπωνία, είναι και ή νήσος Χοκάντο, της όποιás το κλίμα είναι τόνσον τραχύ, ώστε λίγοι, εκτός των ίθαγενών, ήμπορούν νά ζήσουν εκεί.

Η νήσος κατοικείται από μία φυλήν έντελώς διαφορετικήν από την ιαπωνικήν. Είναι ή φυλή των Μινους ή των «Ανθρώπων με τά γένεια», όπως οί Ίάπωνες τούς ονομάζουν.

Οί Μινους έχουν δλοι μακρά γενειάδα και μουστάκια. Η έκτιμησις μάλιστά για τα μαλλιαρά πρόσωπα είναι τόση ώστε οί γυναίκες, πού το πρόσωπόν των είναι έντελώς άτριχον, ζωγραφίζουν εις αυτό με μελάνην άνεξίτηλον και με τατούας μουστάκια και γένεια, ή δέ καλλονή μιας γυναίκας της φυλής εξαργτάται από την επιτυχίαν του τατουάζ αυτού.

ΟΙ ΔΙΚΑΣΤΑΙ ΑΓΑΠΟΥΝ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟΝ ΤΑ ΖΩΑ

Οί Άγγλοι δικασταί λόγω της ζωοφιλίας των σημειώνουν συ

χνά τόσας υπερβολάς, ώστε νά δικαιολογούνται εκείνοι οί όποιοί λέγουν ότι αγαπούν περισσότερον τά ζώα από τούς ανθρώπους.

Τελευταίως προσήχθη ένώπιον του Άγγλικού δικαστηρίου ένάς εργατικός, έπειδή εκτύπησε ένα σκύλον. Ο σκύλος τόν έπλησίασε, έμύρισε τά παπούτσια του και ό εργατικός, φοβούμετος μή τόν δαγκάση τόν κλώτσησε.

Ένας άστυφύλαξ πού τόν άντελήφθη, τόν ώδήγησεν εις τό άστυνομικόν δικαστήριον και ό εργάτης κατεδικάσθη εις δύο μηνών καταναγκαστικά έργα.

Ο καταδικασθείς ήτο οικογενειάρχης με σύζυγον και δύο τέκνα.

ΜΙΑ ΔΙΚΗ ΕΠΙ ΕΝΟΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΜΑΤΟΣ

Ένας Σέρβος γλύπτης εις τό Λονδίνον κατήγγειλε έναν συμπατριώτην του, πλούσιον βιομήχανον, έγκατεστημένον επίσης εις την Άγγλίαν, ζητών νά του πληρωθούν τριακόσιες λίρες διά μίαν προτομήν της κόρης του βιομηχάνου, την όποιαν κατασκεύασεν. Ο βιομήχανος ίσχυρίζεται ότι ό γλύπτης άπλώ

τόν παρεκάλεσε νά επιτρέψ

η εις την μικράν του κόρη νά πωσέη ως μοντέλο δι' έν έργον «Τό χαριόγελο της κόρης», τό όποιον έτοίμαζε διά την έκθεσιν.

Ο γλύπτης απέκρουσε τόν ίσχυρισμόν αυτόν, λέγων ότι ό βιομήχανος τού παρήγγειλεν, όταν είδε την προτομήν, νά διορθώση τό χαμόγελο της μικράς.

Η διορθώσις έγινε και έφόσον ή προτομή διορθώθη κατά την υπόδειξιν του πατέρα, έπαυσε νά είναι έργο τέχνης και ήτο προτομή ώρισμένου ατόμου. Τό δικαστήριον δέν έδέχθη την άποψιν αυτήν και άπέρριψε την αίτησιν του καλλιτέχνου, ό όποιος θά καταφύγη εις τό Έφετεϊόν.

ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΗΛΙΚΙΑ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ

Ο διάσημος Άγγλος αστρονόμος Τζαίμς Τζώνς κατώρθωσε κατόπιν μακρών παρατηρήσεων και πολυπλόκων μαθηματικών

υπολογισμών, νά εξακριβώση την ήλικίαν του Σύμπαντος.

Κατά τόν Τζώνς, ή ήλικία του Σύμπαντος είναι 10 τρισεκατομύρια έτη.

Ο αριθμός αυτός γράφεται με ένα 10, ακολουθαύμενον από δεκατρία μηδενικά.

Εις τό ίδιον συμπέρασμα έφθασεν και ένας άλλος αστρονόμος λεγομένων διπλών άστέρων.

Επί της ανακοινώσεως αυτής του Τζούιμς Τζώνς ένας τρίτος αστρονόμος έδημοσίευσε ειδικήν μελέτην εις την όποιαν άποδεικνύει την ορθότητα των υπολογισμών του συναδέλφου του.

Ο καθηγητής Ρουσέλ, συμπληρώνων την ανακοίνωσιν του Τζώνς, ανακοίνωσε ότι, κατά τούς τελευταίους υπολογισμούς, ή διάμετρος του ίδιου μας Γαλαξίου, εις τόν όποιον άνήκει τό ήλικόν μας σύστημα, είναι τόνσον μεγάλη, ώστε τό φώς χρειάζεται εκατό έκατομμύρια έτη διά νά την διασχίση.

ΑΠΟ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΑΙ ΤΑ ΦΕΙΔΙΑ

Εις τόν ζωολογικόν κήπον του Βερολίνου έγιναν τελευταίως πειράματα διά νά εξακριβωθή ποία είναι ακριβώς ή επίδρασις της μουσικής επί των φειδιών.

Διά τά πειράματα αυτά εξελέγησαν τρεις από τούς πλέον επικινδύνους αντιπροσώπους του βασιλείου των έρπετων, δηλαδή έννας βόας συφιγκτήρ, μία κόμπρα και ένας πύθων. Τά τρία έρπετά έτοποθετήθησαν τό ένα μετά τό άλλο έμπρός εις τό ραδιόφωνον και άφείθησαν εκεί επί ένα τέταρτον της ώρας τό καθένα.

Ο βόας και ό πύθων, οί όποιοι, όμως, είναι και τόνσον πολύ εξημερωμένοι, ώστε νά δέχονται τό χάδια και τά παιχνίδια των επισκεπτών του κήπου, έδειξαν εύθως άμέσως την ευχαρίστησιν των από την μουσικήν και έστάθησαν ακίνητα και προσεκτικά έμπρός εις τό ραδιόφωνον. Αντιθέτως ή κόμπρα έφάνηκε τελείως αδιάφορος διά τά μουσικά κομμάτια, πού έπαίχθησαν προς τιμήν της και άφού έκαμε ένα περίπατον επάνω εις τό ραδιοφωνικόν μηχάνημα κατέβη πάλιν εις τό έδαφος και άπεσύρθη εις μίαν άκσιν του κλωβού της.

Τό αποτέλεσμα αυτό χαρακτηρίζεται από τούς ειδικούς ως παράδοξον και άπροσδόκητον δεδομένου ότι οί Ίνδοι σιγηνευταί

φειδιών εξ όλων των φειδιών τά όποια εξημερώνουν διά της μουσικής των τά περισσότερα και τά πλέον εύκολα εξημερώνόμενα είναι ή κόμπρα.

ΑΓΡΙΟΙ ΚΑΙ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ

Ο πλέον καθυστερημένος εις τά μαθηματικά λαός τούς κόσμου είναι χωρίς άμφιβολίαν μία φυλή ίθαγενών πού άνεκαλύφθη πρό όλίγου καιρού εις τό έσωτερικόν της βορρα

λιανής ζούγκλας. Έκ των τεσσάρων πράξεων της αριθμητικής δέν έξέρουν άλλη παρά μόνον την πρόσθεσιν αλλά και αυτήν δέν ήμπορούν νά την χρησιμοποιήσουν δι' αριθμούς περισσότερους των δύο.

Η αριθμησις τούς είναι σχεδόν άγνωστος. ήμπορούν νά μετρήσουν μόνον μέχρι του δύο και όταν θέλουν νά άναφέρουν αριθμόν μονοψήφιον μέγαλειτερον, εξ, επί παραδείγματι, τόν καθορίζουν τμηματικώς, δηλαδή 2 και 2 και 2. Όσον άφορά τούς διηρησίους αριθμούς ή γνώσις των δι' αυτούς εις την γλώσσαν των και όταν θέλουν νά τούς αναφέρουν χρησιμοποιούν την παντομίμαν, τά δάκτυλα, δηλαδή των χειρών και των ποδιών των.

ΚΑΤΑΔΙΚΗ ΔΙ' ΑΣΕΒΕΙΑΝ ΠΡΟΣ ΝΕΚΡΟΝ

Εις τό δικαστήριον της Γαλλικής πόλεως του Σαιν-Καντέν έτελείωσε μία μακαβρία δίκη κατά τρόπον έντελώς άπροσδόκητον.

Μίαν νύκτα του περασμένου χειμάνος, ένας γέρος 60 έτών ό Πάωλ Ντυσατώ, διεμελίσθη από μίαν άμαξοστοιχίαν, ενώ ήχειρρούσε νά περάση από μίαν διασταύρωσιν των γραμμών. Ο οδηγός δέν άντελήφθη τίποτε, έπειδή όμως είχε τό άόριστον συναίσθημα, ότι ή άμαξοστοιχία κάπου είχε προσκρούσει, όταν έφθασε εις τόν σταθμόν του Σαιν-Καντέν, έξήτασε τούς τροχούς και είδε κομμάτια σαρκών. Κατόπιν συνεννοήθη με τούς προϊσταμένους του, έκανεν άντιστρόφως την διαδρομήν και εύρηκε εις την διασταύρωσιν τό κατακερματισμένον πτώμα.

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΝΤΥΣΑΤΩ

έκίνησε τότε άγωγήν κατά της σιδηροδρομικής εταιρίας, ζητού.

σα 50.000 φρ. διά την χήραν του φονευθέντος και 120.000 διά τά 4 παιδιά του. Τό δικαστήριον όμως άπέρριψε την αίτησιν της οικογενείας, διότι όπως άπεφάνθη, ή εταιρία είχε λάβει όλας τας άπαιτουμένας προφυλάξεις.

Καθώρισε μόνον την καταβολήν εκ μέρους της εταιρίας 4.000 φρ. επί «άσεβεία κατά του νεκρού», διότι όταν ό συρμός επέστρεψεν εις τόν τόπον του δυστυχήματος, δέν έμεινεν εις τό σημείον εκείνο, αλλά διά νά συνεχίση τό ταξείδι προς τό Παρίσι και έπειδή δέν ήτο δυνατόν νά μετατοπισθή τό τεμαχισμένον πτώμα από τας σιδηροδρομικές γραμμάς πριν φθάσουν αί δικαστικά άρχαί, επέτασε διά δευτέραν φοράν επάνω από τόν νεκρόν.

ΔΩΡΕΑΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΕΙΣΙΤΗΡΙΑ

Μία περιέργη πρωτοτυπία εισήχθη τελευταίως εις την Μάουντ Βέρνον της Πολιτείας της Νέας Υόρκης. Εις τούς αυτοκινητιστάς οί όποιοί οδηγούν προσεκτικά και συμμορφώνονται με τας δια

τάξεις της Τροχαίας Κινήσεως, θά δίδονται δωρεάν εισιτήρια διά τούς κινηματογράφους της πόλεως.

Η καινοτομία αυτή όφείλεται εις πρωτοβουλίαν της Ένώσεως διά την αύξησιν της δημοσίας άσφαλείας και εις τούς διευθυντάς των κινηματοθέατρων του Μάουντ Βέρνον, είχε δέ ως αποτέλεσμα όπως βεβαιώνει ή Άστυνομία της πόλεως νά συμμορφωθούν ως διά μαγείας, όλοι οί αυτοκινητισταί και με τας πλέον σχολαστικές διατάξεις της τροχαίας κινήσεως, τας όποιás παρέβαιναν πριν συστηματικά.

Εις τούς πέντε πενταετησίους αυτοκινητιστάς έδόθησαν δωρεάν κινηματογραφικά εισιτήρια δι' ένα χρόνον.

Η ΑΠΕΡΓΙΑ ΤΩΝ ΤΑΥΡΟΜΑΧΩΝ

Ένα ευθυμώτατον έπεισόδιον έσημειώθη εις την Κόρδοβαν της Ισπανίας εξ άφο

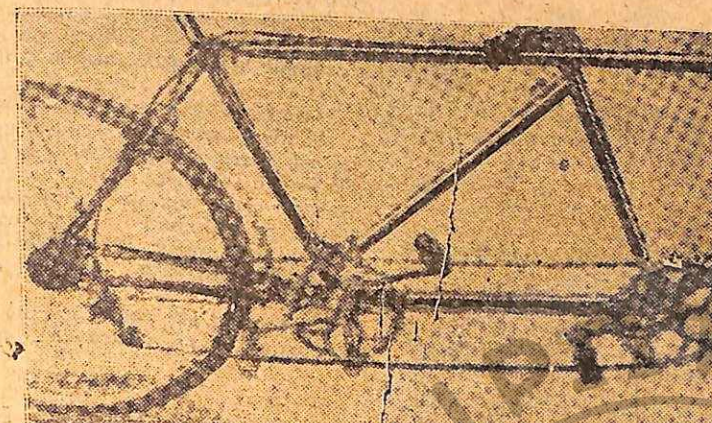
μής της τελευταίας άπεργίας των ταυρομάχων. Διά νά μή στερηθή τό κοινόν από τό αγαπητόν του θέαμα, ό διοικητής της πόλεως έστειλεν, ίσχυράν δύναμιν άστυφυλάκων, οί όποιοί συνέλαβαν όλους τούς ταυρομάχους της Κόρδοβας και τούς ώδήγησαν διά της βίας εις τόν ταυρομαχικόν στίβον, όπου άφείθη ταύτοχρόνως έλεύθερος ένας ταύρος. Κατόπιν οί άστυνομικοί άπεσύρθησαν έσπευσμένως αφήνοντας τούς μανταντόρες νά ξεμπλέξουν όπως ήθελαν με τό μαινόμενον ζώον.

Ο μόνος ταυρομάχος, ό όποιος είχε κατορθώσει νά διαφύγη από την αναγκαστικήν αυτήν επίδειξιν της τέχνης του, ήταν ό Χουανίτο Μπελμόντε, γιός του διασημοτέρου «μανταντόρ» της Ισπανίας.

Προς άνεύρεσιν του... λιποτάκτου ό ρηξικέλευθος διοικητής είχε εξαποστείλει αρκετά αυτοκίνητα γεμάτα άστυνομικούς εις τό περίχωρον της πόλεως, αλλά χωρίς αποτέλεσμα.

Έννοείται όμως ότι ή μη σύλληψις του κάθε άλλο παρά ήμπόδισε την διεξαγωγήν της ταυρομαχίας εις την όποιαν έλαβαν μέρος οί άλλοι συλληφθέντες ταυρομάχοι.

ΕΝΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ ΠΟΔΗΛΑΤΟΝ

Ένα ποδήλατον πρωτοτύπου κατασκευής, εφευρισμένου, με διπλά πεντάλ και άλυσάιδες, ώστε όταν καταστρέφεται ή μία νά τίθεται εις κίνησιν ή άλλη, χωρίς νά διακόπτεται ή διαδρομή του ποδηλάτου.

Στην Κίνα, ο μάρτυς που προσάγεται στο δικαστήριο, δίνει τον εξής όρκο.
— 'Αν δεν πώ την αλήθεια ή ψυχή μου να καταστραφεί σαν αυτό το πιατάκι.
— Καί την ίδια στιγμή, αφήνει να πέσει ένα πιατάκι από πορσελάνη που κρατά στο χέρι του.

— 'Ο άνθρωπος ό οποίος μπορεί να ισ-

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

χυρισθί ότι έχει την περιεργότεραν καρδιά είναι ένας Αμερικανός γαιοκτήμων του οποίου ή καρδιά εύρίσκεται στο δεξιόν μέρος του σώματός του.
— Τό κυκλοφοριακόν σύστημα του ανθρώπου αυτού είναι αντίστροφον από μικρός

δέ ο άνθρωπος αυτός έγραφε ανάποδα και εξέδηλωνε περιεργες κλίσεις και ιδιοτροπίες.

— Ένα από τὰ πολυτιμώτερα, γραμμα-τύσημα του κόσμου—προσωρινής εκδόσεως της Νέας Γουϊνέας του 1856—ασφα-λίσθηκε για 10.000 λίρες.
— Τό γραματόσημο αυτό τό 1893 έσ-τοίχησε μόνον 5 σελλίνια.

Τόν τελευταίο χρόνο, μία γρηά ή ό-ποία κατοικούσε στην Ιταλική πόλη Κα-πομπάσσο άφου έπέξησε του έβδόμου συ-ζύγου της, ηύτοκτόνησε σέ ηλικία 103 χρ-ών με διαβρωτικόν στυμπλιμέ.

Στό Μίλτων της Μασαχουσέτης άνακα-λύφθηκε μία ιτέα που κλαίει! Τό φαινόμενο αυτό όφείλεται σ' ένα

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

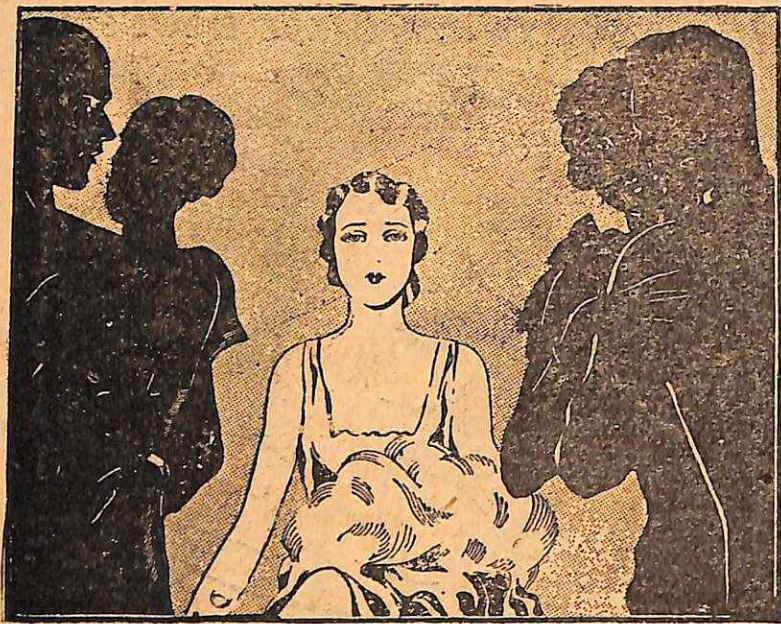
καρκίνωμα της ρίζας, που κάνει τὰ φύλλα του δένδρου να σταζουν νερό.

Γιά τούς άρρώστους που ύποφέρουν ά-ύπνια, τὰ πολωνικά νοσοκομεία χρησιμο-

ποιούν πιτζάμες χλωροφορμισμένες.
—'Η δόσις του χλωροφορμίου είναι τόση όσο άπαιτείται για να έξασφαλισθί ένας ήσυχος ύπνος.

—'Ο ταχύτερος δρομέας τών 800 μέτρων στην 'Αγγλία—ό περίφημος Γκλάν Κουνίγ-καν—είναι άνάπηρος στα... πόδια.

Καί' Ημυν'Αξιολύπητη

Δέν εγνώριζα διατί συχνά δέν με έπρόσεχον ενώ αί άλλαι νέαι είχαν θαν-μαστιάς. Όταν μίαν ήμέρα ήκουσα την συζήτησιν δύο εκ των φίλων μου :

—Κρίμα να έχη μύτη γυαλιστή και λιπαρόν πρόσωπον. Θά ήτο άλλως πολύ όραιο.

—Ναί, θά ήθελα πολύ να της συ-στήσω την χρήσιν της Mousse de Crème... 'Η κοινή πούδρα δέν αξίζει τίποτε.

Κάτι μου έλεγε ότι όμιλούσαν για μένα. Την ίδια μέρα ήρώτησα τον φαρμακοποιό μου τι είναι ή Mousse de Crème.

Μου εξήγησε ότι είναι μία κρέμα άνωτέρας ποιότητος κτυπημένη εις πολ-ύ έλαφρόν άφρό σαν πτερό, και άνα-κατωμένη κατόπιν με την πούδρα. 'Α-φαιρεί όλωσδιόλου την γυαλάδα της μύτης και του προσώπου και κάμνει την πούδρα να κρατά όλόκληρον την ή-μέρα παρά την εφίδρωσιν την προερ-χομένην από τον χορόν και τὰ σπόρτ.

Είναι έκτακτον τονωτικόν διά την έπι-δερμίδα και έπιπλέον τονώνει τούς ί-στούς χωρίς να φράζη τούς πόρους. Καί τώρα, έχω πάντοτε έπιδερμίδα γλυκειά, καθαρά και λεπτήν όπου την ζηλεύουν αί δεσποινίδες και την θαυ-μάζουν οί άνδρες.

—Έντός τριών εβδομάδων έχω τρεις προτάσεις γάμου. Καθένας από τούς ύποψηφίους μου λέγει, ότι εκείνο τό όποιον πρό πάντων τον έμάγευσε ήτο τό γοητευτικό μου χρώμα.

Σημείωσις : 'Η Mousse de Crème είναι άναμεμιγμένη εις την πούδρα Τοκαλόν κατά μίαν μέθοδον παντετα-ρισμένη.

Κάθε γυναίκα δύναται τώρα να στολισθί με νέα δροσιά και έκπληκτι-κή όραιότητάκόμη και εις τας χειρίστας περιπτώσεις γυαλιστής έπιδερμίδος. Δο-κιμάσατε την πούδρα Τοκαλόν και δέν θά θελήσετε ποτέ καμμιάν άλλην.

Γεν. 'Αντ. Α. Π. Ρεμπουτζάκος, όδός Πραξιτέλους 42, 'Αθήναι.

ΚΑΛΤΣΑΙ ΣΤΕΡΕΩΤΑΤΑΙ ΑΚΟΜΗ ΚΑΙ ΑΙ ΠΛΕΟΝ ΔΙΑΦΑΝΕΙΣ

ELBEO

Αί γνήσιαι εκ φυσικής μετάξης κάλτσαι ELBEO, έκτός της Κορώνας φέρουν επ' αυτών και την μάρκαν ELBEO κεντητήν. Πωλούν-ται εις τὰ καλλίτερα καταστήματα εις τιμάς όρισμένας.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ—ΑΠΟΘΗΚΗ
Μητροπόλεως αριθ. 46. Τηλέφ 21-318
ΓΙΑΝΝΟΥΤΣΙΚΟΣ & ΠΕΤΣΙΑΒΑΣ Α.Ε.

Αόρατος Κίνδυνος

άπειλεί τὰ παίζοντα παιδιά σας, εάν δέν καθαρίζεται τα-κτικά τό σπίτι, σας με "Λυζόλ"

τό όποιον φονεύει τὰ μικρό-βια. Τό "Λυζόλ"

χρησιμοποιείτε ά-πό 10 χρόνια εις

όλον τον Κόσμον εις τὰ Νοσοκο-

μεία. "Εχετε πε-ποιθήσιν στο "Λυ-

ζόλ".

—'Αποφεύγεται τός εθνικός άπομημί-σεις. 'Η υγεία σας είναι, πολύτιμος γιο να κάμντε περνούματι επ' αυτής.

Ζητήσατε έπιτόμως την εμπορο-κι-τριον γνήσιαν στο-λεωσίου.

«Λυζόλ» «Lysol»

Κατασκευασται: Schülke & Mayr Aktien-Gesellschaft, Hamburg 19.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΔΩΡΩΝ

Του περιοδικού

ΠΑΝΘΕΟΝ

'Αριθ. 48

'Ιουνίου 5 19 6

ΕΞΕΔΟΘΗ :

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΚΟΚΚΟΛΑΤΟΥ

ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΥ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΝΕΑΡΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

'Από τὰ περιεχόμενα του βιβλίου: Θηλασμός, ξένα γάλατα, διάφορες τροφές, χορτόσουπες και διαιτολογία, αναλόγως της ηλικίας του παιδιοϋ. — Λουτρά, ύπνος, ό-δοντοφυΐα. — Σειρά γυμναστικών ά-σκήσεων για τὰ μικρά πιιδιά. — Πρώτη άνατροφή και διδασκαλία του παιδιοϋ. — Οί συχνότερες άδια-θεσίες και ασθένειές του. — Πώς θά νοσηλευεται όταν άρρωστήση. — Τό φαρμακείο του σπιτιοϋ. — Τά διά-φορα προφυλακτικά έμβόλια. — Οί πρώτες βοήθειες στα αίφνίδια δυσ-τυχήματα κτλ. "Εκδοσις τετάρτη καλλιτεχνική με πολλές εικόνες.

Συνιστάται από τὰ ύπουργεία 'Υγιεινής και Παιδείας. Πωλείται παρά τή συγγραφέι: όδός 'Εμμ. Μπενάκη 24, και εις όλα τὰ βιβλιο-πωλεία. Τιμάται άδεδο δοχ. 50 και δεμένο δο. 75.

“ΕΛΛΑΣ”

ΑΔΕΛΦΩΝ Χ. ΔΟΥΜΑ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΥΠΟΚΑΜΙΣΩΝ & ΜΠΙΤΖΑΜΩΝ- ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 12

Μαλλιά δαύμα

Παρόμοιες έκδηλώσεις θαυμασμού ακούει καθημερινώς άφότου ήρχισε να μεταχειρίζεται το Σαμπουάν ΤΕΤΕ-ΝΟΙΡΕ (Τέτ - νουάρ). Σε μία σύγχρονη γυναίκα επιβάλλεται ή περιποίηση των μαλλιών με το Σαμπουάν ΤΕΤΕ-ΝΟΙΡΕ γιατί τότε μόνον θα είναι βεβαία ότι θά τά διατηρήσει πάντοτε ύγιη, μεταξένια, γυαλιστερά

και χωρίς πιτυρίδα. Για ξανθά μαλλιά ζητήσατε τον ειδικό φάκελλο με την έπιγραφή Shamprodor-TETE-NOIRE. (Κάθε φάκελλος περιέχει συμβουλές και οδηγίες έλληνιστί).

SHAMPRODOR SHAMPOSAN

Για ξανθά Για σκούρα
TETE-NOIRE
avec chevéclat

ΓΕΝ. ΑΝΤ/ΠΟΣ, ΟΙΚΟΣ Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ ΕΡΜΟΥ-ΝΙΚΗΣ 10, ΤΗΛ. 25-739
ΑΛΜΑ

Σ'λό χορό
ή επίλυχία σας είναι
έξηφορτισμένη με την
ΠΟΥΔΡΑ

R'EA

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΕΩΣ

Του προσώπου και οίουδήποτε μέρους του σώματος, χρησιμοποιήσατε το παγκοσμίου φήμης Βιεννέζικον καλλυντικόν αποτριχωτικόν RAPIDENTH το όποιον εξαλείφει δια παντός με την είζαν το περιττόν τρίχωμα. Συγχρόνως δέ, λόγω των έλεκτων του καλλυντικών συστατικών προσδίδει εις το δέρμα την απαλότητα βελούδου.

Αποκλειστική πώλησις δια την Ελλάδα.

ERMAN MARX

τοά Φέξη 59 'Αθήναι

(Πρώτος όρσοφος)

ΜΙΑ ΣΕΙΡΑ ΔΩΡΩΝ
ΣΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ

Κάθε άναγνώστης του
"ΠΑΝΘΕΟΥ,"

Πού θά στείλη στα γραφεία μας
(Πολυκλείτου 18)

ΤΕΣΣΕΡΑ ΔΕΛΤΙΑ

άπό εκείνα που δημοσιεύουμε στη
»ΣΕΛΙΔΑ ΤΩΝ ΡΕΚΛΑΜΩΝ«
όποιασδήποτε ήμερομηνίας και αν
είναι θά παίρνει ένα άπό τα κάτω-
θι βιβλία :

ΜΕ 5 ΔΡΑΧΜΕΣ

Γκαίτε Βέρθερος Σελ. 112
"Ηρακλιν 'Η 'Ωραία 'Ελένη » 190
» 'Αβδούλ Χαμίτ » 100
(Ταχυδρ. δρ. 1.50)

ΜΕ 8 ΔΡΑΧΜΕΣ

Αιμιλ. Ζολά Νανά Σελ. 272
Βικτωριέν Σαρδου Τόσκα » 225
'Ολοτάϊν 'Η μαύρη μάσκα » 301
» Ματωμένος Κοζάκος » 207
'Αττικού Αι δύο καρδιάι » 272
Πρεβάλιο Φρά-Διάβολος » 288
Μουζαφέρ 30 χρ. εύνουχος » 308
Κουρσέλ Δύο μάγες » 372
'Εδμ. Δάντελ Κουταλιανός » 268
Φωτοπούλου Χειμαρριώτισσα 320
'Αττικού Σιδερ. έκδικητής » 248
» Χάρη του βασιληά » 272
(Ταχυδρ. δρ. 8)

ΜΕ 15 ΔΡΑΧΜΕΣ

Μπισσών 'Η 'Αγνωστος Σελ. 125
Κυριακού 'Η Κασσιανή » 545
» Τ' άπ. της Βενετίας » 415
(Ταχυδρ. δρ. 8)

ΜΕ 30 ΔΡΑΧΜΕΣ

'Αδ. ντ' Ενερού Αι δύο όρφαναι
Τόμοι 2 Σελ. 772
Μιχ. Ζεβανό Γέφυρα Στεναγ-
μών Σελ. 104
(Ταχυδρ. δρ. 8)

ΣΠΥΡΟΣ ΧΡΥΣΑΪΔΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ

ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ & ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ

Τέως Βοηθός Ιατρός εν τῷ Νοσο-
κομείῳ «Ευαγγελισμός»

'Επίσκεψις εν τῷ 'Ιατρείῳ
καθ' έκάστην 4 6 μ.μ.

'Οδός Σωζουπόλεως άριθ. 27

Τηλέφωνον 81.014

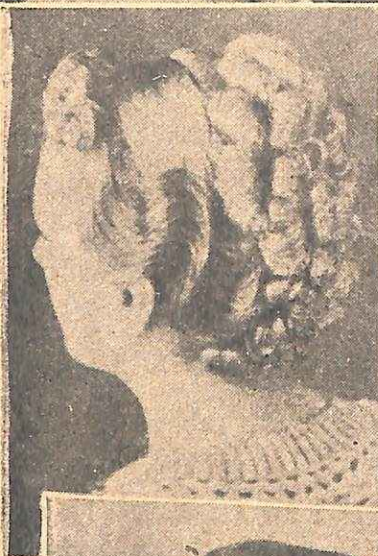

ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

Ο κομμωτής που μεταβάλ-
λει τὰ γυναικεῖα κεφαλά-
κια σὲ κουκλίστικα, μὲ τὴν
εἰδικότητά του εἰς τὰς κομ-
μώσεις PERMANANT.

Μερικαὶ κομμώσεις
PERMANANT, θαύμα-
τα τῶν νέων μηχανη-
μάτων μας τελειοποιή-
σεως 1936.

ΧΑΡΙΝ ΕΠΙΔΕΙΞΕΩΣ

PERMANANT

ΔΙ' ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ ΔΡ. 100

ΑΝΕΥ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ)) 125

ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ-ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 20

ΤΗΛ. 23-341